

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 13 / II Legislatura / Segon període

Dimecres, 19 de desembre de 1984

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 15 Segona i darrera reunió

Sessió Plenària núm. 16 Primera reunió

SUMARI

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 15.2

La sessió, suspesa ahir al vespre, es reprèn a tres quarts i mig de deu del matí, sota la presidència del M. H. Sr. President.

Proposició no de Llei sobre l'Observança del Reglament del Parlament (Tercer punt de l'ordre del dia.)

Presentació: *H. Sr. Armet (S)* (p. 440).

Posició dels Grups: *I. Sr. Torres (ER)* (p. 441); *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 442); *I. Sr. Fernández (P)* (p. 443), i *I. Sr. Camps i Vallejo (CiU)* (p. 445).

Votació del primer apartat (excepte la frase votada tot seguit): *aprobat per unanimitat* (p. 446).

Votació de la frase «d'acord amb l'ús i costums parlamentaris, en general»: *rebutjada per 48 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció* (p. 446).

Votació del segon apartat: *rebutjat per 48 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció* (p. 446).

Mocions subsegüents a les interpellacions al Consell Executiu sobre el Decret dels CEDIP (Quart punt de l'ordre del dia.)

Presentació de la primera Moció: *I. Sra. Mata (S)* (p. 446).

El M. H. Sr. President proposa que aquesta Moció es debati ensems amb la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Decret dels CEDIP, presentada pel G. p. del PSUC i la Cambra ho accepta per assentiment (p. 446).

Presentació de la segona Moció: *I. Sra. Vintró (PSUC)* (p. 447).

Torn d'esmenes: *I. Srs. Casals i Parral (P) (p. 448), Casanovas (ER) (p. 449); I. Sra. Ferrer (CiU) (p. 449).*

Posició dels Grups proposants: *I. Sra. Mata (S) (p. 451); I. Sra. Vintó (PSUC) (p. 451).*

L'I. Sr. Subirà (CiU) (p. 451) i l'I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 451) intervenen per sengles qüestions d'ordre.

Votació conjunta de sengles primers apartats: *aprovats per unanimitat (p. 452).*

Votació conjunta de sengles segons apartats: *rebutjats per 41 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció (p. 452).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment del Pla d'Urgència per al 1981 a Santa Coloma de Gramenet (Sisè punt de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sra. Mata (S) (p. 452).*

Posició dels Grups: *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 452); I. Sra. Vintó (PSUC) (p. 452); I. Sr. Garriga (P) (p. 453), i I. Sr. Viñas (CiU) (p. 453).*

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 453).*

Preguntes a formular oralment davant el Ple (Setè i darrer punt de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre el restabliment del circuit de Calafat

Formulació: *I. Sr. Garriga (P) (p. 453).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 453).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les reunions del Consell de la Comunitat de Treball dels Pirineus

Formulació: *I. Sr. Ganyet (S) (p. 454).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 455).*

Rèplica: *I. Sr. Ganyet (S) (p. 456).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 457).*

El M. H. Sr. President fa avinent que ha estat demanada la posposició de la pregunta de l'I. Sr. Alay (ER), i de les dues preguntes de l'I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 457).

Pregunta al Consell Executiu sobre el desplegament de la Llei de Residus Industrials

Formulació: *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 457).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 458).*

Rèplica: *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 458).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 459).*

Pregunta al Consell Executiu sobre una partida destinada a material didàctic per a formació professional

Formulació: *I. Sr. Lorda (S) (p. 459).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 459).*

Rèplica: *I. Sr. Lorda (S) (p. 460).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 460).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció del pantà de Rialb

Formulació: *I. Sr. Torres (ER) (p. 461).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 461).*

Rèplica: *I. Sr. Torres (ER) (p. 462).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 463).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el lectorat de català de la Universitat de Moscou

Formulació: *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 463).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 463).*

Rèplica: *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 464).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 464).*

S'aixeca la sessió a un quart de dues del migdia i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 16.1

La sessió s'obre a un quart i nou minuts de sis de la tarda, sota la presidència del M. H. Sr. President.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1984 i esmenes reservades per defensar en el Ple (Primer punt de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 464).*

Esmenes a la totalitat del Projecte

Esmena del G. p. del PSUC (de retorn del Projecte)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 469).*

Posició del Govern: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 472).*

Rèplica: *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 474).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 475).*

Segona rèplica: *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 475).*

Esmena del G. Socialista (de retorn del Projecte)

Torn a favor: *H. Sr. Armet (S) (p. 476).*

El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat fins al final de la

reunió (p. 479).

Posició del Govern: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 479).

Rèplica: *H. Sr. Armet (S)* (p. 482).

Intervenien per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 484) i l'H. Sr. Armet (S) (p. 484).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 484).

Segona rèplica: *H. Sr. Armet (S)* (p. 485).

Segona contrarèplica: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 486).

Tercera rèplica: *H. Sr. Armet (S)* (p. 486).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 486).

L'H. Sr. Armet (S) demana per parlar per allusions, l'I. Sr. Vice-president Primer li ho denega i l'H. Sr. Armet (S) fa constar la seva disconformitat (p. 488).

Posició dels Grups: *I. Sr. Torres (ER)* (p. 488); *H. Sr. Folchi (P)* (p. 489).

Votació conjunta: *rebutjades per 34 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions* (p. 490).

Esmenes a la totalitat d'una secció

A la secció 06 (Ensenyament)

Esmena del G. p. del PSUC

Torn a favor: *I. Sra. Vintró (PSUC)* (p. 491).

Esmena del G. Socialista

Torn a favor: *I. Sra. Mata (S)* (p. 492).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 493).

Votació conjunta: *rebutjades per 27 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions* (p. 495).

A la secció 08 (Sanitat)

Esmena del G. p. del PSUC

Torn a favor: *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 495).

Esmena del G. Socialista

Torn a favor: *I. Sr. García i Sáez (S)* (p. 497).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 499).

L'H. Sr. Espasa (PSUC) intervé per una qüestió d'ordre i l'I. Sr. Colomines (CiU) li respon (p. 502).

Posició dels Grups: *I. Sr. Fernández (P)* (p. 502).

Votació conjunta: *són rebutjades per 30 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions* (p. 502).

A la secció 09 (Política Territorial i Obres Públiques)

Esmena del G. p. del PSUC

L'I. Sr. Vice-president Primer n'anuncia la retirada (p. 502).

Per acord dels Grups de la Cambra, es passa a debatre l'esmena a la secció 32 (p. 502).

A la secció 32 (ICASS)

Esmena del G. Socialista

Torn a favor: *I. Sra. Barenys (S)* (p. 502).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 504). *La I. Sra. Barenys (S) demana per parlar i l'I. Sr. Vice-president Primer li ho denega* (p. 504).

Posició dels Grups: *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 505).

Votació: *rebutjada per 26 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions* (p. 505).

La sessió se suspèn a dos quarts d'onze de la nit i dotze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 15.2

La sessió, suspesa ahir al vespre, es reprèn a tres quarts i mig de deu del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia i d'Indústria i Energia.

**Proposició no de Llei
sobre l'observança del Reglament del Parlament**

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

El punt primer d'aquesta represa és, com saben els Il·lustres membres de la Cambra, debat i votació de la Proposició no de Llei sobre l'observança del Reglament del Parlament, presentada pels Grups Socialista al Parlament de Catalunya, Popular i del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Voldria fer un advertiment previ, i és que en la impressió corresponent al text del *Butlletí* manquen les paraules: «Reglament del»; hi ha hagut un salt que passa d'«el» a «Parlament de Catalunya». Prego als senyors membres de la Cambra que tinguin la bondat de fer aquesta esmena.

I ara, doncs, tinc la satisfacció de donar la paraula a un representant dels tres Grups. El Molt Honorable Diputat senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Honorable, només.

El Sr. PRESIDENT: Honorable, doncs, Honorable...

El Sr. ARMET: Gràcies, senyor President. Aquests elogis, en aquest cas absolutament immerescuts en la història, no deixen d'omplir de satisfacció aquest humil Diputat.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, tres Grups parlamentaris d'aquesta Cambra hem volgut presentar aquesta Proposició no de Llei amb un objectiu fonamental: per al Grup Socialista es tracta de restablir la normalitat parlamentària, de restablir un fet anòmal que es va produir en aquesta Cambra i de reforçar la institució Parlament de Catalunya.

Jo voldria dir, per començar, que en aquesta segona legislatura s'han produït, des de la meua perspectiva, dos fets profundament desagradables: el primer fou una situació anòmala que es produí en l'acte d'investidura, en el qual, en els passadissos del Parlament, el Grup Socialista contemplava l'existència d'uns homes i unes dones que no sabíem què representaven institucionalment, i que després hem sabut que representaven el servei d'ordre del partit de la majoria parlamentària. Això, evidentment, ho podem qualificar de greu, una expressió una mica històrica, wagneriana, d'una situació. I una altra situació que es produí també fou l'ajornament del Ple per part del President d'aquest Parlament, un cop el Ple estava convocat degudament, un Ple que tenia totes les garanties reglamentàries per ésser convocat.

Quina fou la situació que es produí? A proposta del Grup parlamentari de la majoria, el President del Parlament decideix, amb la no responsabilització de tres Grups parlamentaris, ajornar un Ple, utilitzant un mètode, en aquest cas una convocatòria de la Junta de Portaveus, no contemplat en el Reglament. Per tant, hi ha una inducció del Grup parlamentari de la majoria perquè el President del Parlament faci l'ajornament

del Ple, i es produeix un altre fet significatiu: tres Grups parlamentaris d'aquesta Cambra no participen en aquesta votació.

Aquest ajornament és un ajornament *sine die*, és un ajornament que fa el President del Parlament, i obre la legítima defensa d'uns interessos dels Grups parlamentaris, i també d'aquesta institució per part de tres Grups parlamentaris que comencen a fer tot un seguit d'accions que, finalment, culminen amb aquesta presentació de la Proposició no de Llei.

Nosaltres creiem que això és un precedent nefast, un precedent de conseqüències greus, i un precedent l'abús del qual comportaria anomalies importants en la vida parlamentària de Catalunya; precedent que no pot comparar-se amb qualssevol de les Cambres legislatives que actuen a nivell de l'Estat espanyol i precedent que, òbviament, es podria utilitzar en el sentit de decidir unilateralment una cosa que només correspon a aquest Ple del Parlament, com a expressió del poble de Catalunya en la seva diversitat. Des d'aquest punt de vista, jo crec que convé superar aquest precedent, oblidar el que ha succeït i defensar la institució del Parlament, i aquest és el nostre objectiu principal en presentar la Proposició no de Llei.

El més greu des de la nostra perspectiva és que el mateix President de la Generalitat parla d'aquesta situació, justifica aquesta situació. La justifica situada en un clímax determinat, s'arriben a fer expressions molt greus des de la perspectiva de dir que determinats Grups estaven fent frau de llei, o des de la perspectiva de criticar l'actuació legítima d'uns Grups parlamentaris en defensa dels seus interessos. Per tant, error històric: el President de la Generalitat entra en la qüestió; per tant, aquí no es produeix un procés d'inducció per part del Portaveu de la majoria parlamentària, sinó que el President de la Generalitat entra en l'arena política, comprometent-se políticament en aquest fet.

Sens dubte, nosaltres hem fet una reflexió serena i hem vist que aquesta actuació del President de la Generalitat respon més a la consideració d'entendre que la institució en el seu conjunt, Generalitat, correspon a la seva tutela, a la seva direcció i, en aquest cas, a la seva manipulació. I això és molt greu institucionalment parlant perquè la inducció no era produïda pel Grup parlamentari de la majoria, sinó indirectament, i coneguda perfectament pel President de la Generalitat.

Voldríem dir que el Grup Socialista lamenta profundament que el President del Parlament hagi perdut l'oportunitat històrica de manifestar-se en plena independència davant la situació que es va crear. Nosaltres estem darrera de la institució Parlament, hauríem estat darrera del que hagués dit el President del Parlament fent una actuació amb plena independència en relació amb les pressions que s'estaven produint.

Nosaltres, fins i tot, i no d'una manera còmica sinó d'una manera real, hem volgut separar el que són tradicions democràtiques o actuacions que s'inspiren en els plantejaments democràtics i en les lleis vigents del que són actuacions discrecionals i subjectives, i fins i tot hem arribat a dir que determinades persones actuaven com l'amo del Parlament. El Portaveu de Convergència ja no podia..., interpretava els desitjos més llunyans i més importants del President de la Generalitat i, fins i tot, deia: «El Ple del Parlament es reunirà en el moment que arribin els Pressupostos de 1984.» Nosaltres vam dir clarament que està intentant fer d'amo del Parlament i que no li corresponia. I aquestes actituds, que s'inscriuen en una tradició teatral

molt nostra, la tradició del diguem-ne Guimerà, jo diria que no fóra bo que s'introduïssin com a ideologia dominant en el si de la majoria populista conservadora que avui dóna suport al Consell Executiu de la Generalitat. (*Remor.*) Bé, això m'estimula, aquesta mena de..., aquest bullir de la majoria populista conservadora.

El Sr. PRESIDENT: Prego que els senyors...

El Sr. ARMET: Sí, nosaltres creiem...

El Sr. PRESIDENT: Silenci.

El Sr. ARMET: Gràcies, senyor President. Nosaltres creiem que aquí el que convé fer avui en aquest Parlament és defensar el que és la Generalitat de Catalunya: el President amb el seu gran paper, el Consell Executiu amb el paper que li encomana l'Estatut i el Parlament com a Cambra sobirana tal com està contemplat en l'Estatut. La confusió de papers i el fet d'entendre que «la Generalitat sóc jo» és un dels greus perills que es plantegen avui en la política catalana. L'Estatut diu, clarament i inequívocament: «El Parlament expressa el poble de Catalunya.» El Parlament, per tant, expressa la pluralitat de forces polítiques de Catalunya, el Parlament és l'expressió política que aquest poble de Catalunya va decidir sobiranament. És des d'aquesta perspectiva de sobirania política del mateix Parlament que no es poden mai confondre els papers que atorga l'Estatut a cadascuna de les institucions que configuren la Generalitat de Catalunya.

No se'ns escapa que des del punt de vista semàntic i des del punt de vista de l'actuació real hi ha un interès polític de fer coincidir la figura del President amb la institució i amb la idea de Catalunya. Aquest plantejament, que hem anat contemplant al llarg dels anys, que possiblement des d'una perspectiva electoral a curt termini dóna grans resultats, vull dir que des de la perspectiva del Grup Socialista és un plantejament que va en contra dels interessos de Catalunya, i va en contra dels interessos de Catalunya perquè Catalunya es manifesta en aquesta Cambra amb la seva pluralitat ideològica. I la defensa de la pluralitat ideològica dels valors democràtics és la millor idea per defensar Catalunya i enfortir Catalunya. L'intent de defensa unidireccional per part d'una ideologia no fa res més que encongir la idea de Catalunya, no defensar prou la idea de Catalunya i que no faci possible el que es desenvolupi en el si de la societat catalana una política activa i decidida, i d'anar avançant pas a pas en defensa dels interessos dels homes, les dones i el territori de Catalunya, com correspondria a una nacionalitat petita que necessita fer de la política catalana un dels eixos de la seva reflexió. Per tant, superar l'equívoc que es pot produir en el si de la política catalana entre aquest intent de confusió amb aquestes idees tan importants i que han d'anar perfectament fragmentades al rol del President de la Generalitat, al rol del Consell Executiu i al rol del Parlament de Catalunya.

Nosaltres teníem la possibilitat, amb aquesta Proposició no de Llei, de fer un plantejament que fos un plantejament crític. Nosaltres teníem la possibilitat de fer un plantejament d'una moció de censura velada. Nosaltres teníem la possibilitat de dir clarament que no ens va agradar gens el que es va fer. Ho diem aquí, en aquesta Cambra, ho expliquem, ho explicarem arreu, però el que volem és donar una sortida positiva, una sortida positiva que contempla la Proposició no de Llei, en el sentit de poder crear un clímax d'unitat en el fonamental —que és la defensa de la pluralitat d'aquesta Cambra—, un clímax d'identifi-

cació de tots els Diputats, sigui quin sigui el partit en relació amb el que assenyala el Reglament, i una voluntat inequívoca de definir que només el Ple del Parlament és qui per dir i per parlar d'alteracions d'ordres del dia d'un Ple regularment convocat.

Creiem que amb aquest posicionament el que fem és una sortida activa, una sortida positiva en defensa no dels interessos partidistes, sinó en defensa de la institució Parlament de Catalunya, perquè el nostre objectiu és la defensa de l'esperit democràtic que ha de presidir tots els actes del Parlament de Catalunya i la defensa de la idea d'institució com a institució plural.

I, en aquest sentit, vull anunciar que el Grup Socialista, encara que no va votar el President del Parlament, el recolzarà sempre quan actuï amb independència i amb fermesa malgrat que la majoria parlamentària que li donà suport li plantegi aspectes que no poden conduir-se correctament en el si d'aquest Parlament. El nostre suport incondicional a tot el que pugui constituir un reforçament dels aspectes institucionals de Catalunya.

Per acabar, senyores i senyors Diputats, quan a Catalunya s'intenta dur a terme tota una reflexió ideològica d'una fondària molt important —el mateix President de la Generalitat parla que és necessari aprofundir i discutir sobre el catalanisme globalitzador—, el Grup Socialista vol alertar aquesta Cambra que Catalunya convé que s'estructuri ideològicament tal com correspon a la seva tradició democràtica, que per al bé de Catalunya i per a la defensa dels seus interessos convé que aquesta pluralitat democràtica es potencii en tot moment, tant els rols de la majoria com els rols de la minoria, que a Catalunya el que convé és que tots els Grups parlamentaris presents en aquesta Cambra defensin les nostres lleis, avancem en l'autogovern i aprofundim en l'autonomia. Aquesta és una política al servei de Catalunya i no una política al servei d'una ideologia.

És des d'aquesta perspectiva de defensa fonamental que els socialistes considerem que cal fer de la institució Parlament de Catalunya que nosaltres hem presentat aquesta Proposició no de Llei.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara caldrà que els Grups fixin la seva posició en relació amb aquest tema que ens ocupa avui. Per tant, invito els representants dels Grups a emprendre la paraula. L'Il·lustre Diputat senyor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES: Honorable President, senyores i senyors Diputats, unes breus paraules cenyides al tema concret de la Proposició no de Llei presentada pels Grups Popular, PSU i PSC.

Respecte al primer punt de la Proposició no de Llei, nosaltres no podem fer altrament que votar a favor perquè es tracta, en definitiva, d'una simple manifestació de respecte al Reglament del Parlament. Votarem, doncs, afirmativament al primer punt, però ja anunciem des d'ara que demanarem votació separada per a la frase: «d'acord amb l'ús i costums parlamentaris en general».

El nostre Grup no votarà a favor d'aquesta frase perquè creiem que en una matèria tan rigorosa com és el reglament de la mecànica parlamentària la introducció «dels usos i costums» es troba fora de lloc, i encara més quan, d'acord amb el Regla-

ment, és la Mesa qui interpreta i supleix el Reglament.

Nosaltres som partidaris de respectar el dret consuetudinari en temes relacionats amb el dret civil català, amb les obligacions contractuals —per exemple, amb els contractes d'integració—, però, en canvi, considerem inoportuna i desplaçada la inserció d'aquesta font de dret en el tema que ens ocupa.

Quant al segon punt de la Proposició no de Llei, anunciem que el nostre Grup votarà en contra de tot el text per dues raons fonamentals. La primera és que considerem que aquest text comporta una interpretació del Reglament que, tot i ser respectable, pot no ser compartida pels altres Grups parlamentaris. És una interpretació que es pot defensar o criticar esgrimint arguments dignes de respecte. I, a partir d'aquesta consideració evident, em semblaria inoportú que a l'empara d'una modesta Proposició no de Llei es procedís a establir una jurisprudència en una qüestió tan delicada com la que ens està ocupant.

Que es presenti una proposició en bona i deguda forma comportant modificació d'alguns dels preceptes dels Reglament del Parlament, i el nostre Grup no solament es mostraria favorable al tràmit de presa en consideració, sinó que fins i tot estaria disposat a acollir amb un perjudici favorable una proposta de reforma inspirada per l'esperit que anima aquest segon paràgraf.

La segona raó que ens aconsella de votar en contra és que, si s'aprova aquest text tal com està redactat, podria interpretar-se com una censura a la conducta de l'Honorable President del Parlament. I, a més de recordar que hi ha altres vies reglamentàries per expressar aquestes actituds de censura, el nostre Grup pensa que censurar la Presidència del Parlament en una ocasió com aquesta seria una mesura totalment injusta. I no solament injusta sinó també inoportuna, ja que estem convençut que la bona marxa dels treballs parlamentaris requereix reforçar i no pas disminuir les prerrogatives del President i de la Mesa.

És per aquest conjunt de raons que el Grup d'Esquerra votarà a favor del primer paràgraf i en contra del segon.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres també som corresponsables de la presentació d'una modesta, com deia el senyor Víctor Torres, Proposició no de Llei, però que advertint que volem relativitzar aquest debat perquè és relatiu l'àmbit i el poder de l'autonomia de Catalunya ateses les seves dimensions —com era relatiu, ateses les seves dimensions, l'Atenes de Pericles o la Ginebra de Rousseau— nosaltres volem advertir de bell antuvi que anem a emetre amb tot rigor la nostra opinió sobre aquest fet, aquests esdeveniments, amb el màxim de respecte cap a la Presidència, però no estalviant ni un sol dels judicis que nosaltres considerem que cal posar aquí transparentment davant de tota la Cambra.

Ahir el senyor President ens recordava que el dia 6 de desembre havia estat l'aniversari de la Constitució i l'aniversari de la celebració provisional del Parlament de Catalunya de la segona República. Quina llàstima que el senyor President no ens ho pogués recordar el mateix dia, el 6 de desembre de

1984, quan la gran majoria, per no dir la totalitat, dels Diputats d'aquesta Cambra érem presents en aquest edifici, i podien haver utilitzat els seus drets elementals i democràtics de reunió i d'expressió en aquest hemicicle.

Un Diputat de Convergència i Unió em deia que aquesta legislatura havien de mentalitzar-se els Diputats de la majoria —ho deia ell— que ja no era una qüestió de guanyar la batalla dels vots, que la tenien i la tenen guanyada, per quatre anys, sinó la batalla dels debats parlamentaris i de les formes democràtiques. Jo diria, amb tota humilitat, que estan perdent la batalla dels debats, i aquí, en aquest esdeveniment, van perdre la batalla de les formes democràtiques.

Nosaltres hem presentat una Proposició no de Llei que ni vol ni pretén interpretar el Reglament —que per a això hi ha el President—, ni vol ni pretén modificar-lo —que per a això hi ha la Comissió reglamentària. Nosaltres volem fixar un criteri polític, si s'aprova aquesta Proposició no de Llei, que sigui d'orientació a la futura acció de la Mesa del Parlament i del seu President, perquè si mai, i esperem que mai no es produeixi, es repel·lissin fets com aquests, es pogués inspirar en aquesta orientació. Nosaltres, en definitiva, volem afermar els drets democràtics d'aquesta Cambra —d'aquí el primer paràgraf de la Proposició no de Llei—, i volem, a més, deixar ben clar —d'aquí el segon paràgraf— qui té la sobirania d'aquesta Cambra i quines són les normes que s'han de respectar, perquè som els primers que demanem que es respectin les normes. Com deia un Diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, en una de les fases procedimentals d'aquests esdeveniments, «cal respectar escrupolosament les normes», i ho deia quan buscàvem la manera de portar a aquest Ple un debat com el que estem fent. Nosaltres voldríem que es respectessin escrupolosament les normes: per exemple, quan es debaten els Pressupostos de 1984 o de 1985; per exemple, quan, sortint d'aquesta Cambra, a migdia, una jornada, trobem, en arribar a les nostres cases, un telegrama que ens convoca urgentment l'endemà, per començar uns treballs en Comissió, amb uns mètodes i amb uns ritmes que poc tenen a veure amb un respecte del treball serè i responsable sobre qüestions tan importants com les que tenim entre mans.

Però, per a nosaltres, que podríem entrar en el tema reglamentari, sobre quins articles es podien haver utilitzat per convocar el Ple, sobre l'analogia que el Ple, quan vol treure un punt concret de l'ordre del dia ho ha de fer en el mateix Ple, sobre la interpretació de normes que ens va donar la Mesa —algunes de les quals, a mi em pujarien els colors a la cara si les hagués de firmar, sobretot una que va ser feta la nit del dia dels esdeveniments, i que parla que tot això «no serà vàlid encara que no hagin estat objecte d'esmena, d'acord amb el que preveuen els apartats anteriors», i que estalvio argumentar sobre això perquè creiem que no és reglamentari. Creiem que la qüestió és bàsicament política, bàsicament política, com ho era el precedent que s'argumentava per suspendre el Ple, perquè fou política la decisió unànime de tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, que quan el Ple anava a coincidir amb el debat d'investidura del Cap de Govern central, dos dies abans d'aquest debat, es va suspendre unànimement el Ple, fixant ja la data del mateix Ple, precedent que per a res podia ser aplicat en aquest cas. Políticament, hem de fer valer els drets dels Diputats que estàvem presents aquí a l'hora que

haviem estat convocats, per carta del senyor President, per començar el Ple.

Què succeí, senyores i senyors Diputats? Una rebequeria de la majoria de Convergència i Unió? És que fou un càstic a les minories, des d'una posició de prepotència? Jo crec, sincerament, que fou una atzagaiada absurda, perquè vostès tenien altres mètodes per aconseguir el que volien, que era que no es debatessin altres qüestions a l'hemicicle, ja que, al que vostès havien posat l'accent per a aquell Ple, quedava, per ofici, suspès d'aquella sessió. Nosaltres no sabem per què no els van utilitzar, aquests altres mecanismes. El que sabem és que volien equiparar l'ús d'un dret que van fer alguns Grups parlamentaris —i aquesta tarda ho discutirem, suposo, quan debatrem la totalitat del Pressupost del 84, Consells Consultius, etcètera—, amb l'abús d'un dret, amb el forçament d'un dret, com si el Parlament fos una societat anònima que qui té el 51% de les accions imposa a la resta, en el Consell d'Administració, les seves decisions.

Nosaltres demanem ple respecte al Ple, òrgan sobirà d'aquesta Cambra, i ho demanem, senyores i senyors Diputats, citant també una doctrina, paradoxalment i de manera, jo diria, fins i tot divertida, i a més, fent un gran honor a l'autor en un escrit de la Cambra —ja s'ha elevat a categoria de doctrina—, un tractadista de dret parlamentari com és Santaolalla. Però a mi m'agradaria que, quan citem els autors, els citéssim en tot el seu conjunt, i Santaolalla, que ha estat citat per part d'alguns membres d'aquesta Cambra per subratllar i per justificar allò que per a mi no és justificable, diu, concretament, que si s'aplica la votació per majoria ponderada a les juntes de portaveus, en tot el que afecta els ordres del dia dels plens, diu: «De ahí la conveniencia de que esta norma no se vea llevada hasta sus últimas consecuencias, sino que, antes al contrario, se interprete en un sentido moderado, de tal modo que además de permitir que el orden del día se atempere a las preferencias de la mayoría, y, a través suyo, del Gobierno, se garantice siquiera mínimamente los intereses de la oposición sobre tal punto crucial.» I afegeix, a continuació: «A los efectos anteriores, es muy importante el papel que puede desempeñar el Presidente, como autoridad institucional que debe velar tanto para que el orden del día permita desenvolver el programa del Gobierno como para que se respeten los derechos de la minoría.» Santaolalla també ho diu. I això que diu Santaolalla —repeteix que li hem fet aquest favor—, no va ser respectat en aquests esdeveniments.

El nostre Estatut és un estatut parlamentarista, i dins del parlamentarisme que estableix el nostre Estatut, en el Parlament i amb el nostre Reglament a la mà, tenim una Mesa, òrgan col·legiat, i un President que té un gran paper a jugar en aquesta Mesa, un President que, com s'ha dit també en altres escrits, que podríem elevar, per què no, a categoria de doctrina, com el que s'ha publicat de la ploma del nostre Oficial Major, Ismael Pitarch, sobre aquest Parlament, s'arriba a dir que el nostre Reglament «prevee una figura a medio camino entre el Presidente líder y el Presidente árbitro», referint-se al President del Parlament.

Senyor President, amb tot el respecte, jo li diré que amb la vostra decisió, aquell dia, no vareu ser ni líder ni àrbitre. No fóreu àrbitre perquè vau permetre que es forçés el Reglament; no fóreu líder perquè el lideratge de la decisió venia donada,

com es va demostrar en declaracions posteriors, pel líder del Grup majoritari, i fins i tot per algú que pot estar, jeràrquicament, per damunt del líder del Grup majoritari. Va ser una ocasió perduda per jugar un d'aquells dos papers en aquells esdeveniments.

Nosaltres diem, amb tot el respecte, i jo particularment, senyor Coll i Alentorn, que m'heu ensenyat història de Catalunya en èpoques molt difícils de la clandestinitat, quan s'arriscava el nostre President, per aquella activitat, a la repressió anti-franquista; quan jo, als meus quinze o setze anys rebia unes lliçons de civisme, de vegades molt més importants que les lliçons ideològiques, i que estic segur que deixaren una empremta en mi molt més important que la ideològica; vull recordar que m'ensenyàveu com l'Assemblea de Parlamentaris, reunida a Barcelona, era un acte de manifestació democràtica davant la prepotència d'un consell executiu, i vull recordar com, en aquesta mateixa sala, en aquesta Cambra, una vegada, el President del Parlament, el senyor Casanovas, va fer valer els drets de la minoria d'un, el senyor Abadal, quan, discutint la Llei de Contractes de Conreu, la resta dels parlamentaris que eren en posició contrària, hi havia una presència de públic contrària a les seves posicions i semblava que es volgués fer callar la veu d'una minoria tan reduïda.

Són petits detalls que cal recordar, com jo recordo el que ahir va fer servir el senyor Escudé, des d'aquesta tribuna, que li agraim molt sincerament, quan demanava el restabliment d'un Diputat del Partit Socialista Unificat de Catalunya, per poder participar en el futejament del Govern en les nostres crítiques d'oposició. Són petits detalls, detalls que fan la democràcia, que fan la grandesa de la democràcia, que ens permeten expressar-nos, a tots, aquí, en debats públics, perquè la nostra representació vol dir representació pública; no estem elegits per fer representacions fora d'aquí i que no tinguin transparència, publicitat i que no siguin objecte de coneixement per part de tothom, i això és la grandesa democràtica, poder-nos reunir, discutir i, aleshores, votar, a partir d'haver-nos sentit els nostres arguments, perquè, si no, com deia Kant, totes les accions relatives al dret dels altres homes que, per norma, no siguin susceptibles de publicitat, són injustes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Jorge Fernández té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup parlamentari Popular, com vostès ja saben, també ha signat, conjuntament amb els Grups parlamentaris de la resta de l'oposició, Socialista i comunista, aquesta Proposició no de Llei que avui estem discutint aquí.

Jo faré una referència succinta dels fets que es van produir, al començament, a l'origen d'aquest episodi absolutament lamentable, des del nostre punt de vista, una breu referència jurídica i, per acabar, una valoració política. Al nostre parer, aquest assumpte va començar quan es va establir, en el si de la Junta de Portaveus, i d'acord amb la Mesa del Parlament, el calendari per a la discussió i votació dels Pressupostos de l'any 84 i 85, i dic que l'arrel dels problemes va ser aquí perquè, precisament, en aquest assumpte de l'establiment del calendari de discussió i votació dels Pressupostos, va començar la manca de sensibilitat política de Convergència i Unió en aquest assumpte. I ho dic amb tot respecte, però penso que és absoluta-

ment la veritat.

Sense portar aquí, en aquests moments, un debat que començarà aquesta tarda, que és el debat dels Pressupostos del 84, sí que haig de dir que nosaltres, l'oposició parlamentària —i parlo d'oposició parlamentària perquè Esquerra Republicana i Convergència i Unió tots estan en el Govern i, per tant, és tota l'oposició parlamentària, d'un signe ideològic o de l'altre— vam proposar que el calendari de debat dels Pressupostos del 84 i del 85 es portés de tal manera que, un cop acabat i aprovat el Pressupost del 84, sense solució de continuïtat, comencés el període de presentació d'esmenes del Pressupost del 85, que em sembla que això és el lògic, perquè haig de recordar que aquesta Cambra ha estat esperant durant onze mesos l'arribada dels Pressupostos del 84, i no crec que estigui justificada aquesta pressa de deu o quinze dies, en aquests moments; si hem pogut esperar onze mesos, suposo que podrem esperar onze mesos i mig. I aquest va ser l'origen del problema, perquè després, fent ús d'una possibilitat legal i estatutària, l'oposició parlamentària va sol·licitar Dictamen al Consell Consultiu, perquè creïem que hi havia factors de possible inconstitucionalitat en el Dictamen del Pressupost del 84. En funció d'aquesta sol·licitud de Dictamen, es modifica d'ofici l'ordre del dia de la sessió plenària corresponent, on teníem, com a segon punt de l'ordre del dia, precisament, el debat i votació dels Pressupostos del 84.

A partir d'aquesta decisió de modificació d'ofici de l'ordre del dia de la sessió plenària, el Grup parlamentari de Convergència i Unió demana al President del Parlament la reunió amb la Junta de Portaveus i la desconvocatòria o ajornament de la sessió plenària. I dic desconvocatòria o ajornament perquè, sens perjudici que no és el mateix, encara no sabem què és el que s'ha produït, perquè en l'escrit que es va adreçar als Diputats, es deia que s'ajornava la sessió plenària, però en no fixar data, jo crec que jurídicament no estem davant d'un ajornament, sinó, al contrari, estem davant, a la pràctica, d'una desconvocatòria.

Interpretació jurídica d'aquests fets: el Grup Popular, juntament amb els Grup Socialista i comunista, va adreçar un escrit al Molt Honorable senyor President del Parlament, expressant perquè nosaltres consideràvem que la decisió d'ajornar o desconvocar el Ple era nul·la de ple dret, i, en conseqüència, demanàvem la convocatòria urgent, novament, d'aquesta sessió plenària, amb l'ordre del dia tal com havia quedat després de l'exclusió del debat del pressupost de l'any 84. Nosaltres ja comentàvem que consideràvem nul·la de ple dret aquesta decisió, perquè es feia al marge del Reglament. En la resposta que el President del Parlament ens ha dirigit, es diu que realment tenim un buit de legislació en el Reglament del Parlament de Catalunya, perquè, de la mateixa manera que es regula molt clarament, molt concretament i molt específicament el procediment de convocatòria, no es regula el procediment de desconvocatòria. I es diu que aquest buit de legislació s'ha de cobrir, d'acord amb la doctrina Santaolalla o García de Enterría, entenent que el qui convoca té la possibilitat o la facultat també de desconvocar. Nosaltres pensem, al contrari, i ho deïem en aquest escrit de data 7 de desembre, creïem i creiem que no hi ha un buit de legislació, que el legislador, en aquest cas el Parlament de Catalunya, va ser prudent en deixar aquest buit de legislació, perquè creiem que, efectivament, juga el

principi de l'automatisme de convocatòria i que, un cop convocat el Ple, només el Ple —òrgan sobirà del Parlament de Catalunya, en ús de les funcions que té encomanades a l'Estatut d'Autonomia article 31 i en Reglament del Parlament—, només el Ple és competent per desconvocar, en tot cas, aquesta sessió plenària un cop estigui —com era el cas— vàlidament convocada, i amb tots els arguments jurídics que avalaven aquesta convocatòria. I en tot cas he de dir, a efectes d'argumentació jurídica, que si hi havia aquest buit de legislació la Mesa del Parlament prèviament hauria hagut de dictar una norma supletòria o interpretativa per cobrir aquest buit de legislació, cosa que tampoc no es va fer, i, per tant, tindriem també —d'acord amb la teoria expressada pel Molt Honorable senyor President del Parlament— un vici de nul·litat en la seva resposta.

En definitiva, el problema que tenim nosaltres aquí és que, d'acord amb aquesta teoria expressada pel senyor President del Parlament i pel Grup o els Grups que donen suport al Consell Executiu, es pot tornar a reproduir la situació que avui i aquí estem discutint; i a nosaltres, al Grup Popular, això és el que ens preocupa sobretot. Perquè creiem que, efectivament s'ha produït un fet lamentable, però això seria història passada si no es pogués tornar a reproduir, i aquí, avui, en aquesta Cambra, quedés palesa l'opinió i la voluntat de tots els Grups polítics de no tornar a reproduir aquest fet. I si, al contrari, els Grups que donen suport al Consell Executiu no sostenen aquesta Proposició no de Llei és evident que poden tornar a reproduir-se aquests fets, la qual cosa vol dir que quan els Diputats aquí presents rebin a casa seva una convocatòria per a un Ple, potser el dia anterior hauran de telefonar o enviar un telegrama per dir si efectivament ens podem o no estalviar el viatge, perquè pot ser que en arribar aquí ens trobem que al Grup de Convergència i Unió li pot interessar no fer un Ple i, en conseqüència, ens n'haguem d'anar a casa, com va succeir el dia que estem comentant.

I això no és una anècdota perquè pot passar si, efectivament, aquesta interpretació del Reglament tira endavant. I em sembla —i ho lamento molt sincerament— que aquesta és l'opinió que està predominant en els escons dels Diputats que donen suport al Consell Executiu. Això a nosaltres ens sembla tan greu que en aquest moment anunciem formalment que ens reservem la possibilitat de presentar recurs d'empara davant del Tribunal Constitucional d'acord amb el que diu la Llei Orgànica del citat Tribunal, en els seus articles 41 i 42. L'article 42 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional diu que: «Les decisions dels òrgans de govern i de les assemblees legislatives de les Comunitats Autònomes sense rang legal que puguin afectar els drets i les llibertats susceptibles d'empara, d'acord amb la Constitució, és a dir, els drets i les llibertats citats en els articles 14 a 29 de la Constitució Espanyola—, poden ser recorregudes davant del Tribunal Constitucional». I el dret de representació política —directament o a través dels Grups i partits polítics— és un dret fonamental i, per tant, susceptible de recurs d'empara. Hi insisteixo: no estem anunciant la seva presentació, sí que estem anunciant que si tira endavant aquesta teoria ens haurem de plantejar malauradament, d'una manera molt seriosa la possibilitat de presentar aquest recurs.

I, finalment, la valoració política. Crec, com he dit abans, que ha estat un episodi lamentable i que ha produït a nivell d'o-

piníó pública una impressió que, en el Parlament de Catalunya les majories i les minories, les diferents forces polítiques aquí representades, no ens entenem i no som capaços de conversar amb tranquil·litat..., i de conviure, en definitiva, des del punt de vista parlamentari. Però, insisteixo, això seria història passada, i també, dels errors es pot treure conclusions favorables i positives.

Si, al contrari, avui aquesta Proposició no de Llei en el que aquesta suposa, no és aprovada i és rebutjada pels Diputats de la majoria, insisteixo, aquesta història pot continuar en el futur. Nosaltres vam recordar en el debat d'investidura el que deia aleshores el candidat a la presidència de la Generalitat —i estic parlant del debat d'investidura de l'any 80, quan el Molt Honorable senyor Jordi Pujol deia —em sembla que vostès tenien aleshores quaranta-tres Diputats— que ni que tinguessin seixanta-cinc, seixanta-vuit, setanta o setanta-dos Diputats, «la construcció de Catalunya no és d'una sola força política, és de tots» i que «s'ha de respectar sempre les minories.» He de dir que amb actuacions com aquestes no s'està respectant les minories. I per donar credibilitat al que estic dient, vostès saben que, des del punt de vista ideològic, entre el Grup Popular i el Grup Socialista i Comunista hi ha, evidentment, unes grans diferències. I si hem coincidit en aquest cas, és perquè aquest cas no és un assumpte de tipus ideològic, és un assumpte de defensa de la legalitat, de defensa del rigor jurídic i de defensa de la dignitat parlamentària. Per això hem coincidit, i no tenim, en absolut, cap tipus de problema de tornar a coincidir amb la resta de l'oposició quan es tracti de defensar aquesta dignitat del Parlament i de coincidir en la defensa dels drets dels Grups parlamentaris.

I voldria cridar l'atenció —insisteixo, per acabar— dels Grups d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió perquè pensessin que, efectivament, no estem discutint assumptes de tipus ideològic, estem discutint les regles del joc, i les regles del joc han d'estar molt clares per a tots. La interpretació i l'aplicació corresponen a la Mesa i al President, d'acord, però és cert que a la Mesa del Parlament —nosaltres ho sabem, perquè patim aquesta situació—, hi és representat de manera absolutament majoritària el Grup de Convergència i Unió. I crec que una sensibilitat especial davant d'aquest tema podria estalviar molts problemes en el futur i, en definitiva, portar aquesta legislatura autonòmica del Parlament de Catalunya a unes situacions de cordialitat parlamentària que crec, sincerament, que tots nosaltres desitgem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat, senyor Ferran Camps, té la paraula.

El Sr. CAMPS I VALLEJO: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ens trobem avui davant una Proposició de Llei amb dos punts que mereixen un tractament diferenciat per part nostra i que comentarem, l'un i l'altre, explicitarem la nostra posició. El punt primer és una obvietat. A mi em fa l'efecte que caldria que recordéssim el que diu, perquè ningú no estigués sorprès pel que votem; diu: «La necessitat d'observar per part de tots els òrgans de la Cambra i els Grups parlamentaris el més absolut respecte al Reglament i a la seva aplicació, d'acord amb l'ús i els costums parlamentaris en general, per tal de fer valer els drets de les majories i de les minories que exigeix el pluralisme polític.» (*remor de veus*), «democràtic»,

perdó, és que no havia llegit bé.

De tota manera, encara que sigui una obvietat, aquest primer punt, nosaltres no tindrem cap inconvenient a votar-lo afirmativament. No és pas la primera vegada que en aquesta Cambra es presenta un text per votar una obvietat, i és clar, s'aconsegueix l'èxit del consens, perquè la gent ho vota... però no tot és negatiu, que es faci això. Quan es demana que s'apliqui això, quan es demana que es respectin les lleis, quan es demana que s'apliquin les lleis, també fem un exercici pedagògic —sobretot quan a l'Estat espanyol certes instàncies polítiques s'han permès de parlar de la «legalidad viable».

Pel que fa al punt segon, la nostra posició és diferent i mereix una anàlisi més llarga. Recordem, d'entrada, que aquest text ja va ser admès a tràmit, amb certes reserves, per part de la Mesa. I això és normal, perquè, de la lectura d'aquest, se'n podria desprendre que ens trobem davant d'una reforma encoberta d'aquest Reglament, que en lloc d'utilitzar la tècnica prevista en la disposició final segona, utilitza un altre camí, tot i que aquí s'hagi volgut dir que no.

Si s'aprovés aquest text, entrariem en contradicció amb el que diu el Reglament, i amb l'aplicació prevista d'aquest, que s'ha fet durant quatre anys. En la mesura que el Reglament atribueix explícitament la facultat de convocar sessions i de fixar un ordre del dia determinat, està atribuint correlativament la facultat implícita d'ajornar-los —que és el cas que avui comentem— o desconvocar-los —quan a judici dels òrgans competents, el President amb la Junta de Portaveus, les circumstàncies que es produeixin ho facin aconsellable. Qui convoca, tot seguit d'ídents tràmits i procediments emprats, pot convocar, pot ajornar, pot desconvocar. Un Ple convocat però no començat pot ésser ajornat, i la sessió del dia 6 seria la segona vegada que això succeeix, perquè encara que el precedent que tenim, el de l'any 62, s'ha dit que no era vàlid perquè no era idèntic... (*remor de veus*), perdoni'n, de l'any 82, el de l'1 de desembre del 82, no era idèntic perquè no hi va haver la unanimitat de tots els representants de la Junta de Portaveus, sí que hi havia una votació més que àmplia, una votació que podia representar prop de les tres cinquenes parts. Finalment, recordem que aquella vegada es va desconvocar el Ple per uns motius al marge dels temes de funcionament d'aquest Parlament, que era per un tema absolutament aliè al funcionament d'aquesta Cambra, és a dir que podríem haver parlat que teníem una actuació una mica lleugera quan demanàvem que se suspengués per un afer que no tenia urgència quant a la celebració, perquè si aquell dia volíem estar informats del que succeïa ho podíem veure per la televisió posteriorment.

El Ple va atribuir en el seu moment, per mitjà del Reglament, certes funcions al President, a la Mesa i a la Junta de Portaveus. Aquestes funcions expressament atribuïdes no poden ésser assumides encara no reunit. El precedent esmentat comporta el reconeixement explícit de la facultat de convocatòria o d'ajornament com a inherent i consubstancial a la convocatòria, expressament atribuït al President. Aquesta facultat, en dret comparat, també existeix; per a només recordar exemples propers, recordem el que succeeix sovint en el Senat i recordem el que avui mateix ha passat en el Parlament d'Euskadi, on el President del Parlament ha suspès la sessió per motius de prudència política (*fortes rialles*). Però no em vull entretenir en aquest sentit, perquè és cert que també poden haver-hi exem-

ples en sentit contrari, i per tant aquest és un argument discutible i no convincent. El dret comparat té arguments a favor i en contra, sempre i en totes les matèries, i això no és cap excepció.

En el cas concret que estem analitzant, anàvem a celebrar el Ple per a debatre els Pressupostos del 84, Llei que —com el Reglament preveu— té una prioritat i un tractament específic dins del Reglament —i això sí que és un criteri unànim en tots els Reglaments dels Parlaments del món. Retirat aquest Projecte per ésser enviat al Consell Consultiu —dret legítim, però que nosaltres creïem innecessari, creïem mancat de rigor, com així ens ho ha confirmat suficientment el Consell Consultiu en aprovar per unanimitat dels seus membres que els Pressupostos del 84 no vulnereu la Constitució i s'adeqüen a l'Estatut d'Autonomia—, creiem que es feia un mal favor en aquest Ple volent celebrar-lo pràcticament desarborat, perquè l'arbre mestre d'aquella reunió eren els Pressupostos del 84. Una redacció harmònica de dos articles preexistents no és una Llei —recordem com ahir va passar aquest primer punt de l'ordre del dia, d'aquest Ple, en uns brevíssims instants. Aleshores, un Ple, en aquesta forma, era en certa manera incompatible amb la dignitat del Parlament.

Aquest Parlament ha funcionat amb dignitat i solemnitat; fins ara, amb esporàdiques excepcions hem evitat espectacles llastimosos que a vegades es produeixen en certes Cambres legislatives. La cortesia prevista a l'article sisè és, afortunadament, moneda corrent. Podríem dir d'aquesta Cambra allò que Octavi deia en el *Juli Cèsar* de Shakespeare: «Tracteu-lo d'una manera que s'adigui amb la seva virtut, amb tot respecte i amb tots els ritus». Perquè, a més, aquest Parlament és ritualista, bona prova d'això n'és l'article 56, apartat segon, que obliga a utilitzar unes paraules determinades per obrir, suspendre, reprendre i cloure les sessions. Precisament —i recordem-ho— hi hagué una esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya quan es va discutir aquest Reglament el juliol de 1980, defensada precisament pel senyor Torres, que demanava una major flexibilitat i que no estiguéssim obligats a la utilització d'unes paraules determinades, esmena que fou rebutjada.

Recordem també encara la darrera frase d'aquest article, apartat segon: «No té cap valor tot allò que es faci abans o després, respectivament, de pronunciades aquestes frases, per tant, el Ple, per iniciar-se, ha d'ésser convocat d'acord amb el prescrit, en un dia i hora determinada, però no comença d'ofici; cal que el President digui les paraules previstes.»

Per tot això, senyores i senyors Diputats, nosaltres no podem votar afirmativament el segon apartat de la Proposició de Llei que debatem, i, per tant, ens hi oposarem.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors.

El Sr. PRESIDENT: Bé, acabat, doncs, aquest torn d'exposició de posicions, voldria jo preguntar, abans de passar a la votació, si el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya manté la seva distinció de la frase que ha demanat que es votés. Em sembla que demana que es voti a part, no? Per tant, votariem primer el primer apartat, sense la frase; després votariem la frase, i finalment votariem el segon apartat. I hi ha cap inconvenient que es faci així? (*Pausa.*) Bé, doncs, anem a fer-ho així.

Els qui estiguin a favor del primer apartat de la Proposició no de Llei, a excepció de la frase implicada, que es posin drets.

Aquesta part ha estat aprovada per la unanimitat dels

presentes. Ara, la frase «d'acord amb l'ús i costums parlamentaris, en general.»

Els qui estiguin a favor d'aquesta frase, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La frase ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Ara, passem a la votació del segon apartat de la Proposició no de Llei.

Els qui estiguin a favor d'aquest segon apartat, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquest segon apartat ha estat aprovat per 48 vots a favor, 65 en contra i 1 abstenció.

Queda, doncs, ja substanciat aquest punt de l'ordre del dia..., rebutjat, naturalment.

Mocions subsegüents a les interpellacions al Consell Executiu sobre el decret dels CEDIP

Ara, passem al punt següent de l'ordre del dia, que són les mocions. El punt quatre, que és Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu, sobre el decret dels CEDIP, presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. La senyora Marta Mata té la paraula per defensar aquesta Moció.

Perdó, senyories, prego que s'asseguin perquè la senyora oradora pugui parlar.

La Sra. MATA: Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats, fa justament dues setmanes, quan pertocava votar la Moció que ara vaig a defensar aquest Ple va buidar-se de la manera que vostès ja saben, crec que es menyspreava aquesta Cambra i els seus membres, com ja s'ha dit, i es menyspreava fins i tot el públic, que aquell dia precisament era constituït en gran part per nois i noies d'una escola de Rubí, que van haver de marxar després de veure mitja hora aquesta sala mig buida, i si ho recordo ara aquí no és pel gust de repetir la valoració que ja s'ha fet, sinó pel disgust de constatar que la paralització d'aquest Ple afectava no solament els seus membres, sinó els ciutadans, petits i grans, interessats en la nostra tasca, els que eren aquí aquell dia i molts més que no hi eren, però que esperaven conèixer els termes dels nostres debats —dic termes, i no resultats— a bastament previsibles i massa sovint previstos i explicats fora pels qui després els porten aquí dintre.

Esperaven conèixer els termes del debat de la Moció sobre l'anomenat CEDIP molts ciutadans, institucions, pares, mestres, corporacions locals, que des que el Decret del CEDIP va ser publicat han sentit encara més fortament el greuge que el Consell Executiu de la Generalitat fa a l'escola pública, no dotant-la de tot el que li cal per oferir als nostres nois i noies un ensenyament de qualitat, com és responsabilitat de tot Govern digne d'aquest nom.

Aquests ciutadans, aquestes institucions, des de fa quatre mesos es troben per compartir la seva preocupació i voluntat

de defensa de l'ensenyament públic i la seva qualitat. Durant aquests mesos moltes accions i actes s'han realitzat en aquesta defensa; ahir mateix, a les Cotxeres de Sants un acte al qual no vaig poder assistir només que al final, en compliment del meu deure parlamentari primer, que era el d'assistir en aquest Ple, deure que precisament aquests quinze dies em va ser impossible de complir, però això va permetre d'assistir a nombrosos actes en la línia d'aquesta Moció i en defensa de la qualitat de l'escola pública a l'Hospitalet, a Cornellà, a Cerdanyola, a Sabadell, a Santa Coloma..., actes plens, amb milers i milers de ciutadans que no marxaven, sinó que acudien mostrant i exercint una responsabilitat molt superior a la dels Diputats que fa quinze dies van marxar del Ple. Actes que mentre aquest Ple no ha funcionat, no sols han estat plens, sinó que han esdevingut ells mateixos els únics plens on es podia debatre un tema que dos Grups havien portat a aquest Parlament.

En homenatge al servei que aquest moviment ciutadà ha fet al Parlament i a la democràcia, i a Catalunya, vull fer la defensa d'aquesta Moció utilitzant paraules del seu mateix manifest, paraules en les quals es constata que més de dues mil aules habilitades continuen aquest any, constantment s'ajornen els terminis per substituir-les per centres definitius, que hi ha gran quantitat de centres públics necessitats de reformes i de reparacions importants i urgents que depenen del Pressupost de la Conselleria. Importants dèficits d'instal·lacions esportives, laboratoris, biblioteques... Disminució de les despeses de funcionament dels centres d'EGB per atenció a les aules, papers, guixos, cartolines... En passar-se aproximadament de 8.000 pessetes a 6.000 pessetes per aula i trimestre aquests darrers dos anys. Que hi ha insuficiència de material pedagògic i didàctic.

Jo no he llegit això, no he llegit aquestes paraules textuais d'aquest manifest com un gest simbòlic, sinó perquè és un text ciutadà, que reflecteix una situació de l'escola pública molt diferent, i crec que molt més real del que la Conselleria d'Ensenyament explica. Veiem, per exemple, aquesta mateixa situació com és explicada a través de les respostes a unes preguntes que jo, com a Diputada en exercici dels drets que em dona, de les possibilitats que em dona el Reglament, vaig fer. Unes preguntes sobre la dotació de biblioteques, sobre la dotació d'equipaments, sobre la situació de les instal·lacions escolars, sobre el nombre de locals en bon ús de les escoles públiques, i se m'ha contestat oficialment: «A Catalunya hi ha un total de 1.705 escoles d'EGB, totes elles en bon ús de servei, en tant que poden ser utilitzades per fer-hi classes —és a dir, com que s'hi posen nens, *ergo* estan en bon ús de servei. No obstant això, hi ha una sèrie d'aularis i d'aules habilitades que caldria que fossin substituïts, almenys això sí que es diu «Totes les escoles públiques de Catalunya construïdes per la Generalitat» —aquí sí que intervé aquest incís— «estan dotades de biblioteca i les biblioteques, a més, tenen accés directe a l'exterior», o sigui que no sé de què ens queixem respecte a això. És clar que després es diu que la dotació de llibres per a aquestes biblioteques són cent llibres el curs 82, 50 el 83, 50 el 84.

I respecte a l'equipament, diu: «Fins a aquests moments, els centres públics han estat dotats de l'equipament bàsic necessari per a llur funcionament. A més a més, la Direcció General d'Ensenyament Primari ha elaborat una llista de material didàctic», o sigui del material didàctic mínim; tenen la dotació,

i, a més a més, una llista del mínim.

I l'altra resposta: «En relació amb les instal·lacions de les escoles públiques de Catalunya, el Departament d'Ensenyament va promoure i finançar un estudi que va portar a terme i va editar l'Institut Tècnic. En aquest estudi, sobre la base d'una anàlisi d'una mostra de cinquanta centres, es proporcionaven unes recomanacions per al millor aprofitament dels edificis escolars.»

O sigui, que tenim tots biblioteca, tots instal·lacions, un estudi sobre les coses que puguin faltar, una llista del mínim de material didàctic, etcètera.

Jo penso, senyor President, que amb la lectura d'aquests documents de dues fonts queda a bastament, a bastament, justificada la Moció que aquest Grup presenta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, tenint en compte que hi ha una altra Moció que és gairebé matemàticament exacta, no hi ha més que la diferència d'un article determinat per un d'indeterminat i una enumeració del *Diari Oficial*, sembla que això es podria tractar conjuntament. Llavors, jo voldria proposar el mètode següent: ara hem fet el torn a favor de la primera de les mocions, ara podria haver-hi el torn a favor de la segona; després, el torn a favor de l'esmena a la primera, després el torn a favor de l'esmena de la segona i posicionament dels Grups que no hagin intervingut, i passar després a les votacions. Sembla bé aquest sistema? (Pausa.) Sí, d'acord? Tothom d'acord? Bé, la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró té la paraula.

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el dia que varem presentar aquesta interpellació vaig demanar al senyor Conseller que no contestés als Grups parlamentaris que l'havíem signada, que en fer la seva resposta intentés de contestar, no a aquests Diputats, sinó a milers i milers de ciutadans de Catalunya preocupats per aquest tema, i que la resposta que donés fos capaç, no de convèncer-nos a nosaltres, sinó de convèncer aquests ciutadans.

Tinc la impressió que el senyor Conseller no va fer cap mena de cas del meu suggeriment; que la resposta que donà va ser clarament insatisfactòria. I va ser clarament insatisfactòria, no per a nosaltres que hem presentat la Moció, sinó clarament insatisfactòria per a aquests milers de ciutadans de Catalunya, que cada dia són més, perquè en la mesura que van tenint informació de la situació la seva indignació creix.

Com recordava fa un moment la senyora Marta Mata, hem aprofitat aquests dies de lleure parlamentari per fer una altra de les feines que tenim els Diputats, que és parlar amb els ciutadans. I hi hem parlat bastant, jo diria que hi hem parlat molt. Fa quinze dies que estem fent una petita *tournee* per Catalunya, i curiosament no hi trobem cap Diputat de Convergència, i ens agradaria que hi fossin. Ens agradaria que hi fossin, perquè poguessin contrarestar, en exercici del debat i de la democràcia, les informacions, però, curiosament, no hi vénen. I em consta que, en alguns casos, se'ls ha invitat.

Bé, nosaltres donem aquesta informació. Donem aquesta informació a partir de dades objectives, a partir de dades objectives que moltes vegades —i també ho recordava la senyora Mata— les respostes que dona la Conselleria a les preguntes que es fan més aviat avergonyeixen; s'ha de contestar amb més rigor, senyor Conseller. Però, sobretot, avergonyeixen perquè, quan es pot llegir el que ha llegit la senyora Mata aquí,

es llegeix davant un claustre d'escola, dins d'aquella escola i abans o després es fa la visita de l'escola, no és el Diputat de l'oposició qui queda en ridícul. Qui queda en ridícul és la Conselleria, és la resposta de la Conselleria.

I per a nosaltres aquest és un tema greu, més enllà dels dèficits, més enllà de les dificultats. El que cal és explicar clarament els problemes que es tenen i com s'iniciaran les solucions. Aquesta Moció té dues parts; la primera, demanar... Em sembla que ja és la segona o la tercera vegada que ho demano; ho vaig demanant de maneres diferents, normalment amb el mateix èxit; sóc persona tossuda, qui em coneix ho sap. Però, en fi, per tercera vegada, em sembla, demano que la Conselleria presenti a la Comissió de Cultura del Parlament de Catalunya el Pla quadriennal de construccions escolars. Ho vaig demanar fa un parell de mesos, en relació amb el tema de l'ensenyament mitjà; com que ja ha passat aquest parell de mesos, confio que hi hauran treballat una mica més i ara ja el tindran acabat, i continuo demanant que sigui en el termini d'un mes.

El senyor Conseller tenia moltes ganes de comparèixer! Acaçarà aquest període de sessions i tinc la impressió que el senyor Conseller es fatiguarà, sense venir; estarà apesarat de no poder venir a explicar-nos els seus projectes. Però és que ara ja no sóc només jo, no són només el Grup Socialista i el Grup Comunista que ho demanen; ahir ho demanaven milers de pares i mestres, que la Comissió parlamentària tingués aquesta informació; és a dir, som molts, senyor Conseller, els qui volem saber quin és el Pla d'actuació de la Conselleria.

Jo no vull avançar els debats que tindrem aquesta setmana que ve i la propera, però la lectura dels pressupostos no ens fa ser gens optimistes; ens fa estar enormement preocupats, perquè amb les quantitats previstes no començarem a substituir ni un sol dels dos mil aularis que tenim a Catalunya. Per tant, senyor Conseller, en nom del meu Grup parlamentari, en nom d'aquests milers de ciutadans, amb els quals fa molts dies que estic en relació, en nom de la millora de l'ensenyament públic de Catalunya, demano a tota aquesta Cambra que voti els dos punts d'aquesta Moció: un, que pretén el coneixement de les previsions de construccions; l'altre, la derogació d'un decret que ha estat rebut i que continuarà essent rebut, mentre vagi essent difós, com un acte de menyspreu a les escoles públiques, que haurien de ser les primeres de l'interès públic d'aquest país.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Descals té la paraula. *(Pausa.)* Passem ara, doncs, a la presentació de les esmenes, que són dues esmenes a la Moció primera, presentades pel Grup Popular del Parlament. L'Il·lustre Diputat senyor Casals té la paraula.

El Sr. CASALS I PARRAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, quan començava la sessió plenària d'ahir, el President del Parlament ens llegia una declaració institucional en la qual ens recordava uns aniversaris que havíem d'haver celebrat en l'anterior sessió ajornada, de la qual s'ha discutit tant aquest matí: l'aniversari de la Constitució espanyola, el dia 6 de desembre, i l'aniversari, el dia 10 de desembre, de la Declaració dels Drets Humans. No hi ha cap dubte, per les paraules del President, que el Parlament és solidari tant de la Constitució com de la Declaració de Drets Humans.

Jo els voldria recordar avui, aquí, que la Constitució, en el

seu article 10.2, es fa plenament solidària dels drets humans, quan diu que els drets i llibertats que la Constitució consagra en el seu Títol primer hauran de ser interpretats d'acord amb la Declaració dels Drets Humans i d'acord amb els pactes internacionals i altres tractats sobre la matèria que siguin ratificats per l'Estat espanyol. I no, per no cansar-los, no els recordaré —perquè tots vostès ja ho saben sobrerament— què diu l'article 26 de la Declaració dels Drets Humans, com defineix la llibertat d'ensenyament i què diuen els pactes subsegüents, en especial els pactes de l'any 66.

Una altra vocació que aquest Parlament han tingut constantment... Aquest Parlament és un Parlament d'Europa, no és el Parlament europeu, però és un Parlament d'Europa, però ha demostrat sempre una gran vocació de cara al Parlament europeu; no ha perdut cap ocasió de demanar que Catalunya sigui una circumscripció electoral, i quan ha estat demanant això, ha estat dient, d'una altra forma, que voldria que la veu d'aquest Parlament arribés un dia a ser una veu audible dintre del Parlament europeu. Amb aquestes dues línies, jo els voldria recordar avui, aquí, que el mes de març d'aquest any en el Parlament europeu es va discutir el report Lister, el document 1/1456, del 83, sobre la llibertat d'educació i d'ensenyament en la Comunitat Econòmica Europea. En aquesta discussió, el dia 13 de març, Simone Weil, la Presidenta del Parlament europeu, deia que per a alguns, amb freqüència, hi ha dues classes de llibertats: aquelles que convenen i aquelles que no els convenen. Precisament, la defensa de la llibertat d'ensenyament es deriva de la defensa de la llibertat de pensament, de la llibertat de consciència i de la llibertat de religió, que són la base de la nostra civilització i de la nostra política democràtica. Són la base essencial de la llibertat d'ensenyament i de la llibertat d'educació.

Hi ha una màxima europea que diu: «El menys possible d'Estat i el màxim possible de llibertat». Doncs, bé, la discussió d'aquest report que els he mencionat es va acabar amb unes conclusions i es va acabar amb una advertència i recomanació, advertència i recomanació que es van fer a dos països —Espanya i Portugal— perquè en el moment en què entrin a la Comunitat Econòmica Europea adaptin la seva legislació al respecte a la llibertat d'ensenyament i a la llibertat d'educació.

Tinc la plena seguretat que si en el Parlament europeu, quan es discutia això, s'hagués portat el Decret del CEDIP, el senyor Conseller hauria tingut aprovat; hauria pogut ser qualificat de tímid, però la seva filosofia hauria tingut aprovat. Jo haig de demanar al senyor Conseller, molt sincerament, que vagi per nota. No tingui por; aquesta és la línia que avui marca Europa i la línia que Europa demana a Espanya en el moment en què Espanya entri en la Comunitat Econòmica Europea.

Jo els haig de dir sincerament que avui he pujat a aquesta tribuna amb l'esperança que la segona esmena que he presentat a aquesta Moció, que sigui retirada, vostès l'acceptaran, i que l'acceptaran perquè tinc la plena seguretat que vostès volen compartir l'esperit que Europa demana a Espanya que compartim.

Jo crec que vostès, quan en un tema existeixen raons, les han acceptat, n'han donat mostres; en temes més importants, com el de l'OTAN, han sabut rectificar, i jo els felicito per aquesta rectificació; per tant, crec que en aquest tema, que és igualment important...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Diputat, em permet que cridi l'atenció de la Cambra perquè guardi silenci?

El Sr. CASALS I PARRAL: Moltes gràcies, senyor President. Bé, jo crec que en aquest tema també poden rectificar igualment; no obstant això, després de l'advertència del President, crec sincerament que començo a dubtar que hagi tingut èxit. Això em recorda allò que deia en Churchill, quan li preguntaven si alguna vegada, en el Parlament, els seus adversaris l'havien convençut. I en Churchill va respondre: «Convenç'm, m'han convençut moltes vegades; fer-me canviar el vot és el que no han aconseguit mai».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Marçal Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President, senyories, jo pujo aquí, a aquesta tribuna, no per parlar de política internacional, sinó, simplement, per parlar de la nostra posició davant la Moció que ens ha estat presentada aquí per dos Grups parlamentaris, per donar la nostra posició davant aquestes dues Mocions siameses —dic siameses perquè la seva gairebé total similitud em fa pensar en aquells germans fills d'un mateix òvul. La nostra posició sobre les Mocions que han estat posades a la nostra consideració és la següent: el primer punt, el votarem favorablement, perquè es tracta d'una promesa que ja fa temps que se'ns va fer. Fins i tot creiem que el termini d'un mes és més aviat generós, perquè el mateix senyor Conseller ens diu —en uns escrits que es van presentar abans d'ahir en aquest Parlament, que són unes respostes trameses a aquesta Cambra en resposta a dues preguntes que diferents Diputats li van adreçar— parla que unes construccions escolars que es demanaven, en l'escrit es diu que ja són incloses en el Pla de construccions escolars i, per tant, nosaltres creiem que aquest Pla ja és fet, i creiem que cal que es presenti, com més aviat millor, davant la Comissió de Cultura d'aquest Parlament, tal com es demana, perquè no fer-ho fóra una indelicadesa envers la totalitat del Parlament, cosa que no crec que el senyor Conseller vulgui cometre.

Pel que fa al segon punt, he de dir ben clarament que al nostre Grup, aquest Decret, el 290/1984, més concretament conegut com el Decret del CEDIP, no ens fa cap nosa; no veiem per què s'hauria de derogar, i menys encara quan d'ací a poc temps haurem de posar obligatòriament en pràctica la LODE. El nostre partit ha estat sempre a favor de la llibertat d'ensenyament, sempre, però que aquesta llibertat vagi acompanyada d'una escola pública suficient i de qualitat. Per tant, no ens sembla malament que es faci un decret on es fixin uns mínims, unes condicions que han de complir els centres privats que vulguin accedir a les subvencions del govern. No podem estar en contra d'una normativa que obliga els centres que vulguin ser subvencionats a fer l'ensenyament gratuït per a l'alumne i que no es practiqui cap mena de discriminació en la seva matriculació, al fet que posin les seves instal·lacions al servei de la comunitat on són, amb les mateixes condicions que ho fan als centres públics, al fet que hagin de renunciar totalment a l'existència de cap mena de lucre econòmic i, cosa importantíssima, al fet que s'hagin d'aplegar a un mínim de qualitat d'ensenyament fixat per la Conselleria. Tot això ens sembla molt bé.

El que no comprenc és que un Grup parlamentari que ha

donat el ple suport a l'elaboració de la famosa LODE ara faci aquí escarafalls d'un decret que en res no contradiu l'esperit de la Llei orgànica de l'Ensenyament. Potser això es deu a raons d'Estat que jo no conec.

He dit i repeteixo que el decret no ens fa cap nosa, però altra cosa és parlar del seu finançament. Esquerra Republicana creu que en un moment que l'escola pública té uns dèficits tan angixants —n'hem sentit les explicacions de les dues Diputades que han intervingut abans que jo: falten centres, faltes equips, falten professors, manca sovint el més elemental, i sempre en totes les peticions es respon dient que hi ha pocs recursos disponibles, que no hi ha diners—..., per això, no creiem que ara sigui el moment de finançar l'escola privada minvant els escassos recursos dels centres públics. Nosaltres pensem que aquests recursos han de venir precisament del finançament de la LODE, però crec que no és ara aquest moment el de parlar de finançament. Això, ja ho fem al Pressupost, que és on realment cal fer-ho i on hem presentat esmenes en aquest sentit, que esperem poder defensar properament en el Ple.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per acabar he de dir que realment m'inquietava la quantitat d'un milió de pessetes que es dedica a aquestes escoles l'any 85. Segons com es mirés, era una quantitat ridícula per posar en pràctica tot un decret; segons com es mirés, era massa grossa si es tractava només d'obrir una partida. Vam fer la pregunta pertinent a la Conselleria, se'ns va aclarir que es tractava d'una partida dedicada a millorar la formació del professorat, cosa que ens sembla lògica.

Per tant, és, doncs, amb aquest raonament que el nostre Grup votarà en contra del segon punt de les mocions.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: La Il·lustre Diputada senyora Ferrer té la paraula.

La Sra. FERRER: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ens trobem davant de dues mocions idèntiques en el seu contingut, presentades una d'elles per la Diputada senyor Vintó, i l'altra per la Diputada senyora Marta Mata, subsegüents a unes interpellacions que en el seu moment es presentaren sobre el decret dels CEDIP, la matèria de les quals és plenament del nostre interès, però malament, i per posar un exemple, podíem haver assistit en uns actes, en unes reunions convocades per aquest motiu a l'Hospitalet, per exemple, si Convergència i Unió no hi va ésser convocat. La matèria ens preocupa, és del nostre interès, i fruit d'això el nostre posicionament.

Pel que fa al primer punt de la moció presentada, em remetré a la moció subsegüent a la interpellació que sobre l'ensenyament mitjà va formular ja la mateixa Diputada senyora Vintó. Allà feia també referència, com ella molt bé ens ha recordat, a la petició d'informació sobre el Pla quadriennal i es demanava, efectivament, un mes per a la presentació d'aquest Pla.

Nosaltres, assabentats que la Conselleria estava acabant de preparar aquesta informació, vàrem presentar una esmena en aquell moment en la qual demanàvem que es substituís «el termini d'un mes» per «al més aviat possible». Aquesta esmena nostra no va ser acceptada en la mesura que es deia que era una manera de negar-nos que fos donada aquesta infor-

mació, ja que la fórmula que proposàvem era, de fet, un ajornament *sine die*. Aquest no era el tema, aquest no era el nostre objectiu, i fruit d'això, fruit precisament que sabem —perquè ho hem preguntat— que aquesta informació està ja preparada, nosaltres el que en aquell moment no vàrem acceptar en la mesura que no se'ns havia acceptat l'esmena avui ho acceptarem i votarem afirmativament.

Respecte al segon punt de la moció, he de dir en nom no propi, sinó en nom del meu Grup..., i el meu Grup està format, com molt bé saben les senyores i els senyors Diputats, per dos partits, Convergència Democràtica i Unió Democràtica, i és en nom d'ambdós partits que estic parlant, com era també en nom d'ambdós partits que Minoria Catalana parlà quan el debat de la LODE, com també érem ambdós partits, Convergència i Unió, els que votàrem la LODE afirmativament, malgrat no agradar-nos plenament la llei, per les mancances que presentava, però conscients que amb les nostres esmenes havíem aconseguit una llei que, si bé no era la nostra sí que podia considerar-se una llei de mínims en la mesura que havíem aconseguit salvar uns aspectes claus —mínims, sí— per garantir la llibertat d'ensenyament.

En nom del meu Grup, de Convergència i Unió, doncs, he de dir que votarem en contra, lògicament, de la petició de derogació del que en el seu moment s'anomenà un decret-pacte, un decret-torna, això durant la presentació de la interpellació. I votarem en contra en la mesura que el nostre Grup dona suport al Govern, i, per tant, assumim plenament les seves actuacions i assumim per tant plenament el decret dels CEDIP. I l'assumim per raons de filosofia política, perquè els plantejaments en matèria educativa del Partit Socialista Unificat i dels socialistes, que han originat, precisament, la moció que estem discutint, res tenen a veure amb els nostres plantejaments, amb els plantejaments de Convergència i Unió, uns plantejaments que el poble de Catalunya referendà majoritàriament en donar-nos el seu vot en base a un programa electoral que el recollia clarament.

La senyora Marta Mata deia en l'exposició de la interpellació: «Creiem que no és responsabilitat directa del Consell Executiu solucionar els problemes de determinades mancances de l'escola privada a part dels canals establerts per la llei en la subvenció en el concert, quan sigui el seu cas.» I la senyore Vintró afegia: «Perquè per a nosaltres la responsabilitat de l'Administració és, en primer lloc, aquesta escola pública.» Doncs bè, i com és lògic, i com és sabut, aquesta no és la nostra filosofia ni és la filosofia que vol, que demostrà que volia majoritàriament el poble de Catalunya.

Per això nosaltres assumim el decret dels CEDIP i votarem en contra, com he dit, del segon punt de la moció.

Convergència i Unió entenem que una escola que dona resposta a una opció educativa que la nostra realitat social reclama, d'acord amb les llibertats fonamentals dels ciutadans reconegudes en la Constitució; una escola que s'acull al finançament públic, d'acord amb les lleis, per tal de poder garantir la gratuïtat de l'educació i evitar tota discriminació per motius econòmics; una escola que compleix una funció de servei a infants, adults i comunitat de l'entorn i és oberta a tothom que desitja l'educació que s'hi imparteix; una escola que té el suport i l'estímul dels pares d'alumnes compromesos en l'opció educativa pròpia del centre; una escola que fa real la partici-

pació corresponsible dels diversos estaments de la comunitat educativa; una escola així concebuda, sigui de promoció pública, sigui de promoció privada, està fent un autèntic servei d'interès públic, i, per tant, ha de poder ser gratuïta, ha de poder estar a l'abast de tothom mitjançant un finançament públic.

El pluralisme d'ofertes escolars que neix del pluralisme de la nostra societat, la qualitat i la gratuïtat de tot l'ensenyament són, per a Convergència i Unió, condicions indispensables perquè tots els pares puguin exercir el dret a un ensenyament de qualitat i en llibertat.

Afirmar que la primera obligació dels poders públics en el camp de l'educació és potenciar l'escola pública per damunt de l'escola d'iniciativa privada és una invitació a l'igualitarisme, és un pas endavant en la construcció d'una societat privada d'una de les llibertats fonamentals.

Això no vol dir, però, que el Govern de la Generalitat no tingui cura, no hagi de tenir cura de l'escola de promoció pública. Recordem només en aquest aspecte algunes dades exposades ja pel mateix Conseller. L'any 1983 la Generalitat destinà per a despeses de funcionament 4.000 pessetes més per alumne/any que les escoles públiques de la resta de l'Estat, i l'any 1984 encara hi destinà 2.000 pessetes més. De 19.815 professors d'EGB en el curs 80-81 s'ha passat a 23.276 en el curs 1984-85. A batxillerat, els professors han passat de 4.890 en el curs 80-81 a 6.014 en el curs 83-84. I a formació professional s'ha passat de 2.208 en el curs 80-81 a 3.750 en el curs 84-85. I en inversions s'ha passat de 1.384.030.000 pessetes en el curs 80-81 a 6.000 milions en el curs 84-85, i les despeses de funcionament han augmentat de 324.833.000 pessetes en el curs 81-82 a 720.188.283 pessetes en el curs 84-85.

Però si la Generalitat té cura, no oblida les escoles de promoció pública, com acaben de demostrar aquestes dades que he facilitat, tampoc no pot oblidar, també ha de tenir cura d'aquelles nombroses escoles de promoció privada de forta implantació social i arrelades al medi que pateixen una forta crisi per l'increment del cost del lloc escolar, de resultes de la qual moltes d'elles es veuen abocades a situacions que poden ser irreparables. En aquest sentit, només cal llegir el DOG per comprovar-ho.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Davant d'aquesta situació i mentre no entra en vigor la LODE, que efectivament posarà remei a aquesta situació, ens sembla bé, al nostre Grup parlamentari, i aplaudim que el Departament d'Ensenyament de la Generalitat, que sempre s'ha declarat partidari de mantenir un sistema mixt d'ensenyament, per respectar així la lliure opció dels pares, s'hagi esforçat no sols per dotar a Catalunya de més i millors escoles públiques allà on no arriba la iniciativa privada, sinó que hagi volgut també reconèixer formalment a través dels CEDIP la meritòria tasca pedagògica duta a terme per algunes escoles privades de qualitat i obertes a tothom que volen seguir mantenint el seu estatus de centre privat donant així resposta al pluralisme de la nostra societat.

És per aquesta filosofia política, no per raons de mercadeig, que nosaltres, Convergència i Unió, estem a favor del decret dels CEDIP, i, per tant, votarem en contra del segon punt de les mocions que presenten les Il·lustres Diputades senyores Eulàlia Vintró i Marta Mata, en què s'insta el Consell Executiu perquè derogui aquest decret dels CEDIP.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Prego ara a les Il·lustres senyores presents que facin ús del torn de cinc minuts per fixar la seva posició en relació amb les esmenes presentades.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, respecte a les esmenes presentades pel Grup Popular, em penso que he de contestar utilitzant un argument políticament ja utilitzat pel senyor Marçal Casanovas pel que fa a la primera esmena. És a dir, nosaltres sabem que s'ha dit que el Pla de construccions escolars està ja elaborat; demanem, doncs, que es presenti i que es presenti en el termini d'un mes, si és que el que falta és acabar-lo de picar a màquina.

Pel que fa a la segona part de l'esmena, és a dir, l'esmena de supressió de la supressió, de la derogació, del Decret dels CEDIP, en canvi, no puc utilitzar en absolut els arguments que s'han utilitzat aquí, equiparant el Decret dels CEDIP, relacionant el Decret dels CEDIP amb el contingut de la Llei Orgànica del Dret a l'Educació, o LODE. La veritat és que, des del nostre punt de vista, i ho vaig dir des del primer dia, aquests dos textos legals no tenen res a veure. La Llei Orgànica del Dret a l'Educació deixa molt clar que tot diner públic que va a l'escola serveix per a la gratuïtat de l'ensenyament de qualitat, una qualitat equiparable en l'escola pública i en l'escola privada, i que serveix amb unes condicions de participació, d'intervenció i de control dins de la comunitat escolar.

El Decret dels CEDIP no assegura la gratuïtat, car permet cobrar quotes a l'escola. Ja ho vam dir, és a dir, permet que es pagui la gratuïtat, cosa que no acabo d'entendre, i, de més a més, no parla en absolut de cap mecanisme d'intervenció, de control, de participació. Nosaltres, el nostre Grup defensarà les competències de la Generalitat per fer decrets com les d'aquest Parlament per fer lleis sobre l'ensenyament, com diu l'Estatut, quan reconeix competència plena dins del marc de la Constitució i de les lleis orgàniques que la despleguen, però ha de quedar ben clar que si el Decret dels CEDIP està possiblement dins del marc de la LOECE, que és una llei vigent, presentada per un govern d'un grup ja pràcticament desaparegut, i votada també per Minoria Catalana, ha de quedar clar que no té res a veure, en canvi, amb la LODE, presentada per un Govern socialista, votada també per la Minoria Catalana i no vigent encara.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre Diputada senyora Vintó té la paraula per a aquesta mateixa funció.

La Sra. VINTÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per fixar també la posició del nostre Grup en relació amb les esmenes presentades a la nostra Moció.

En primer lloc, evidentment, celebrem que el senyor Conseller i el Govern presentin en el termini d'un mes el Pla quadriennal; la llàstima és que ho hagi fet ara, aprofitant el mes de vacances parlamentàries, i, per tant, ens n'anem als tres mesos o quatre mesos llargs. Es veu que, efectivament, això de passar a màquina, com recordava fa un moment la senyora Mata, és difícil i potser haurem de proposar alguna partida complementària de contractació de mecanògrafs àgils per a la Conselleria d'Ensenyament; si ens la presentem, estic absolutament disposada a votar-la i aconseguir, així, que en el termini d'un mes les coses tirin endavant.

Pel que fa a les segones propostes d'esmena, evidentment, el nostre Grup no les pot acceptar, i no les pot acceptar perquè és just el contrari del que nosaltres pretenem. A mi m'agradaria fer tres petites consideracions: una, adreçada al senyor Casals, i dir-li que és una llàstima que a l'hora de citar tota aquesta legislació internacional s'hagi oblidat de les Declaracions dels Drets del Nen. És just la part que tota aquesta dreta del país, que de cop ha descobert el dret internacional, oblida quan parla de l'escola. Jo li recomano, senyor Casals, que se la llegeixi, i que abans de dir totes les altres, comenci pel primer dret del nen, dret que avui, a Espanya, no està garantit.

Segona qüestió a què em voldria referir: jo invitaria cordialment el senyor Casanovas que vingui a algun d'aquests actes públics on expliquem el que diu el CEDIP, perquè he tingut la sensació, escoltant-lo, que no se l'ha llegit bé o que no ha acabat d'entendre'l bé. Penso que el senyor Casanovas i el Grup d'Esquerra Republicana, si se'l llegeix bé...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, perdoni, Il·lustre senyora Diputada, el torn que vostè té ara no és de rèplica, eh?, és només de dir si accepta o no accepta les esmenes.

La Sra. VINTÓ: Sí, però, si em permet el senyor President, és per dir per què no les accepto.

El Sr. PRESIDENT: Bé, escolti, en realitat, no li ho hauria de permetre.

La Sra. VINTÓ: Bé, lamento aquesta limitació, però abans s'ha deixat parlar de l'OTAN, i em sembla que encara estava més allunyat del tema.

En tercer lloc, voldria dir que nosaltres, les consideracions que ha fet el Grup parlamentari de Convergència, pel que fa a la petició de derogació, ens han semblat enormement il·lustratives. Ens han semblat enormement il·lustratives perquè nosaltres enteníem, i penso que molta més gent entenia, que el Grup de Convergència volia defensar l'escola pública, que és l'objecte d'aquesta Moció, que és l'objecte de la petició de derogació, que és el motiu pel qual nosaltres no acceptem les esmenes de no-derogació.

Avui, l'escola pública a Catalunya està enormement mancada de recursos; avui, l'escola pública de Catalunya no es pot considerar en condicions d'igualtat amb les escoles privades a les quals s'adreça el Decret dels CEDIP. Per a nosaltres, és prioritari —i ho mantenim— que l'atenció de la Conselleria vagi adreçada a aquest sector, que està enormement desatès. Pensem que és important que tothom conegui els posicionaments de tots els Grups parlamentaris, i jo els asseguro que m'ha estat d'una gran utilitat la intervenció que ha fet la Portaveu del Grup majoritari, i penso que serà, per al futur, enormement il·lustrativa per a aquest poble de Catalunya, que potser algun dia descobreixi que es va equivocar.

El Sr. PRESIDENT: Bé, el senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, per a una qüestió d'ordre. Per demanar que consti en acta la nostra protesta enèrgica que en un torn d'acceptació d'esmenes s'hagi parlat durant dos minuts d'un Grup parlamentari que no havia presentat cap esmena.

El Sr. PRESIDENT: Bé, constarà en acta. (*El senyor Ribó demana per parlar.*) Senyor Ribó?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, nosaltres hem atès el requeriment que ha fet la Presidència a la senyora Diputada sobre aquesta qüestió. Crèiem que hi havia altres ve-

gades, en el debat que podien haver estat objecte també de requeriments similars, però, de tota manera, creiem que és solament el President qui pot fer aquest tipus de requeriment sobre el debat, i ja l'havia fet en aquest debat en què estem ocupats.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo pregaria que no s'allarguin aquestes qüestions incidentals. *(El senyor Subirà demana per parlar.)* El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: S'havia fet el requeriment en relació amb una al·lusió a Esquerra Republicana. A continuació, i a partir d'aquell moment, la senyora Diputada, desoïnt totalment la indicació del senyor President, s'ha posat a parlar —hi insisteixo— de la intervenció d'un Grup que no havia presentat esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Bé... *(El senyor Ribó demana per parlar.)* Senyor Ribó, jo els prego que no allarguin aquesta qüestió.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, la senyora Diputada, i podríem escoltar la cinta de la transcripció, ha dit que els motius pels quals no acceptava l'esmena venien donats per la realitat d'una situació escolar, que resulta que pot ser justificada per l'acció d'un Govern contrari. Per tant, no se n'anava en absolut del tema. I, ho repetim, considerem que hi ha una Presidència en aquest Parlament i que ningú no pot substituir aquesta Presidència, malgrat que altres vegades s'ha intentat.

El Sr. PRESIDENT: Bé, perdó, jo els prego que tanquem aquesta qüestió.

Passem, doncs, a la votació, eh? Les esmenes no han estat acceptades, i, per tant, la Moció, o les dues Mocions, exactes, queden en els seus termes originals i les podem votar conjuntament, perquè si en votéssim només una, l'altra quedaria decaiguda en funció del resultat de la votació de la primera.

Per tant, els que estiguin d'acord amb el punt primer d'aquestes Mocions, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquest primer punt ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara al segon punt. Els qui estiguin a favor d'aquest segon punt, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Bé, aquest punt segon ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment del Pla d'urgència per al 1981, a Santa Coloma de Gramenet

Passem ara a la tercera Moció, tercera Moció que és subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment del Pla d'Urgència per al 1981, a Santa Coloma de Gramenet, presentada per la Il·lustre Diputada senyora Marta Mata, del Grup Socialista, a qui m'és plaent de donar la paraula.

Perdonin, senyors Diputats. Prego que seguim en els seus escons i guardin silenci.

La Sra. MATA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, molt breument, perquè el tema gairebé podria

semblar redundant, però sí que em penso que cal fer una defensa específica d'aquesta Moció.

Quan, a la tardor del 81, va votar-se la nostra Proposició no de Llei sobre el Pla d'actuació urgent, en el camp escolar, a Santa Coloma de Gramenet, va ser incorporada al seu text una esmena, per part del Grup de Convergència i Unió, que pretenia elevar l'anècdota a la categoria, és a dir, l'anècdota de les urgències de Santa Coloma de Gramenet a la categoria d'un pla global d'urgència pel que fa a les construccions escolars, i respecte a les poblacions i zones on calgués, que són moltes, i això ho sap tothom, i això ho sap, fins i tot, el Grup de Convergència i Unió, i ho sap, fins i tot, el Consell Executiu. I això ho sabia, ja, en aquella tardor del 1981; l'únic detall és que, en aquesta tardor del 1984, aquell Pla global d'urgència que demanava el Grup de Convergència i Unió encara no ha estat fet, no ja sobre les poblacions i zones on calia, sinó, fins i tot, sobre el paper.

És per això que, davant la notícia que gairebé ja tenim a les mans el Pla quadriennal de construccions escolars, aquesta Moció que ara presento no pretén altra cosa que introduir-hi la coordenada del temps, del calendari, de la urgència. I no ho dic gratuïtament, perquè donades les dificultats financeres, que en la realització de les construccions previstes en els Pressupostos del 82, del 83 i les del 84, que ara votarem, i les del 85, que deurem votar algun dia d'aquests, però que porten uns retards enormes i, pel que es veu, per dificultats de finançament intern, ens temem que hi hagi altres criteris que el de la urgència, que prevalguin; és a dir, que prevalgui, per exemple, el criteri que aquells municipis que puguin aportar més a la construcció de les pròpies escoles tinguin prioritat damunt d'aquells municipis que tinguin més urgència d'escola, encara que no tinguin tantes possibilitats d'aportació financera.

És per aquesta raó que nosaltres hem presentat aquesta Moció demanant la introducció del Pla d'urgència dins del Pla quadriennal de construccions escolars.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Diputada. Bé, no hi ha esmenes a aquesta Moció; per tant, hem de passar ja directament al posicionament dels Grups. L'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Des de l'escó mateix, senyor President. Em sembla que és obvi que aquesta Moció, en principi, tota la Cambra l'ha d'acceptar, perquè fou una Moció aprovada per unanimitat en el seu dia, el primer de juliol de 1981, i crec que és ja l'hora, el moment, de remarcar que això no ha estat introduït en cap pla quadriennal perquè no existia: ara que existeix el pla quadriennal, demanem que s'hi inclogui aquella resolució d'aquest Parlament que es va prendre per unanimitat.

Per tant, nosaltres votarem a favor de la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre Diputada, senyora Vintró, té la paraula.

La Sra. VINTRÓ: Sí, senyor President, i també des de l'escó per manifestar el vot favorable del nostre Grup parlamentari a la Moció presentada pel Grup Socialista, per coherència també amb actituds precedents del nostre Grup —en el moment en què s'aprovà el Pla d'urgència, en el moment en què recordàvem, en el discurs d'investidura recent del President Pujol, amb paraules del President del meu Grup, els incompliments

pel que feia referència a aquest Pla urgent per a Santa Coloma— i perquè creiem que, efectivament, en una programació que sembla que, ara sí, arribarà a aquesta Cambra, els temes de les localitzacions més urgents de les escoles a Catalunya siguin contemplats d'una manera específica, amb una dotació pressupostària suficient que permeti que no haguem de reclamar d'aquí a un temps els incompliments que s'hagin pogut produir. Per tant, nosaltres donem ple suport a la Moció presentada pel Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat del Grup Popular té la paraula.

El Sr. GARRIGA: També des de l'escó, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el nostre Grup no estava present en aquesta Cambra quan la Comissió de Cultura aprovà l'any 81 aquest Pla Especial d'Actuació Urgent. De tota manera nosaltres fem nostra aquesta Moció i la votarem favorablement, perquè creiem que malgrat els esforços econòmics que han estat esmentats, la Conselleria d'Ensenyament s'ha esforçat a adaptar-se a aquestes creixents necessitats i, en aquest moment, l'esforç que s'està portant a terme mereix, per unanimitat —penso jo— d'aquesta Cambra, que s'aprovi aquesta Moció. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat de Convergència i Unió que ha de fer ús de la paraula...

El Sr. CAMPS I VALLEJO: El senyor Viñas, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Viñas té la paraula.

El Sr. VIÑAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la Moció presentada per la Illustre Diputada senyora Marta Mata es correspon i està en consonància amb els nostres projectes i amb els nostres plantejaments. És un fet conegut de tothom que el Pla d'Actuació Especial i Urgent per a solucionar els problemes d'ensenyament a Santa Coloma de Gramenet, de l'any 1981, no va passar de ser una declaració de bones intencions, ja que el Pla no va ser dotat econòmicament.

En l'actualitat, el Departament d'Ensenyament ho contempla en la seva programació, se'n preocupa i el segueix molt de prop. A Santa Coloma, el problema de l'ensenyament és un dels més greus; d'això, en som conscients tota la Cambra. A Santa Coloma hi ha dificultats per trobar terrenys fruit de l'especulació que vam patir —i dic que vam patir, perquè el Diputat que els parla n'és fill i viu a Santa Coloma. Aquesta especulació del sòl dels anys 50 i 60 ens ha portat a l'estat actual, en què es fa molt difícil de trobar terrenys amb característiques idònies. A aquest problema, s'hi ha d'afegir el fet d'haver hagut d'habilitar antigues fàbriques per cobrir el dèficit d'aules, amb el trasbals i enrenou que això representa i comporta. No obstant això, i com a mostra que s'hi està treballant de manera positiva, els puc dir que precisament ahir vaig ésser present en una reunió amb l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament, amb l'Alcalde de Santa Coloma i amb els regidors de Cultura i d'Ensenyament de Santa Coloma. Aquesta reunió va ser, precisament, per endegar d'una manera coherent i positiva la programació d'aquest pla d'ensenyament a Santa Coloma. En ella es va acordar estructurar i planificar l'ordre de prioritats per a aquests propers anys. És, doncs, pels motius exposats que el nostre Grup votarà també afirmativament aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, no hi ha torn d'admissió d'esmenes, perquè no hi ha esmenes, per tant, podem passar ja a la votació del punt únic d'aquesta Moció.

Els qui estiguin a favor d'aquesta Moció, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquesta Moció ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Hem acabat ja la part relativa a mocions i anem a entrar en la part referent a preguntes. Abans d'iniciar el torn de preguntes voldria advertir que, per absència obligada per la seva funció en la reunió de la Comissió Mixta a Madrid, no podrà ser contestada en aquesta sessió la pregunta cinquena, formulada per l'Illustre Diputat senyor Alay, d'Esquerra Republicana de Catalunya, i espero que ell comprendrà aquesta dificultat.

Preguntes a formular oralment davant el Ple

Pregunta al Consell Executiu sobre el restabliment del circuit de Calafat

Bé, per tant, anem a prosseguir aquesta sessió amb el torn de preguntes, començant per la primera que és pregunta al Consell Executiu sobre el restabliment del circuit de Calafat, que formularà el Diputat Illustre senyor Xavier Garriga, del Grup Popular. El senyor Xavier Garriga té la paraula.

El Sr. GARRIGA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la nostra pregunta és adreçada al Consell Executiu per demanar quines mesures pensa prendre per restablir i mantenir la posada en funcionament plena del circuit de Calafat, al municipi de l'Ametlla de Mar, a Tarragona, per recuperar així l'únic circuit existent des de fa deu anys en aquest país, recuperant per a Catalunya una instal·lació indispensable per a la indústria motorista catalana que potencia, al mateix temps, el turisme de tota la zona de Tarragona.

Gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Política Territorial té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats. També molt breument, per donar resposta a aquesta pregunta sobre el circuit de Calafat que fa l'Illustre Diputat senyor Xavier Garriga al Consell Executiu. Com els Il·lustres senyors Diputats saben, hi ha un plet precisament en tota aquesta qüestió del circuit de Calafat, que va començar —o jo diria que la segona part de la història del circuit de Calafat va començar— quan es va produir una sentència de l'Audiència de Barcelona en la qual es dictava que s'havia d'enderrocar el circuit de Calafat que en aquells moments era de propietat privada.

Tot això, per no molestar els Il·lustres senyors Diputats en tot el tràmit judicial, està amb apel·lació al Suprem, però en aquesta sentència de l'Audiència de Barcelona hi ha una consideració que ha fet possible un canvi en tota la situació administrativa i urbanística d'aquest circuit de Calafat. En aquesta consideració de la sentència es deia que hi havia la possibilitat d'iniciar expedient d'interès social del circuit, i això va ser recollit per la Comissió d'Urbanisme de Tarragona, però

condicionant-lo l'any '83, que el sòl afectat passés a titularitat pública municipal. D'aquest requisit, se n'ha fet el seu compliment, precisament l'any '84, i en aquests moments és el mateix advocat de l'Estat qui ha interposat l'apel·lació davant el Suprem per evitar que es produïxí aquest enderrocament del circuit. Amb tota aquesta nova situació urbanística, i també administrativa, el mateix Ajuntament de l'Ametlla ha concedit llicència de legalització de les obres i també llicència de les seves instal·lacions. Bé, aquesta és una primera part de tot el tràmit i n'hi ha una altra, que és quan definitivament resolgui el Tribunal Suprem l'apel·lació en defensa del no-enderrocament —en tot cas, també hi ha la part actora, que és qui sol·licita el seu enderrocament—; per tant, està pendent de sentència.

Ara, referent al que ha fet i al que pot fer el Consell Executiu —en aquest cas, a través de la Direcció General d'Esports—, en primer lloc, en el seu moment, es va donar suport a aquesta declaració d'interès públic i social del circuit de Calafat, i també diverses firmes automobilístiques i clubs esportius es van adherir a aquesta declaració d'interès públic i social per salvar de l'enderrocament el circuit de Calafat. Tot això, la Direcció General d'Esports ho va fer en virtut de les seves competències exclusives reconegudes per l'article novè, punt 29 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Els efectes d'aquesta declaració d'interès públic i social ja els he esmentat abans, en el sentit que han permès un canvi en la qualificació urbanística i administrativa i hem permès, per tant, una legalització urbanística i administrativa que, en tot cas, repeteixo, està pendent de la sentència definitiva del Suprem.

Per tot això, jo li voldria manifestar a l'Il·lustre senyor Diputat, senyor Garriga, que, en tot cas, la Generalitat de Catalunya i la seva Direcció General d'Esports, dintre de les seves competències administratives, urbanístiques i esportives, defensa el funcionament d'aquest circuit de Calafat, i crec que ha actuat en tot moment en defensa dels interessos de l'esport i dels esportistes del motor. Però, repeteixo, la solució definitiva —malgrat que en aquest moment s'han anat complint tots aquells requisits que fan possible, repeteixo, aquestes actuacions administratives i urbanístiques— però, en tot cas, la darrera paraula la té l'Administració de la Justícia. Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat del Grup Popular vol fer ús del torn de rèplica? (*Ll. Sr. Garriga fa un gest negatiu.*) Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre les reunions del Consell de la Comunitat
de Treball dels Pirineus*

Bé, passem a la pregunta següent, que és una pregunta que fa al Consell Executiu, sobre les reunions del Consell de la Comunitat de Treball dels Pirineus, l'Il·lustre Diputat senyor Joan Ganyet, del Grup Socialista.

El senyor Joan Ganyet té la paraula.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, una notícia de premsa del passat dia 21 de novembre anunciava la celebració, els dies 21 i 22 del mateix mes, d'una sessió plenària del Consell de la Comunitat de Tre-

ball dels Pirineus a les localitats franceses de Monléon i Saint-Jean-Pied-de-Port. La mateixa notícia feia esment també de la celebració amb anterioritat d'una altra sessió, amb data 10 d'abril.

Aquest Diputat va llegir amb estranyesa la notícia a què acabo de fer referència, i estic segur que el mateix astorament devia omplir els altres membres de la Cambra, a tots vostès. Potser no és veritat, potser no es van celebrar les esmentades reunions —cosa que fóra tranquil·litzadora, per una part; hem de donar un marge d'error a allò que surt als diaris, per petit que sigui. En tot cas, el Consell Executiu ho haurà d'aclarir convenientment, perquè fora molt greu que s'haguessin celebrat les reunions que explicava la notícia de premsa, perquè representaria un inaudit menysteniment del Parlament de Catalunya per part del Govern del nostre país. Per dues vegades el Parlament s'ha pronunciat explícitament sobre la Conferència de Regions Pirinenques, i sobre la composició de la delegació catalana, en la Resolució 52/I, de 25 de maig del 1982, i en la Moció 68/I, de 10 de novembre del 1983, que els llegeixo molt ràpidament. El 25 de maig del 1982 acordava el Parlament: «Primer, posar de manifest la transcendència que confereix a les sessions de Jaca i Oloron-Sainte-Marie, de la Conferència de Regions Pirinenques, com un primer pas qualitatiu en el camí de coordinació de les poblacions residents a les regions dels vessants nord i sud dels Pirineus, i en aquest sentit mostrar el reconeixement per aquesta iniciativa a l'assemblea parlamentària i a la Conferència de Poders Locals i Regionals del Consell d'Europa.» I b), els demano que fixin la seva atenció, estic segur que s'en recorden perfectament: «Instar el Consell Executiu que vetlli perquè la delegació catalana a les sessions finals reculli una representació del Parlament, així com dels municipis pirinencs.» I el dia 10 de novembre de 1983 s'aprovava la Moció següent: «El Parlament de Catalunya, en coherència amb les proposicions no de llei aprovades per unanimitat amb dates 4 de novembre de 1980 i 21 de maig del 1982, que demostren la voluntat de la Cambra de participar activament en el procés de creació del Consell de les Regions Pirinenques, auspiciat pel Consell d'Europa, acordar: a) Lamentar l'absència de representants del Parlament en la delegació catalana en la primera de les sessions, tinguda a Bordeus, del grup de treball creat per recomanació de la resolució final de les sessions de Jaca i d'Oloron, del juny del 1982. b) Fer el mandat al Consell Executiu de vetllar prop dels governs de les regions pirinenques per assegurar una representació adequada del Parlament en totes les reunions que el grup de treball tingui a partir d'ara. c) Fer avinent als presidents de l'Assemblea parlamentària i a la Conferència de Poders Locals i Regionals del Consell d'Europa i als Presidents dels governs d'Aquitània, Midi Pirineus, Llenguadoc, Rosselló, Euskadi, Navarra, Aragó i Principat d'Andorra, la transcendència que el Parlament de Catalunya confereix a la creació del Consell de les Regions Pirinenques com a instància fonamental de relació futura entre aquestes comunitats humanes europees, així com la seva voluntat manifesta de participar activament en les reunions i en els treballs preparatoris.»

Els dos acords mandaten, senyores i senyors Diputats, al Consell Executiu a compartir la delegació catalana amb el Parlament. Per tant, si és que s'han produït aquestes reunions, ens trobem en una situació de manifesta gravetat.

Si no és veritat que s'hagin produït aquestes reunions, cal que s'envii immediatament un desmentiment i una rectificació als diaris, i si realment van tenir lloc estem davant d'una flagrant violació dels acords unànimes, d'altra banda, del Parlament.

Per què aquest menysteniment, aquesta indelicadesa o aquesta temença? Per què una delegació catalana unilateral? És, doncs, per respecte a la Cambra i amb el més gran interès per a l'èxit de la Conferència de Regions Pirinenques que faig la pregunta següent: per quina raó no s'ha donat avís al Parlament de Catalunya de les esmentades reunions, quan és notori que la representació catalana a la Conferència de Regions Pirinenques és de caràcter mixt, Consell Executiu-Parlament?

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller de Política Territorial té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors Diputats; Il·lustre Diputat senyor Ganyet, ni menysteniment, ni error en la notícia, perquè —i crec que amb la meua intervenció li demostraré— no és cert el plantejament que vostè fa amb aquesta pregunta al Consell Executiu.

En primer lloc, no convé crear la confusió als Il·lustres senyors Diputats d'aquesta Cambra barrejant dues resolucions d'aquest Parlament, que totes dues han tingut el seu propi compliment, i des d'un punt de vista del Consell Executiu crec que hi ha hagut un compliment rigorós i de respecte a aquesta Cambra.

Vostè sap, i en tot cas jo m'he permès..., i li podria recordar en aquests moments intervencions seves positives, perquè vostè sempre ha demostrat en aquesta Cambra un interès important i extraordinari en tota la problemàtica del Pirineu i la defensa, en tot cas, dels interessos de la gent que viu i treballa en el nostre Pirineu i això és un reconeixement, però, en tot cas, aquest reconeixement no li ha de permetre crear aquesta confusió, donant a entendre que hi ha un menysteniment a aquesta Cambra, o que hi ha un incompliment del Consell Executiu. I vostè sap igual que jo que la primera reunió que va portar a la de Jaca —i avui el Molt Honorable President d'aquest Parlament, aleshores Conseller Adjunt a la Presidència, va col·laborar d'una manera entusiasta—..., també vostè en molts aspectes entusiasta perquè aquesta idea, a la qual tots donem suport des d'aquest Parlament, fos positiva i anés endavant. I ara li voldria també dir una cosa: que en aquest Consell de les Regions Pirinenques que tots volem —i aquí també hi ha un aspecte que jo li vull aclarir—, el primer que es necessita —i això es va comunicar a Monleón en la darrera reunió—, que és que la mateixa Administració central, el Govern de l'Estat, ratifiqui la convenció marc que fa possible aquest Consell, que fins avui —almenys que a mi em consti— no s'ha produït la ratificació, i, per tant, els acords de Jaca estan limitats a un fet molt positiu, com és la comunitat de treball dels Pirineus, però no pot avançar més enllà pel fet que fins a aquest moment —el Govern francès sí que ho ha fet, però en tot cas fins avui a mi no em consta, no sé si l'Il·lustre senyor Diputat en té coneixement— la convenció marc de la cooperació transfronterera no ha estat ratificada per l'Administració central.

Per tant, anem a pams, i parlem de la primera resolució del Parlament —que es va complir rigorosament—, que va ser aquella en la qual es demanava que la Comissió —Comissió representativa de la Generalitat, en la Conferència de Jaca— fos mixta entre Govern i Parlament. Això es va complir, està en el *Diari de Sessions*, perquè després vostè va fer preguntes i alguna interpellació sobre aquest tema, i, en tot cas, es va complir aquest requisit que va demanar el Parlament de Catalunya en aquell moment, i la Comissió de la Conferència de Jaca —vostè ho sap més bé que no pas jo— va donar compliment a aquesta resolució.

Per tant, hi ha una primera part, i aquesta primera part jo crec que és important, perquè també voldria recordar que per iniciativa de l'Assemblea de parlamentaris i en la Conferència de Poders Locals i Regionals, que són els que van tutelar en aquell moment, en aquell moment, l'inici del que ha estat després la comunitat de treball dels Pirineus, que va ser la Conferència de Jaca, en tot cas va ser aquell plantejament conjunt entre l'Assemblea parlamentària i la Conferència de Poders Locals i Regionals del Consell d'Europa el que va fer possible en aquell moment. I aquí, avui, hi ha un Il·lustre Diputat d'aquesta Cambra que, si no ho recordo malament, n'era, o n'és, Vice-president d'aquesta Conferència, el Diputat senyor Siurana.

Per tant, es donà compliment a aquesta primera part del que en podríem dir fins a la situació en què ens trobem. A partir d'aleshores, i ho diuen les resolucions que jo tinc aquí —m'he repassat tots els *Diaris de Sessions* també de la legislatura passada—..., i en tot cas el que jo li vull dir és que a partir d'aleshores es va arribar a l'acord que escrivia la comunitat de treball dels Pirineus, i així es va fer. Aquesta comunitat de treball, en la qual hi ha representades les «regions», per entendre'ns entre cometes, que és la terminologia que s'utilitza en el Consell d'Europa per la part francesa i per la part catalana també, amb representació d'Euskadi i de Navarra, va tenir la seva reunió a Bordeus, i va ser aleshores on es va arribar allà a un acord, acord que jo li voldria dir que diu: «Són membres d'aquesta comunitat de treball les regions d'Aquitània, en definitiva, tota la de l'Aragó, la de Catalunya, la d'Euskadi, Llenguadoc-Rosselló, la del Midi-Pyrénées, la Comunitat Foral de Navarra, així com Andorra. El seu objecte és intercanviar informació i discutir qüestions tècniques, amb el fi d'arribar a solucions coordinades per interès comú dels Governaments d'aquestes comunitats.»

La seva activitat es manifesta en forma de reunions entre els representants dels Consells o Governaments dels seus membres, i podrà treballar a través de comissions permanents consultives per crear entre els mateixos representants. Per tant, aquí, al seu moment, i amb això rellego amb la segona resolució d'aquest Parlament, en la qual lamentava que a Bordeus... jo crec que en aquells moments el Conseller Adjunt a la Presidència, i consta en el *Diari de Sessions*, va explicar en aquesta Cambra a bastament, i està en el *Diari de Sessions*, el canvi de la convocatòria, que va ser producte, per l'acord de Bordeus, la resolució que deia que l'activitat de la comunitat es manifesta en forma de reunions dels representants dels Consells o Governaments dels seus membres, o a través de comissions. I és així que la convocatòria, a partir d'aquell moment..., i d'aquí va venir que es lamentés el fet de la no-assistència de representació en aquest

Parlament també ja en la reunió de Bordeus i que es demanés que el Govern, el Consell Executiu, vetllés perquè en la propera reunió hi hagués una representació. Vetllés. No era un mandat imperatiu perquè no el podia donar, i els Ilustres senyors Diputats crec que unànimement ho vam acceptar en aquell moment; no podia donar un mandat imperatiu perquè no és només d'una sola part que es pot donar solució a aquest tema, sinó que necessitem la voluntat de les altres set parts, de les vuit comunitats autònomes que són representades en la comunitat de treball dels Pirineus.

Per tant, en aquest sentit, Il·lustre senyor Diputat, crec, creiem que no es produeix cap menysteniment d'aquest Parlament ni cap incompliment. En tot cas, la voluntat del Consell Executiu —seguint la resolució— és i serà de mirar que en la propera reunió es pugui produir. La darrera va ser convocada pel Govern regional d'Aquitània, i la va convocar directament al Govern català. Vostè sap que la representació són set membres, i que no es pot fer des d'un punt de vista d'eixamplament que permeti en tot cas una participació, però sí que és voluntat del Consell Executiu, ara que inicia la presidència la Comunitat de l'Aragó, que és a qui correspon per rotació; vostè això ho sap més bé que no jo. En tot cas, jo el que li puc dir és que farem arribar a la presidència actual de la comunitat de treball dels Pirineus —que correspon, ho repeteixo, a l'Aragó— que es pugui eixamplar o buscar una fórmula que permeti en tot cas aquesta representació d'aquest Parlament, i també dels municipis que són fronterers i que, en tot cas, estan situats en l'àrea del Pirineu.

Li voldria dir, només per acabar, que, seguint l'acord dels Pirineus i per deixar clares les seves activitats, es va produir una reunió —i és cert, per això he dit que no hi ha error en la notícia—, una reunió a Barcelona de treball d'una comissió, que preparava l'ordre del dia del ple, i aquesta es va produir, i se'n diu Comissió de Coordinació de les Comunicacions, i es va reunir a Barcelona el 9 i 10 d'abril del 84 i va preparar un informe, que després va ser presentat i aprovat amb unes petites esmenes en la darrera reunió a Monleón de la comunitat de treball dels Pirineus.

Per tant, Il·lustre senyor Diputat, crec que en tot això, ja l'hi he dit, em podria estendre més, estem davant d'una pregunta oral. Li puc dir que, en tot cas, el Consell Executiu ha estat escrupolós amb les resolucions d'aquest Parlament, i dir-li que hi ha aquesta voluntat per part del Consell Executiu d'adreçar-se a la presidència actual de la comunitat de treball dels Pirineus als efectes de solucionar aquest aspecte, però li repeteixo que això són vuit parts, són vuit comunitats. En tot cas, hem de trobar aquell acord polític —que mirarem que sigui possible— perquè es pugui eixamplar, i en tot cas, d'aquest vetllar i d'aquesta voluntat d'aquest Parlament es pugui donar compliment a satisfacció de les Il·lustres senyores i senyors Diputats.

Moltes gràcies; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Ganyet, per al torn de rèplica.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, Honorable Conseller, he escoltat amb el màxim d'atenció les explicacions del Conseller Bigatà.

Després de la reunió de Bordeus, per la premsa aquest Diputat es va assabentar que hi hauria una reunió a Pau, de la qual no ha parlat el Conseller Bigatà, de la comunitat de treball dels

Pirineus, i quinze dies abans que es produís aquesta reunió de Pau, a Aquitània, també es va presentar la proposta de moció que he llegit en segon lloc, i es va aprovar per unanimitat, en la qual es demanava al Consell Executiu que vetllés perquè la representació catalana a la reunió de Pau recollís membres d'aquesta Cambra. Per tant, no s'adiu ben bé amb la realitat la justificació que acaba de fer el Conseller Bigatà de l'absència de membres d'aquest Parlament en les passades reunions que sembla que han tingut lloc a Saint-Jean-Pied-de-Port i a Monleón. Encara és més greu que hi hagi hagut una reunió a Barcelona de l'anomenada Comissió de Coordinació de les Comunicacions, una reunió a Barcelona, sense que els membres del Parlament n'hagin tingut notícia, quan en la Moció aprovada es diu, es fa el mandat al Consell Executiu de «vetllar prop dels Governos de les regions pirinenques per assegurar una representació adequada del Parlament en totes les reunions que el grup de treball tingui a partir d'ara», o quan en el punt c) es fa avinent als presidents de l'Assemblea Parlamentària i de la Conferència de Poders Locals i Regionals del Consell d'Europa i als presidents de totes aquestes regions i es diu també que «aquest Parlament manifesta la seva voluntat de participar activament en les reunions i en els treballs». Per tant, aquest Parlament ha dit moltes vegades que no vol ser exclòs, perquè no és bo per a l'èxit final d'aquesta Conferència, de totes i cadascuna de les reunions. Doncs, per què la voluntat del Consell Executiu de no donar compte, amb l'anticipació suficient, al Parlament que es va a reunir, per exemple, una Comissió a Barcelona, o que es faran aquestes reunions de Monleón i Saint-Jean Pied-de-Port?

Ens agradaria conèixer més a bastament el curs d'aquestes reunions passades que, efectivament, han tingut lloc i els acords a què s'ha arribat, cas que n'hi hagi hagut, perquè interessin el Parlament, interessin també al poble de Catalunya. Crec que la qüestió de fons és —així ho crec, francament— l'incompliment dels mandats del Parlament per part del Consell Executiu i el Consell Executiu és reincident; m'ha semblat captar la voluntat d'aquest Consell Executiu, del Govern de Catalunya, de no tornar a caure en aquesta reincidentia.

El Consell de les Regions Pirinenques pot ser una bona eina per promoure la col·laboració entre les regions del Pirineu. No sé si els membres d'aquest Parlament coneixen a bastament l'evolució de la Conferència de Regions Alpines; ha donat molt de joc i en donarà més encara en els mesos propers. Jo en tinc un coneixement molt directe. M'agradaria que la Conferència de Regions Pirinenques, al Grup Socialista li agradaria que la Conferència de Regions Pirinenques arribés tan enllà com la Conferència de Regions Alpines, en la qual participen membres de les Cambres d'aquells països.

Per a l'èxit de la Conferència de Regions Pirinenques és essencial la participació dels parlamentaris d'aquest país i també dels poders locals pirinencs, també dels municipis directament afectats. Si no és així, existeix un perill real, senyores i senyors Diputats, un perill real de mort, de mort per inanició: mers contactes protocol·laris, senzillament a nivell tècnic, sense incardinació dels autènticament afectats. No excloem, com a Grup Socialista, una nova acció parlamentària a curt termini, potser més contundent que una pregunta, per assegurar en el futur l'adequada participació de la Cambra catalana en l'èxit final dels treballs de la Conferència de Regions Pirinenques.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol fer ús del seu torn de contrarèplica?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Honorable President, senyores i senyors Diputats, Il·lustre Diputat senyor Ganyet, vostè vol portar a l'ànim de la Cambra un incompliment que no és cert del Consell Executiu de la Generalitat. Ja li he explicat a bastament... Jo no ho sé, potser no li ha arribat, o potser no ha sabut interpretar vostè ben bé les meves paraules, però crec que jo li he explicat a bastament quin ha estat el procés. I també li voldria dir que tota aquesta discussió, en tot cas, que jo no he volgut repetir, i em consten les reunions de Pau i de Oléron, i em consta... I en aquest Parlament va tenir lloc, perquè hi ha el *Diari de Sessions*, i és aleshores quan es va produir aquesta resolució que deia: vetllar perquè realment hi hagués aquesta representació.

I no vulguem dramatitzar una cosa que està en el mateix fet de com ha anat. Hi ha una primera part, ja l'hi he dit, en què es va donar compliment, perquè va estar feta la convocatòria per l'Assemblea de Parlamentaris i Conferència de Poders Locals i Regionals en col·laboració amb els Governos de les Comunitats Autònomes, les seves Cambres i els seus municipis, i això es va complir. A partir d'aleshores, la Comunitat de Treball de Bordeus va prendre l'acord i són vuit... I vostè..., podem fer totes les accions, i crec que és positiu, ja l'hi he dit, fer-ho, però el que no podem fer, entenc jo des d'aquest Parlament, és imposar, com vostè sembla..., i permeti'm dir-ho entre cometes, «imposar» a la resta dels qui formen part de la Comunitat de Treball dels Pirineus un criteri. Podem vetllar i podem lluitar, i aquest és un fet que ja l'hi he dit, perquè en una propera reunió es produeixi aquesta representació.

Jo també li voldria dir una altra cosa: no estem en contra, volem ser-hi, al Consell de les Regions Pirinenques, però vostè em sembla que també ens pot ajudar fent que el Govern espanyol ratifiqui la convenció marc, perquè si no ratifica la convenció marc —vostè aquí no ho ha dit i ho sap més bé que jo— no és possible la participació, no és possible la participació de les Comunitats Autònomes de la banda de l'Estat espanyol en aquest Consell. I això és el que està paralitzant, precisament, i pot fer morir d'inanició, com vostè diu, la mateixa Comunitat de Treball dels Pirineus, que és una comunitat de treball, que —ja ho diu, ja ho diuen els seus mots— és una comunitat de treball que va des de la declaració de principis de Jaca fins a la constitució d'aquest Consell de Regions Pirinenques amb què nosaltres tots estem d'acord. I, l'hi repeteixo: la reunió de Barcelona va ser una reunió tècnica, d'una comissió prevista en els acords de Bordeus i, en tot cas, en funció de l'acord signat pels vuit components, els vuit membres de la Comunitat, d'aquestes Comunitats Autònomes, d'aquestes regions que formen part de la Comunitat de Treball dels Pirineus.

Per tant, jo crec que vostè té una voluntat; crec que ho ha demostrat en el transcurs de la darrera legislatura i en aquesta en aquests problemes. El Consell Executiu també la té. Hem de tenir present que hi ha altres parts; farem allò que políticament... No pel que vostè acaba de dir, «un nou incompliment», no n'hi ha cap. El primer es va complir, el segon també. El que passa és que nosaltres mirem que les gestions..., la resta dels membres que formen part de la Comunitat dels Pirineus

acceptin aquest plantejament que crec que és cert, correcte i rigorós, que es fa des del Parlament de Catalunya.

I, en tot cas, també ens agradaria —i amb això acabo— que en totes aquelles reunions que es fan en el nostre país, a Catalunya, encara que siguin de municipis, també es tingués present que hi ha el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre el desplegament de la Llei de Residus Industrials*

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem a passar a l'altra pregunta, però abans voldria advertir la Cambra que hem rebut també una petició de posposició, a més d'aquesta pregunta del senyor Alay a què abans m'he referit, de dues preguntes del senyor Ribó, de l'Il·lustre Diputat senyor Ribó, relatives a un ens català d'electricitat i a 56 places del règim laboral del Departament de Presidència de la Generalitat.

Bé, passem ara, doncs, a la pregunta número 3, que és sobre el desplegament de la Llei de Residus Industrials, que ha de formular el Diputat Il·lustre senyor Marçal Casanovas, del Grup d'Esquerra Republicana, al qual m'és grat de donar la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President, senyories. La Llei sobre Residus Industrials, tramitada en aquest Parlament per iniciativa del Govern de la Generalitat, aprovada el 24 de març de l'any 1983, ara fa un xic més de vint mesos, diu, en una de les Disposicions finals: «El Consell Executiu haurà de dictar, dins els tres mesos com a màxim, les disposicions per al seu desenvolupament.»

Com que les disposicions que s'havien de prendre eren unes quantes, em permeto de recordar-les: article 3.4: «El desenvolupament d'aquesta Llei ha de contenir una llista dels materials i substàncies que són objecte d'aquesta Llei.» Article 4.3: «S'han d'establir per Reglament les condicions tècniques mínimes que cal complir per al tractament de residus industrials, així com en les instal·lacions d'eliminació i aprofitament.» A l'article 7 se'ns diu que «les empreses han de tenir uns registres de transport de residus dels quals facilitaran informació, d'acord amb el que es determinarà per reglament». L'article 8 parla del registre de transportistes de residus industrials i d'un full de seguiment de residus industrials —que suposo que calia crear també per reglament o per alguna altra disposició. Article 12.1: s'ordena la creació de la Junta de Residus. Existeix aquesta Junta? Article 14.3: diu que s'han d'establir per reglament les circumstàncies que permetin de quantificar les multes. Finalment, la Disposició transitòria diu que l'activitat del transport de residus s'ha d'acomodar a la Llei en un termini de sis mesos, o sigui, abans del 20 d'octubre de 1983, si es té en compte el dia d'entrada en vigor de la Llei, i que les instal·lacions d'eliminació ho faran en el termini d'un any, que, si no vaig errat, acabava el 20 d'abril de 1984.

Per tota aquesta tasca dispositiva a desenvolupar, em permeto de formular la següent pregunta: «Quines disposicions ha pres el Govern de la Generalitat i en quina data per permetre el complet desenvolupament d'aquesta Llei?»

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Política Territorial té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, per donar compliment a la pregunta que fa al Consell Executiu l'Il·lustre senyor Diputat Marçal Casanovas passaré a dir quina és la situació, en aquest moment, del desplegament de la Llei de Residus Industrials.

La Llei de Residus va ser aprovada per aquest Parlament, tal com ha dit molt bé l'Il·lustre senyor Diputat, l'any 83, i va ser publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat* el 20 d'abril del 83. Aquesta és una llei, com saben i coneixen els Il·lustres senyors Diputats, innovadora; aquesta és una llei, des d'un punt de vista de la legislació i des d'un punt de vista de la seva aplicació pràctica, que vostès saben que correspon a l'eliminació dels residus industrials sòlids, químics, davant el que en podríem dir els residus sòlids urbans —d'aquests, no se'n fa esment, queden exclosos de la Llei de Residus Industrials—, i, en tot cas, des d'aleshores, per part del Consell Executiu i pel Departament en què està adscrit per la mateixa Llei, el de Política Territorial i Obres Públiques, s'ha fet el següent desplegament legislatiu.

En primer lloc, va ser constituïda la Junta de Residus que preveu la mateixa Llei el 23 de setembre del 83; o sigui, tres, quatre mesos després de l'aprovació de la Llei es va constituir l'organisme administratiu que té cura de tota la gestió dels residus industrials i, en tot cas, de l'aplicació, gestió i administració de tots els aspectes de la Llei.

Per tant, constituïda la Junta de Residus, va començar a treballar en el desplegament, perquè en la Junta de Residus hi ha una representació dels sectors, tant de l'Administració com de les corporacions locals, als efectes de fer aquest desplegament, desplegament en què, ho repeteixo, com que era nou i innovador, s'havia de tenir molta cura perquè, com vostès veuran, només en l'enunciat dels decrets i les ordres és molt tècnic, i des d'un punt de vista, repeteixo, del seu desplegament en tot cas era innovador i necessitava un treball molt acurat.

Per tant, la mateixa Junta de Residus, amb la representació que preveu la Llei, va anar estudiant els diferents decrets i ordres i, l'abril del 84, el Consell Executiu va aprovar un decret d'estructuració orgànica de la Junta de Residus, adscrita al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, en què es definia la seva composició elaborant, preveient, millor dit, un consell rector, un director del Servei de Residus Industrials i el mateix Servei de Residus. Jo també voldria dir que en el moment en què es va aprovar la Llei en aquest Parlament l'any 83, el Servei de Residus no constava en pressupost i, per tant, no estava dintre l'organigrama de la Direcció General de Política Territorial ni constava en l'organigrama del mateix Departament. Això s'ha produït a partir de l'any 84.

El decret, que jo diria que després d'aquest treball de la Junta de Residus resumeix el que tots vostès plantejaven, i és un decret llarg que vostès poden veure en el *Diari Oficial de la Generalitat*, va ésser publicat l'11 d'abril, Decret 142/84, de l'11 d'abril, sobre el desplegament parcial de la Llei 6/83 sobre Residus Industrials, que comprèn les disposicions generals, que defineix els diferents agents que intervenen en el compliment de la Llei, registre de residus industrials especials, autorització i registre de transportistes de residus industrials especials, procediment per a la concessió d'autoritzacions d'activitats de tractament de residus industrials especials, funcions de l'en-

carregat de residus, disposicions relatives al control de residus i seccions. Per tant, en aquest decret de l'abril del 84, pràcticament i d'una manera globalitzadora, es dona compliment a la majoria dels aspectes que recull la Llei de Residus Industrials aprovada per aquest Parlament.

A més a més, també informades per la Junta de Residus i pendents de publicació o, en tot cas, crec, estan pendents de publicació en aquests dies perquè jo ja n'he fet la signatura, hi ha una sèrie d'ordres que són desplegament de la mateixa Llei i del Decret aquest general de desplegament de la Llei, ordres sobre classificació de residus industrials, ordres sobre normes tècniques d'abocadors controlats de residus industrials, ordres sobre el contingut dels models de documents i procediments a utilitzar per a diverses tramitacions de la Llei 6/83, sobre Residus Industrials.

I també la mateixa Junta de Residus i el Consell Executiu, també va aprovar, va prendre l'acord —així es diu a la Junta de Residus—..., per ordre del 14 de juny del 84 es va disposar la publicació de l'acord del Consell Executiu del 24 de maig del 84, aprovatori de la planificació de la gestió dels residus industrials, que aquest és un aspecte de la Llei que és prioritari perquè la Junta de Residus pugui informar sobre qualsevol llicència d'abocador, sigui públic o sigui privat, de residus sòlids industrials.

En definitiva, Il·lustre senyor Diputat, aquesta és una llei innovadora, una llei, ja l'hi he dit abans, molt tècnica quant al seu desplegament; crec que s'ha fet un treball possiblement no en els terminis que marca la mateixa Llei, per les mateixes dificultats tècniques i innovadores en tot l'Estat espanyol, i, indiscutiblement, el Parlament de Catalunya un cop més amb aquesta Llei va ser innovador i es va avançar a altres posicionaments legislatius però en tot cas crec que en aquest moment el desplegament legislatiu fet pel Consell Executiu de la Generalitat a través del Departament de Política Territorial i Obres Públiques es pot dir que pràcticament ha estat fet.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Casanovas, per al seu torn de rèplica.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, breument per agrair les explicacions del senyor Conseller, però de totes maneres no li puc admetre, senyor Conseller, i no és culpa de vostè, que allegui que no s'ha pogut fer abans perquè no hi havia pressupost, i tampoc que m'alegui que, doncs, hi havia moltes dificultats tècniques per desplegar aquesta Llei. Aquestes dificultats, les devia conèixer el Govern de Catalunya abans de presentar la Llei, suposo, perquè va ser un projecte de llei presentat pel Govern, i un projecte de llei presentat pel Govern aprovat per unanimitat en aquesta Cambra suposo que devien saber exactament amb què comptaven i què volien fer. Altrament, si hagués estat una proposició de llei admeto que aquestes excuses haurien pogut ser vàlides, però tractant-se d'un projecte de llei, jo crec que quan es porta un projecte de llei en aquesta Cambra i aquest projecte de llei comporta unes obligacions que s'assumeixen voluntàriament per part del Grup que recolza el Govern, doncs, ha de saber a què atendre's.

D'altra banda, sí, veig que ja s'han fet coses, s'han fet coses i espero que se'n continuïn fent. Es va crear, segons m'ha dit, la

Junta de Residus el 23 de setembre, però de fet no es va organitzar fins l'abril del 84. Van passar uns quants mesos entre el setembre i l'abril. No sé si tan llarg. D'altra banda, s'ha parlat d'una sèrie de coses però no s'ha parlat, per exemple —i agrairia al senyor Conseller que en prenguéss nota—, de la llista de materials, del reglament, de les condicions mínimes de tractament, de l'acomodació del transport de deixalles i del full de seguiment, cosa que va ser molt discutida en aquell moment, i precisament recordo que la Conselleria tenia molt d'interès, fins i tot es van presentar unes maquetes de fulls de seguiment, que es fes el full de seguiment amb unes condicions determinades.

Jo li agrairia, al senyor Conseller, que vetllés perquè aquesta Llei es porti, doncs, a terme, a la seva efectivitat dintre del més breu termini possible, perquè no és gaire bon exemple per al país veure que el mateix Govern no compleix degudament les lleis que ell mateix elabora.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol fer ús del torn de rèplica?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, Il·lustres senyors Diputats, Il·lustre senyor Diputat Casanovas, jo no m'he excusat, jo he explicat una realitat, i la realitat és el desplegament legislatiu, que és quasi total.

Jo no sé si l'Il·lustre senyor Diputat ha anat fent el seguiment dels *Diaris Oficials de la Generalitat*. Em sembla que no. Em sembla que no, perquè el que vostè em diu —jo ara no vull cansar la Cambra— ha estat publicat ja fa uns quants mesos. En tot cas, el que li voldria dir és que la Junta de Residus, i aquest és un punt d'aclariment, es va constituir el 23 d'abril del 83 i es va posar ja en funcionament. L'abril del 84 es va aprovar el decret de desplegament, que és el que regula totes aquestes qüestions que vostè planteja.

Jo crec, Il·lustre senyor Diputat, que no es pot dir que hi hagi un incompliment. En tot cas, tot el mateix desplegament de la Llei li reconec que possiblement ha estat lent per les qüestions que jo li he esmentat en l'anterior intervenció, però en tot cas el que li voldria manifestar és que en aquests moments no hi ha un incompliment ni de l'acord de la mateixa Llei d'aquest Parlament ni per part del Consell. Només dir-li que sí que hi ha un altre aspecte important, que és la mateixa aplicació de la Llei en funció dels possibles abocadors, perquè aquestes deixalles realment es puguin abocar en un punt determinat, que aquest és un aspecte secundari de la Llei. Però, referint-me només a la seva pregunta, jo el que li haig de dir és que el desplegament..., jo li agrairia, amb tota cordialitat, que repassi els *Diaris Oficials de la Generalitat*, i vostè veurà com realment el desplegament de la Llei en aquest moment pràcticament està fet en la seva totalitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre una partida destinada a material
didàctic per a formació professional*

El Sr. PRESIDENT: Tenint en compte les posposicions, toca ara el torn de la pregunta que ha de formular al Consell Ex-

ecutiu sobre una partida destinada a material didàctic per a formació professional l'Il·lustre Diputat senyor Felip Lorda, del Grup Socialista, a qui dono la paraula.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, l'atzar vol que aquesta pregunta que vaig a formular vingui a ser una il·lustració del que ha estat argüït des d'aquesta tribuna, no fa pas gaire, per les Il·lustres Diputades senyora Marta Mata i senyora Eulàlia Vintró.

Tinc davant meu una fotocòpia d'un escrit adreçat per la Direcció General d'Ensenyaments Professionals i Artístics, del Departament d'Ensenyament, al senyor director d'un institut de formació professional, Patronat Ribes. S'hi diu: «Amb data 15 de desembre de 1983 aquesta Direcció General, a través del Servei de Centres, adjudicà a aquest centre equipament de material didàctic inventariable en concepte del capítol sisè, que per motius accidentals de manca de disponibilitat pressupostària no pogueren ser finalment lliurats al centre en la seva totalitat.» A continuació es comunica que s'assigna al centre per a la finalitat expressada la quantitat de 969.054 pessetes.

Permeteu-me, senyories, que aclareixi el sentit una mica fosc de la frase «manca de disponibilitat pressupostària», perquè en realitat vol dir manca d'efectius per complir allò que disposen els pressupostos. Efectivament, si es té present que la quantitat total pressupostada pel Departament d'Ensenyament per al curs 83-84 destinada a l'adquisició de material didàctic inventariable per part dels instituts de formació professional és de 100 milions de pessetes, de les quals corresponien 3 milions a l'institut de formació professional Patronat Ribes, havent-se rebaixat posteriorment l'assignació a un milió i mig, xifra que inclou l'abans esmentada de 969.054, amb l'avertiment que, a més a més —he transcrit literalment les paraules del senyor Director General d'Ensenyaments Professionals i Artístics, del propassat 25 d'octubre—, «en cap cas i sota cap concepte podrà sobrepassar-se les quantitats fixades, que caldrà respectar escrupolosament com a límits màxims» i que situacions semblants s'han produït en els instituts Cornellà 2, Esplugues 1 i 2 i en bon nombre de les comarques gironines, aquest Diputat adreça al Consell Executiu la següent pregunta: «En quina mesura la partida pressupostada de 100 milions de pessetes per a l'adquisició de material didàctic inventariable per part dels centres de formació professional ha estat aplicada a la finalitat anunciada; quins motius han impulsat el Consell Executiu a fer-ne la dràstica reducció que es desprèn de les dades abans consignades, i quina destinació s'ha donat als diners no aplicats al propòsit original.»

Moltes gràcies, senyor President; senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria aclarir-li en primer lloc, senyor Diputat, que jo li respondré en dos sentits: un, diguem-ne, tècnico-legal i l'altre real.

El primer, el tècnico-legal, és que ens els pressupostos ni del 83 ni del 84 hi figuraven específicament partides dins del capítol d'inversions, dins del capítol sisè, dedicats a equipaments. En tot cas, en el capítol s'hi componen els dos elements que són tant inversions per a construccions com inversions per a equipaments.

Aquests diners, com sap el senyor Diputat, varen ser objecte, a partir, com a conseqüència jo diria de les aplicacions restrictives que hi ha hagut en els Pressupostos de la Generalitat d'una considerable reducció. Quan un pressupost es redueix, és difícil reduir el capítol I, és difícil reduir el capítol II, no es poden reduir ni el personal ni les despeses de funcionament i, en canvi, les reduccions sempre cauen sobre el capítol d'inversions. I hi ha hagut una reducció en el capítol sisè com a conseqüència de menys diners que han arribat a la Generalitat, conseqüència, suposo, de valoracions que no s'han pogut decidir malauradament en aquesta Cambra, sinó que han sigut conseqüència de reduccions establertes des del Govern central.

El que sí que hi havia era una previsió dins dels Pressupostos del 83, previsió no establerta en la mateixa Llei, en la qual es dedicaven uns diners a equipaments, i dins de la previsió que hi havia correspon, exactament, a aquests 300 milions a què feia referència el senyor Diputat i que després varen haver de ser reduïts a 100 milions.

En el cas concret del Patronat Ribes el que diu és cert i se li va confirmar que, en la mesura que les disponibilitats ho permetessin, s'intentaria arribar a la consignació inicial dels tres milions. El que ha succeït ha estat que durant el primer semestre s'ha fet arribar equipament per a utilització de les branques per 1.058.922 pessetes, juntament amb una màquina, una fotocopiadora, per valor de 350.000 pessetes.

Per tant, el primer semestre d'enguany vam rebre, aproximadament, 1.400.000 pessetes. A primers de novembre, a primers d'aquest novembre, se li ha confirmat que està en via una nova contractació d'equipament per valor de 969.054 pessetes, que arribaria al centre, previsiblement, aquest mes de desembre, i que, per a primers d'any, es preveïen noves assignacions. En relació amb el primer d'any, la Llei de Pressupostos del 1985, a diferència de Lleis anteriors, hi ha consignades partides específiques, partides específiques per a equipaments i per a construccions, la qual cosa jo crec que permetrà millor, per part del mateix Departament i per part d'aquest Parlament, que hi hagi un seguiment de les partides tan necessàries per a equipaments que tenen els centres, els centres tant de Formació Professional com de Batxillerat i d'Educació General Bàsica. És a dir, que jo diria que entre finals de l'exercici del 83 i a finals d'aquest exercici del 84, ens acostarem a les quantitats que, d'alguna manera, s'havia dit que s'intentarien de fer arribar, que el Patronat Ribes necessita, que ells en són conscients i que aquest Conseller, d'una manera especial, també n'és conscient.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Lorda vol fer ús del torn de rèplica?

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, bé, jo, en realitat, no he sentit una resposta a la triple qüestió que he plantejat. El que he sentit és una justificació del que podríem dir l'acció de govern, en el terreny de les assignacions, per a l'adquisició de material didàctic inventariable, en aquest cas.

La impressió que es té, des del centre mateix, és d'una gran penúria en aquest sentit, i convindrà el senyor Conseller amb mi que, damunt de la importància que, almenys nosaltres, li concedim a la Formació Professional, hi ha la importància que en la Formació Professional té el material didàctic. Sense aquest material gairebé no es pot parlar de formació professio-

nal, i tenim la impressió que hi ha un retard, un retrocés general en el finançament de l'ensenyament, i que, dins d'aquest retrocés, no es compleixen, fins i tot, les previsions. Per tant, tot això dona lloc que les perspectives siguin força inquietants.

Jo comprenc les seves dificultats, senyor Conseller, les comprenc molt bé. Però, és clar, en comptes de justificació, jo no li puc suggerir altra cosa que es tiri cendra al cap i s'esquinci les vestidures, com feien abans els penitents o els personatges de la tragèdia grega —que estaven en estat de desesperació, naturalment—, i que això no cal que ho faci ara davant de nosaltres, naturalment, sinó que ho faci davant del Consell Executiu, que n'és el responsable. Potser d'aquesta manera aconseguiria que posessin més prudència en l'administració dels cabals públics, i que no se'ns ressentís un capítol tan important com és el de l'educació.

Moltes gràcies, senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller, per al torn de rèplica, o de contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo li pregaria al senyor Diputat que prediqués amb l'exemple i que es posés cendra, que se n'anés a Madrid, i que expliqués per què els pressupostos d'educació són els pressupostos que menys han crescut aquests darrers anys.

Nosaltres, com vostè sap, l'autonomia es mou per una valoració de serveis transferits, i quan jo li explico això, i quan jo li he explicat que hi havia hagut una retallada dels pressupostos de la Generalitat, jo no he vist que el Grup al qual vostè pertany s'hagi posat cendra al cap; ans al contrari, em fa l'efecte que hi ha hagut explicacions i que hi ha hagut justificacions. Jo no vull carregar les culpes a les persones que no tenen la culpa —ja sé que vostè, personalment, potser no en té cap culpa—, però jo només li parlo de fets que s'han produït.

També li haig de dir una altra cosa: els diners que vostè reclamava jo li he intentat justificar com, d'alguna manera, arribaven. També li puc dir que els diners que s'han dedicat a equipaments de Formació Professional han estat superiors als d'altres exercicis, i que nosaltres partim de dèficits. Que en aquest Pressupost d'enguany dedicarem, si la Llei és aprovada, una quantitat considerable a equipaments. Em fa l'efecte que aquesta és una notícia que, per tant, no ens ha de fer sentir pessimistes ni ens hem de posar cendra al cap; en tot cas, jo crec que hi ha hagut una voluntat del Consell Executiu d'equipar millor els centres, i jo espero que en el Pressupost del proper exercici sí que es pugui complir, i, per altra banda, que els centres puguin disposar dels elements necessaris per poder dur a terme una bona qualitat d'ensenyament.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la construcció del pantà de Rialb*

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la pregunta següent, que és la que ha de formular l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres, del Grup d'Esquerra Republicana, sobre la construcció del pantà de Rialb. L'Il·lustre Diputat senyor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el tema d'aquesta pregunta que formulo en nom del Grup d'Esquerra Republicana és un tema que ha estat, és i probablement continuarà essent conflictiu —conflictiu i controvertit. És un problema que ja ve de lluny, té una llarga història, i les opinions de les persones i les organitzacions, directament o indirectament interessades en aquest problema, han estat fluctuants i variables segurament a causa de la magnitud de l'obra proposada i de les seves possibles conseqüències, favorables o desfavorables.

S'han manifestat amb vehemència oposicions irreductibles —i comprensibles, per altra part—, que emanen de les persones i les collectivitats directament interessades o afectades per l'obra i per les inundacions consecutives a l'embassament. Però és que, a més a més d'aquest estat d'esperit, d'oposició i d'inquietud, aquests darrers mesos s'han fet sentir algunes veus formulant reserves o oposicions, després d'haver pres coneixement d'alguns estudis de tipus geològic, atmosfèric o sociològic, que han estat elaborats per especialistes i per organismes que ho han divulgat, a través de reunions públiques i utilitzant tots els mitjans de comunicació social. També s'han divulgat solucions alternatives, com les de pantans adjacents, per exemple, que tindrien, segons llurs autors, la doble virtut d'aprofitar el cabdal d'aigua del riu Segre i, a la vegada, d'evitar els perills que podria comportar la construcció del pantà de Rialb.

El nostre Grup, en aquest moment, no fa cap valoració concreta dels esmentats estudis i campanyes, com tampoc no en fa de les possibles solucions alternatives. El nostre Grup, en aquest moment, es limita a fer-se ressò d'un estat d'esperit d'inquietud i d'angoixa que es manifesta, sobretot, a les comarques directament afectades per aquesta obra faraònica, i creiem que és el nostre deure sol·licitar informació al Consell Executiu, per veure si comparteix les inquietuds i aquestes angoixes, i, en tot cas, quina és la seva opinió sobre el grau de credibilitat, el grau d'encert que puguin tenir, per una part, les crítiques emanants d'organismes tècnics i, per altra part, les solucions alternatives que han estat proposades, no sé si d'una manera oficial, però crec que sí d'una manera extraoficial, a través de visites als organismes institucionals de Catalunya i, en particular, a l'Honorable President de la Generalitat.

Per tant, aquesta pregunta es formula d'una manera breu, però jo desitjaria de l'Honorable Conseller que ens donés, als que estem lligats d'una manera més directa per raons de la nostra comarcalització, a aquest tema, una informació suficientment vasta perquè nosaltres poguéssim, almenys, tranquil·litzar els nostres coterranis.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Política Territorial té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors Diputats, bé, procuraré, ja que es tracta d'una pregunta oral, de ser concís i poder donar el màxim de resposta al plantejament que ha fet i que fa al Consell Executiu l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

Miri, jo, la seva pregunta, si em permet, per poder tenir una comprensió de quina és la situació i l'actitud del Consell Executiu, la hi faré en dues parts, perquè crec que així plantejarem

bé la problemàtica que planteja la construcció del pantà de Rialb.

En primer lloc, sembla que tothom està d'acord que el riu Segre s'ha de regular.

En segon lloc, també és evident la penúria que cada any passa el regadiu de l'Urgell, això ho coneix bé l'Il·lustre senyor Diputat, el regadiu més gran de Catalunya —setanta mil hectàrees— amb la dotació d'aigua més baixa, quan el normal seria el doble, i que, per tant, l'embassament de Rialb solucionaria definitivament la problemàtica del regadiu de l'Alt Urgell.

I també de tots vostès és coneguda i acceptada la política de posar en valor noves terres de les comarques de Lleida, mitjançant el regadiu. El Segre, en aquests moments, pels estudis fets, té un valor potencial que s'ha d'utilitzar mitjançant la regulació de cinquanta mil hectàrees de diverses comarques que componen el regadiu Segarra-Garrigues, que se'n pot beneficiar. Finalment, no cal dir que el benefici que, de la regulació del Segre, en treuran les poblacions situades aigües avall, i que són afectades periòdicament per les riuades, i que la regulació pot eliminar o minvar, com s'ha demostrat a la Ribagorçana.

Conscient d'aquest plantejament de principi que s'ha fet, que ja es va fer i que s'està fent, el Consell Executiu, precisament en el marc del Pla d'aigües de Catalunya del 81, que en el seu moment va ser presentat i discutit en aquest Parlament en Comissió, es va publicar l'estudi d'alternatives de regulació del riu Segre per a regadius, que és del setembre del 81. L'objectiu d'aquest estudi, que consta de set capítols, és l'anàlisi de les alternatives que durant molts anys s'han proposat estudiant els costos i beneficis de cadascuna d'elles, i tenint en compte molt especialment el component social del cost, per després decidir quina és l'alternativa més qualificada. S'estudien trenta-sis alternatives, amb diferents combinacions d'embassaments, arribant a la conclusió, en aquest estudi, que l'embassament de Rialb a la cota 435 és la millor solució per a la regulació del Segre. De l'estudi, al seu dia, se'n va fer una bona difusió entre els municipis i les entitats de les terres de l'Ebre. Fins i tot, fa pocs dies, s'ha enviat un darrer exemplar per a l'Alcalde de Ponts, i se n'han hagut de fer fotocòpies per a altres alcaldes, com és el d'Artesa de Segre. Es pot dir que fins ara no s'ha rebut cap crítica ni cap resposta a aquesta publicació que, ho repeteixo, és del setembre del 81, i que, al seu dia, es va ser la difusió adient.

Molt sovint s'ha tractat de la construcció d'embassaments laterals com a alternativa. L'estudi esmentat analitza i fa la crítica, en el seu capítol tercer, d'una solució sobre la base d'embassaments laterals que no resulta viable, malgrat tenir gran part de la capacitat d'embassament en el llit principal del Segre. Posteriorment, l'abril del 83, segons fotocòpia, DEPANA va fer arribar una còpia de l'escrit dirigit al MOPU, on anunciava un informe sobre Rialb tan punt estigui enllestit. Dic això perquè, en aquests moments, oficialment, a la Direcció General d'Obres Hidràuliques de la Conselleria, aquest estudi, informe, estudi no entrat, i també vull dir que, amb posterioritat, van entrar uns suggeriments, una ampliació d'aquesta primera nota, però aquest estudi, fins aquest moment, no ha arribat a la Direcció General d'Obres Hidràuliques de la Conselleria.

I també voldria dir, quan he dit que DEPANA es va dirigir al MOPU, que vostès saben com jo que, en aquest moment, la competència sobre l'embassament de Rialb, en tot cas, corres-

pon a l'Administració central, per tant, al Govern central.

Dit això, aquest és el plantejament, fins aquest moment, quant a l'alternativa. Jo li voldria dir, la segona part, tal com he anunciat al principi d'aquesta resposta, que vostè també planteja en la seva pregunta: és la de la seguretat i del possible perill que la construcció de l'embassament de Rialb podria representar per a les poblacions situades aigües avall.

El Departament, ja li ho he dit abans, ha dedicat la major part de la seva actuació a promoure aquelles actuacions en què la regulació del Segre beneficiaria les terres de Lleida, tal com són l'avantprojecte i el projecte definitiu de concessió de regadiu de 50.000 hectàrees mitjançant el canal Segarra-Garrigues, el projecte de revestiment del canal auxiliar de l'Urgell i subvencions per a obres de millora dels regadius de l'Urgell i de les Garrigues baixes.

Per altra part, sense oblidar això —i ara entrant ja en la segona part de la seva pregunta—, també s'han realitzat estudis per minvar els perjudicis que pot causar l'embassament, com són l'estudi de protecció de l'horta d'Oliana, que s'està realitzant, de comú acord amb l'Ajuntament, als efectes que la construcció de l'embassament de Rialb no malmeti l'horta d'Oliana. I creiem nosaltres —i aquesta és una aportació tècnica que farem, en aquest cas, al MOPU— que amb una altra solució tècnica es pot fer el salvament de l'horta d'Oliana, que és una terra de conreu realment molt important i d'una riquesa extraordinària.

Per tant, aquí estem fent un ajut tècnic als efectes que sigui incorporat al projecte definitiu. Igualment, s'està fent —i aquesta és una transferència que ens va venir del CEOTMA— l'estudi d'impacte de l'embassament, del qual n'hi ha dues fases, que són les que se'ns van transferir en el seu moment, i en aquest moment, en el termini de dos o tres mesos, tindrem realment la tercera part d'aquest estudi, que ens va ser transferit per l'Administració central i que realitzava el CEOTMA i del qual, en aquests moments, en té cura la Direcció General de Política Territorial de la Conselleria.

I també, un altre aspecte, que el Servei Geològic del Departament està fent un seguiment de la problemàtica geològica de l'embassament de Rialb.

Tot això és el que jo li puc dir de l'actuació del Departament i del Consell Executiu: d'una part, l'anàlisi de l'alternativa és en un estudi que es va fer en el seu moment; de l'altra, aquests ajuts, aquests projectes tècnics —horta d'Oliana, impacte d'embassament en aquest estudi transferit del CEOTMA, seguiment de la problemàtica geològica... i, en tot cas, dir-li, en aquest tema de la seguretat, que vostè sap que el mateix Ministeri d'Obres Públiques —així ho han portat els mitjans de comunicació— en aquests moments tira endavant un denominat «Plan de Seguridad de Presas», i si alguna experiència té l'Administració central —i vostè estarà amb mi—, és precisament en embassaments i pantans, crec que hi té una llarga experiència.

En tot cas, jo li he volgut dir, i donar-hi, la màxima informació, per una banda, del que ja s'ha fet des del 81, amb l'estudi d'alternatives de regulació del riu Segre per a regadius —i que, en tot cas, en tot aquest procés no se n'ha fet una valoració crítica per part del quí ho podia fer en aquell moment i, per tant, se suggeria en aquest estudi pel Govern de la Generalitat quina era la solució de l'embassament de Rialb— i, de l'altra, en l'as-

pecte de la seguretat i de l'ajut tècnic a les poblacions, repeteixo, en aquest moment estem ajudant amb aquest estudi tècnic sobre l'horta d'Oliana, l'impacte de l'embassament —continuació de l'estudi de CEOTMA— i un seguiment de la problemàtica geològica que està fent el Servei Geològic del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat vol fer ús del torn de rèplica?

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, primer de tot agrair, evidentment, a l'Honorable Conseller les seves informacions sobre aquest tema. Evidentment, nosaltres coneixíem ja la publicació del 81, però el motiu de la nostra pregunta era l'actualització del tema, arran d'alguns documents i alguns estudis efectuats. I providencialment, gairebé diria, aquest matí m'ha estat lliurat, de part de la Presidència del Parlament, suposo que en la meua qualitat de portaveu, un comunicat que emana de DEPANA —que és un organisme declarat d'utilitat pública per acord del Consell de Ministres del 10 de maig de 1979— i de la Unió de Pagesos, document que diu així —està dirigit a l'Honorable President del Parlament, senyor Coll i Alentorn—, diu: «DEPANA i la Unió de Pagesos solliciten que el document annex sigui lliurat a tots els Grups parlamentaris del Parlament de Catalunya, a fi que s'endegui una investigació sobre el risc que representa la construcció de la presa de Rialb. Barcelona, 17 de desembre de 1984.» Afegeixo, tot seguit, que el Diputat que els parla no ha tingut cap contacte, ni amb DEPANA, ni amb la Unió de Pagesos, a aquest respecte, és una simple casualitat que aquest document hagi arribat a les meves mans aquest matí.

Però vull llegir-los —ja que hi som— aquest document que és revelador del motiu de la meua intervenció, és a dir, d'aquesta inquietud, d'aquesta angoixa, d'aquest estat d'esperit de gent que es veuen afectades per una possible catàstrofe i tenen perfectíssim dret a carregar-se de raó, abans de resignar-se a una obra que, per a ells, pot representar perills. Aquest document diu el següent: «Davant els darrers informes i estudis sobre la geologia de la zona on es vol construir la presa de Rialb, en els quals es reflecteix l'existència de tot un seguit de falles i d'accidents tectònics que podrien comprometre la seguretat d'un embassament de les característiques del de Rialb, el Sindicat i l'Associació sotassignats demanem als diferents Grups parlamentaris, com a representants de tot el poble de Catalunya, que el Parlament endegui una investigació sobre el risc que pot comportar la construcció de la presa de Rialb per als habitants i béns de la ribera del Segre, alhora que s'encarregui un informe d'impacte ambiental del projecte, sobre l'agricultura i es tinguin en compte la possibilitat d'altres alternatives.» Això està signat per Josep Montesell i Dorda, de la Unió de Pagesos i Salvador Alfilella, Secretari General de DEPANA.

Bé, no em cal afegir res més, això ve a portar aigua al meu molí, en aquesta modesta intervenció. Agraeixo que el senyor Conseller, l'Honorable Conseller ens hagi reafirmat que se segueixen amb atenció, des del punt de vista geològic, les possibles complicacions que podia tenir la construcció d'una obra d'aquesta envergadura, el nostre Grup prega amb gran accent, amb gran insistència, a la Conselleria i al Consell Executiu,

que no es perdi de vista aquest problema tan important. El MOPU té els seus plantejaments, nosaltres també hem de tenir els nostres, som a Catalunya, tenim unes responsabilitats envers la població catalana. Jo prego des d'aquesta tribuna, al Consell Executiu, i en particular al Conseller de Política Territorial, que no es perdi de vista aquesta... ja sé que no es farà, però que es porti amb la màxima atenció, no forçosament per donar raó a tal o tal solució alternativa, sinó per carregar-nos de raó, dic jo, abans de donar el vist-i-plau definitiu, el foc verd definitiu, a aquesta empresa que, si s'executa dins de les garanties i les normes necessàries, pot ser, realment, altament benefactora per a les nostres comarques, i aquest és el nostre desig, evidentment.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol fer el torn de contrarèplica?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Molt breument, en tot cas agraeixo aquesta informació de l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres, i jo espero i desitjo que aquesta documentació es faci arribar, també, en tot cas, al Consell Executiu. Jo li voldria dir que DEPANA, la darrera referència que ens consta del seu posicionament és una carta adreçada a l'Honorable President de la Generalitat de 22 d'abril de l'any 1983, i una altra a aquest Conseller que els parla, el 17 de juny del 83, fent uns suggeriments, però, en tot cas, un estudi —ja li ho he dit abans—, tant des d'un punt de vista de la possible falla geològica com des d'un punt de vista d'alternativa, no ha entrat, per a dir-ho d'alguna manera, oficialment, a la Conselleria ni a Presidència de la Generalitat.

En tot cas, jo recullo la seva inquietud, ja li he dit i he manifestat que al Departament estem treballant sobre aquesta temàtica, ja li he explicat el fet de la preocupació per l'horta d'Oliana, per ajudar al seu salvament, ja li he explicat que l'estudi d'impacte continuem aquell que ens va ser transferit pel CEOTMA i, d'una manera, diguem-ho així, des de la perspectiva i valorant el que vostè diu que som a Catalunya, encara que en aquest moment les competències i les decisions són de l'Administració central, també estem fent un seguiment des del Servei Geològic, als efectes també de poder emetre des de la Generalitat, en el seu moment, un informe que pugui ajudar a donar aquesta tranquil·litat que vostè demanava i, sobretot, que l'obra aquesta, alhora que doni aquesta tranquil·litat i aquesta seguretat, permeti també donar aquesta riquesa que porta el Segre, en què vostès i tots nosaltres estem d'acord, que realment seria una gran solució per al relleu —ja ho és— de la mateixa riquesa de les terres de Lleida, però, indiscutiblement, per al seu relleu de cara al futur.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre el lectorat de català
de la Universitat de Moscou*

El Sr. PRESIDENT: Anem a donar ara pas a la darrera pregunta d'aquest torn, perquè el temps ha estat ja dépassat i és la que formula sobre el lectorat de català de la Universitat de Moscou, l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas, d'Es-

querra Republicana.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Molt breument, perquè el temps ens estalona a tots plegats, i tots tenim ganes d'acabar aquesta sessió, ja una mica massa llarga.

Quan fa uns dies vaig formular la pregunta, la senyora Mercè Sanabra havia hagut de deixar el lectorat de llengua i literatura catalanes a Moscou i, segons els nostres informes, ho havia hagut de fer perquè la seva situació era materialment insostenible. Aquest lectorat de català el feia a més d'un lectorat de castellà, pel qual el Ministeri d'Informació i Turisme de l'Estat espanyol es limitava a pagar el viatge d'anada i tornada, una sola vegada, sense vacances per entremig, etcètera, i dotava, en tot i per tot, aquesta persona afavorida d'una beca anual de tres-centes mil pessetes. Ja em diran els equilibris que havia de fer la citada lectora per poder subsistir en aquelles condicions.

Això només es podia suportar perquè tenia accés gratuït als menjadors de la Universitat de Moscou. De tota manera, la gent té vocació, però fins a un cert punt, i aquesta senyora va arribar als seus límits. És per això, que va tornar.

Jo volia limitar-me aquí a fer la meua pregunta, però resulta que, avui mateix m'he assabentat, després de formulada la pregunta, evidentment, que ha estat nomenada una persona per suplir aquesta lectora, un tal senyor Jaume Pelai, si no vaig errat. De tota manera crec que la meua pregunta és encara vigent, perquè no penso que massa gent actualment es presti voluntàriament a fer el paper de màrtir, i més si és cert el que se m'ha dit també, que aquest senyor no té ni la beca del Ministeri d'Informació i Turisme.

És per això, que adreço la pregunta al Govern de Catalunya. Quines mesures pensa prendre a fi d'evitar la desaparició d'aquest lectorat?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Cultura té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Rigol): Moltes gràcies, senyor President. Valdria la pena fer potser una petita precisió; és a dir, aquest lectorat és un lectorat que està a la Universitat de Moscou i que tant fa classes de castellà com classes de català i, precisament, la combinació d'aquestes dues coses és la que fa possible que a Moscou, i concretament a la Universitat de Lomonov, hi hagi classes de català.

En aquest sentit ens interessa a nosaltres, des de Catalunya, que les persones que vagin al lectorat de Moscou siguin persones que tant puguin fer classes de català com de castellà, i això ho feia perfectament la senyora Mercè Sanabra, que si ha hagut de deixar les classes de Moscou no és per aquesta situació de penúria absoluta, perquè en la trajectòria d'aquests últims mesos hem intentat, vaja, hem fet diversos contactes amb el Ministeri d'Afers Exteriors, amb el Ministeri d'Educació i amb el mateix Ministeri de Cultura per augmentar-li l'assignació. Realment, aquesta senyora tenia uns pocs rubles que li pagava l'Estat a Rússia, però amb una característica: que no els podia treure del país i, per tant, quedava molt poc marge de maniobra per poder operar. Aquest era un dels problemes bàsics que tenia. S'ha aconseguit que el Ministeri de Cultura rus li hagi augmentat l'assignació i, per altra part, tant el Departament de Cultura de la Generalitat —que ja en el seu dia s'havia compromès a pagar la meitat del viatge— com el Departa-

ment també de Cultura de Madrid, l'altra part del viatge, també, doncs, se li hagi fet.

Aquesta senyora va plegar per motius personals no fa pas gaire, i les gestions nostres van anar encaminades que fous un català el que estigués precisament a la Universitat de Moscou, perquè si no hi anava un català ja es perdia la possibilitat de fer classes en català. Voldria recordar als senyors Diputats que les classes de català, malauradament, són subsidiàries del fet bàsic que és el lectorat de castellà, o de llengua espanyola, també.

En aquest sentit, doncs, s'ha aconseguit això també a través d'un concurs que el Rector de la Universitat va voler convocar, i se li ha assignat també una persona d'aquí, de Catalunya, que en aquests moments està exercint això.

Evidentment, aquests lectorats són uns lectorats més aviat escassos de mitjans, però nosaltres podem dir que un risc que hi havia de perdre's la possibilitat d'ensenyar català a Moscou, de moment l'hem salvat. Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat vol fer ús del torn de rèplica?

El Sr. CASANOVAS: Sí, senyor President, breument, des d'aquí mateix l'escó, agraeixo els aclariments del senyor Conseller. No coincideixen pas totalment amb el que jo tenia, amb el que a mi m'havien dit. Suposo que els seus són més pro-

funds, per tant, deu tenir més la informació de primera mà, i, per tant, deuen ser els bons.

Només em restaria veure, ja que avui aquí s'ha parlat de posar coses al cap, si les mesures aquestes permeten fer subsistir aquest lectorat de català a Moscou, i jo en un futur li puc oferir una corona de llorer per al seu cap. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT. L'Honorable Conseller vol fer ús del torn de rèplica?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, no pas per llançar-nos coses pel cap, senyor President, sinó per intentar respondre una pregunta, perquè moltes vegades ens en posen moltes, de coses al cap, que són totalment innecessàries, com deu saber el senyor Diputat d'Esquerra Republicana.

Bé, sàpiga doncs, que sí, que hem mantingut, hem consolidat —penso jo— aquest lectorat. Els contactes que hi ha hagut amb el Ministeri d'Afers Exteriors del Govern central amb la Generalitat permeten, ara com ara, deixar consolidat tot això, i esperem que es pugui mantenir dintre de la normal cordialitat i relació sense especials ironies. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, amb això hem acabat aquesta sessió. Gràcies als senyors Diputats per la seva col·laboració, i recordin que aquesta tarda a les cinc tenim el següent Ple.

S'aixeca la sessió.

(És un quart de dues del migdia i dos minuts.)

Han estat repartides ja les preguntes, suposo, i els seus titulars. Per tant, espero que la Cambra rellevi aquesta Presidència de l'obligació de llegir les preguntes. N'estan assabentats, no?

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 16.1

La sessió s'obre a un quart de sis i nou minuts de la tarda. Presideix el M. H. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, l'Oïdor de Comptes i la Lletrada Sra. Folchi.

En iniciar-se la sessió, al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1984, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.*

2. *Interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra l'alcoholisme.*

3. *Interpellació al Consell Executiu sobre la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de jocs i apostes.*

4. *Preguntes a formular oralment en el Ple.*

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Com que preveiem que aquesta sessió serà llarga, potser molt llarga, sens dubte caldria habilitar el dissabte, per si de cas convé continuar la sessió al llarg d'una part d'aquest dia i, per tant, d'acord amb l'article 57.2 del Reglament prego el plenari que acordi que es pugui continuar la sessió el dissabte dia 22, per allò que sigui necessari. Alguna observació? Bé, doncs queda acordat.

Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les Seves Entitats Autònomes per al 1984

Bé, aleshores anem a entrar al primer punt de l'ordre del dia, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les Seves Entitats Autònomes per al 1984, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple. La Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat el seus treballs i ha emès Dictamen. Espero que l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances ens faci la presentació d'aquest Projecte de Llei.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep M. Culler): Senyor President, senyores i senyors Diputats, obligadament les meves primeres paraules hauran de fer referència al Dictamen sol·licitat al Consell Consultiu de la Generalitat el 6 de desembre pels Grups parlamentaris Socialista, Comunista i Popular d'aquesta Cambra, sobre l'adequació a l'Estatut d'Autonomia del Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat per al 1984 id, en especial, dels seus articles 11 i 14. El Dictamen número 82, emès el 13 de desembre pel Consell Consultiu, estableix la següent conclusió unànime de tots els Consellers: el Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament de Catalunya sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat per al 1984 i de les seves Entitats Autònomes no vulnera la Constitució Espanyola i s'adequa a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Aquesta conclusió terminant de constitucionalitat i ade-

quació a l'Estatut emesa per acord de tots els membres del Consell Consultiu —i subratllo «de tots»— i sense cap mena d'addició i d'observació constitueix sens dubte una prova irrefutable del rigor del Consell Executiu en matèria d'elaboració pressupostària i la mateixa contundència del Dictamen m'estalviaria cap altra referència més a aquest assumpte, si no fos perquè des d'alguna instància d'aquesta representació parlamentària s'ha arribat a dubtar de la qualificació i capacitat dels tècnics responsables del Departament d'Economia i Finances.

Considero que aquesta referència negativa ha de ser avui aquí compensada per un reconeixement explícit de la vàlua dels tècnics i col·laboradors del Departament d'Economia i Finances i no hi ha millor prova d'aquesta vàlua i millor manera d'expressar el meu reconeixement pel seu bon treball que una referència a la mateixa substància de l'anàlisi del Consell Consultiu.

Després d'aquestes paraules —per a mi imprescindibles per un deure de justícia vers els meus col·laboradors, i res més, sense donar-hi en aquesta declaració cap to polèmic— voldria parlar, permetin-me considerar pròpiament les característiques i peculiaritats d'aquest Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1984.

El primer element que malauradament em veig obligat d'esmentar afecta la data de presentació al Parlament de Catalunya i el moment de la seva discussió al Ple d'avui, a mitjan desembre, i que els sol·liciti l'aprovació del Pressupost per l'exercici del 84 en el darrer mes de l'any és un fet excepcional que respon a causes desafortunades, també irregulars, que espero i confio que no es repetiran.

Com vostès recordaran, la Llei 1/1984, de 9 de gener, deixa en suspens la data límit de presentació al Parlament de Catalunya del Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat per al 1984, fixada per la Llei de Finances Públiques de Catalunya, fins a l'aprovació del percentatge de participació de la Comunitat Autònoma en la recaptació dels impostos estatals no cedits. En l'esmentada Llei, 1/1984, de 9 de gener, que va rebre el suport de tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, es pretenia evitar amb la presentació d'un pressupost indeterminat, sobretot respecte a l'estat d'ingressos, ja que l'acord de la Comissió Mixta de Valoracions, de 25 de febrer de 1982, que va determinar el percentatge de participació corresponent a la valoració dels serveis transferits fins el 30 de juny de 1981, tot i que va ser ratificat pel Consell de Ministres remetent-lo a les Corts en forma de Projecte de Llei, no va ser assumit per l'Administració central després de les eleccions d'octubre de 1982.

La no-assumpció per l'Administració socialista del Projecte de Llei que fixava el percentatge de participació de la Generalitat de Catalunya als ingressos de l'Estat l'any 82 va originar, doncs, com els hi he exposat, una situació d'indeterminació dels mitjans financers de la Generalitat que va impossibilitar, en el seu moment, l'elaboració del Projecte de Pressupost per al 1984, perquè va significar la no-acceptació d'un percentatge ja acordat per 1982 per la Comissió Mixta de Valoracions.

Aquesta no-acceptació per l'Administració socialista va comportar la necessitat d'iniciar noves negociacions. És obvi que el no-reconeixement d'un percentatge determinat de participació en els ingressos de l'Estat impossibilitava totalment l'esti-

mació dels mitjans financers necessaris per atendre les necessitats de despeses. Per això el Parlament de Catalunya, conscient d'aquesta problemàtica, va aprovar la Llei 1/1984, de 9 de gener, a la qual m'he referit.

Jo sé que, per algun Grup parlamentari, s'ha dit que altres Comunitats Autònomes, malgrat la dificultat de no estar aprovada ni publicada tan sols, avui dia, la Llei que fixa el percentatge de participació en els ingressos de l'Estat, han elaborat els seus pressupostos. El cert és que nosaltres no podíem fer-ho per un altre motiu, i és que nosaltres teníem esmenes, i esmenes substancials, a aquesta Llei de fixació de percentatge, ja que en aquesta Llei, en el moment de la seva presentació i tramitació en el Congrés dels Diputats i en el Senat, hi figuraven esmenes pel que feia referència al contingut de l'acord de la Comissió Mixta.

D'altra banda, els crèdits que inicialment reconeixia la secció 32, un altre motiu pel qual nosaltres no podíem fer com han fet altres Comunitats Autònomes —que podien, certament, malgrat un cert grau d'indeterminació, tirar endavant amb el Projecte de Llei—; nosaltres ens trobàvem que, inicialment, en la secció 32 dels Pressupostos Generals de l'Estat per al 1984 —recordin vostès els Pressupostos Generals de l'Estat per al 1984—, els crèdits inicialment reconeguts eren clarament infravalorats, fet reconegut pel mateix Ministeri d'Economia i Hisenda en la reelaboració que va efectuar durant l'exercici pressupostari de la secció 32. Com a conseqüència d'una consignació incorrecta dels crèdits de la secció 32, la diferència entre aquests crèdits i l'estimació de la captació per les figures tributàries de l'Estat cedides a la Generalitat de Catalunya, donaven, si vostès se'n recorden, en el Projecte inicialment aprovat en el Congrés dels Diputats, una diferència estranya i il·lògicament a favor de l'Administració central. Recordin-se vostès d'aquella xifra que van publicar bastants mitjans de comunicació, en què sortia una diferència favorable a l'Administració central de -7.000 milions de pessetes respecte a la Comunitat Autònoma de Catalunya, fet que, després, posteriorment, repeteixo, fou corregit o ha estat corregit durant l'exercici pressupostari pel mateix Ministeri d'Economia i Finances.

Aquesta situació, descrita a primers del 84, d'inexistència d'un percentatge de participació i crèdits pressupostaris reconeguts inferiors als que corresponien segons els annexos als Reials Decrets de traspàs de serveis, impossibilitava l'elaboració del Pressupost del 84 quant a la determinació de l'import dels drets a reconèixer per l'Administració central a la Generalitat de Catalunya.

Des d'un punt de vista de tècnica pressupostària, aquestes dificultats comporten que des del primer de gener del 84 s'iniciï automàticament la pròrroga dels crèdits consignats per al 83 en els termes i amb les limitacions contingudes a l'article 33 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya. Com vostès recordaran, senyores i senyors Diputats, el mes de febrer del 84 van finalitzar les negociacions en el si de la Comissió Mixta de Valoracions, concretades en un acord de liquidació de deutes que l'Administració central mantenia amb la Generalitat dels exercicis 81, 82 i 83 —Reial Decret-Llei 1/84, de 22 de febrer—, i amb l'acceptació del percentatge de participació en els ingressos de l'Estat, el 1984, per acord del 20 de febrer de 1984.

Aquest últim acord es va incorporar en un projecte de llei

que fixava el percentatge de participació per a totes les Comunitats Autònomes, aprovat pel Congrés dels Diputats en les mateixes dates en què vam entrar al Parlament de Catalunya el nostre Projecte de Pressupost del 84, Projecte de Llei de fixació del percentatge de participació, que fa pocs dies ha estat també aprovat pel Senat, com els deia abans, i no publicat encara pel butlletí oficial de l'Estat. Això significa que no s'aplica encara la normativa de la Llei, i que, en conseqüència, la Generalitat no ha rebut a finals d'any cap consignació de les que li corresponen al llarg de 1984 en concepte de percentatge de participació en els ingressos.

L'incompliment de la Llei general pressupostària de l'any 84, que fixava que el mes d'abril havia d'estar fixat ja el percentatge de participació de totes les Comunitats Autònomes, l'incompliment del que diu la LOFCA, l'incompliment del que diu l'Estatut, han estat una constant en tota aquesta trajectòria, que ens obliga, a nosaltres, avui, a portar aquí els pressupostos en un temps i en unes dates, senyores i senyors Diputats, absolutament extravagants.

Jo no dubto que vostès sabran apreciar l'extrema gravetat de la situació que els he descrit. En conseqüència i concordància amb tot el que els he exposat, el Projecte de Llei de pressupostos per al 84 respon a l'acord assolit el 20 de febrer del 84 per la Comissió Mixta de Valoracions sobre el percentatge de participació dels ingressos estatals no cedits a les Comunitats Autònomes. Aquest percentatge es refereix al cost efectiu dels serveis traspassats fins al 31 de desembre de 1983 i el seu càlcul obceix a una metodologia comuna, aplicable a totes les Comunitats Autònomes i és fruit d'un sistema de finançament autonòmic que, un cop més, hem d'exposar i de criticar obertament en aquest Parlament.

Com recordaran les seves senyories, l'acord de febrer del 84 es concretava en dos punts: primer, la regularització de la situació financera de la Generalitat per als anys 81, 82 i 83, i, segon, fixació del percentatge de participació corresponent a 1984.

Pel que fa al primer punt de l'acord, cal qualificar-lo d'acceptable si es té en compte que el percentatge fixat el 1982 significava menors ingressos que els previstos inicialment, com a conseqüència de no complir-se les previsions recaptatòries d'alguns tributs estatals: recordin vostès que la forma que fixa la LOFCA per tal de determinar el que recau de la part que correspon a cada Comunitat Autònoma es fa en funció del 90% de les previsions del que seran els tributs recaptats per l'Estat més un 10% del que realment serà la liquidació dels tributs recaptats per l'Estat no cedits. En ser inferior la liquidació dels tributs recaptats per l'Estat és evident que hi ha unes diferències que, en el moment de fer aquestes valoracions no es tenien perquè no se sabien quines serien aquestes liquidacions.

De fet, però, el nou acord significa una disminució exactament de 9.694 milions sobre els que la Generalitat hauria rebut de mantenir-se l'acord de febrer de 1982, atès que les liquidacions dels ingressos de l'any 81 i de l'any 82 són inferiors, les liquidacions dels ingressos, a les previstes en els acords anomenem-los Trias Fargas-García Añoberos, i això fa que la diferència sigui menor. No és així, en canvi, per a l'any 83, on pràcticament no hi ha cap diferència entre l'acord de febrer del 82 i el del 84. Per exemplificar les dificultats financeres de la Generalitat a causa de l'incompliment de l'acord del febrer del

82, permetin-me llegir-los les paraules del Ministre d'Economia i Hisenda, senyor Miquel Boyer, en presentar al Congrés dels Diputats el Projecte del Reial Decret-llei, pel qual es concedeixen crèdits extraordinaris per cobrir insuficiències a les seccions 32 i 33 dels Pressupostos Generals de l'Estat per als exercicis 81, 82 i 83, corresponents a serveis transferits a la Generalitat de Catalunya. Diu, textualment, el Ministre d'Economia: «Catalunya havia de rebre un finançament per als exercicis del 81, 82, i 83 de 34.254 milions, 46.664 milions i 67.950 milions, en cada un d'aquests anys, respectivament. Les entregues financeres realment percebudes foren de 29.007 milions, 44.964 milions i 43.769 milions de pessetes per a cadascun dels exercicis. Per tant, les insuficiències financeres que ha de cobrir la hisenda central són de 5.247 milions, per al 1981; de 1.680, per al 1982 i de 24.181 milions, per al 1983. En aquest sentit, la Comissió Mixta paritària, en la seva reunió del 25 de gener del present any, de l'any 84, va acordar la liquidació de les insuficiències de finançament de la secció 32, servei 05, que correspon a Catalunya per un import total de 31.109 milions de pessetes. La simple lectura de les xifres anteriors diu el Ministre Miquel Boyer, «permet deduir que Catalunya ha hagut de recórrer al crèdit en quantitats importants els anys 81 i 82, que assolía la xifra de 6.928 milions de pessetes, però, encara que essent grans aquestes xifres, la corresponent a l'exercici del 1983 assoleix 24.181 milions de pessetes, que col·locava la Comunitat Autònoma de Catalunya», diu el Ministre d'Economia, senyor Miquel Boyer, «en una situació de suma gravetat, perquè es tractava del finançament d'una suma de 31.109 milions de pessetes. És doncs, evident,» continua dient el Ministre, «que a les primeries de 1984, la posició financera de la Generalitat de Catalunya és molt difícil, i exigeix una solució a causa de la seva extraordinària i urgent necessitat, que justifica la creació d'aquest Reial Decret que vostès coneixen, i que consta simplement de dos articles: en el primer, es concedeixen dos crèdits extraordinaris, un a la secció 32, servei 05, Catalunya, per un import de 31.109 milions de pessetes, per cobrir les insuficiències dels exercicis 1981, 82 i 83, i, el segon, a la secció 33, servei 02, també corresponent a Catalunya», que sovint s'oblida, «per import de 7.843 milions de pessetes, per reposar els crèdits del Fons de Compensació Interterritorial formalitzats en virtut de l'Ordre comunicada del Ministre d'Economia i Hisenda, de 30 de desembre de darrer any». Fins aquí, les paraules de l'Excel·lentíssim senyor Ministre, Miquel Boyer.

La lectura d'aquestes xifres ens permet constatar i reiterar, un cop més, que l'import total assolit en l'acord del febrer de 1984 fou de 38.952 milions de pessetes, gairebé 39.000 milions de pessetes, en conceptes de crèdits extraordinaris per cobrir insuficiències de crèdit a la secció 32 i 33, dels Pressupostos Generals de l'Estat, dels exercicis 81, 82 i 83, corresponents als Serveis Estatals transferits a la Generalitat de Catalunya.

Totes les actuacions de la Generalitat en matèria de foment i estímul de l'activitat econòmica han requerit uns mitjans econòmics i financers expressats anualment en els pressupostos, i, atès l'actual sistema de finançament de les Comunitats Autònomes, molt sovint el Pressupost de la Generalitat no ha gaudit de les aportacions suficients per aplicar una adequada política econòmica i financera. No vull estendre'm en una crítica pormenoritzada de l'actual sistema de finançament autonò-

mic, però permetin-me'n solament unes breus anotacions a les deficiències d'aquest sistema i una referència al que nosaltres entenem que constituïria els principis bàsics sobre els quals es pot dissenyar un nou mecanisme de finançament generalitzable al conjunt de les autonomies.

Com vostès saben —el mateix President de la Generalitat ho va dir en el debat del mes d'octubre, aquí, en aquesta Cambra—, els dos marcs normatius dels quals deriva el nostre finançament són la LOFCA i la Llei del Fons de Compensació Interterritorial. A través de la primera, la LOFCA, es fixa per a qui, com i quan es determina el finançament de les Comunitats Autònomes, pel que fa referència al seu funcionament corrent; a través de la segona, es determina donant compliment al manament constitucional de lluitar contra els desequilibris territorials i d'avançar en la solidaritat entre les nacionalitats i regions que componen l'Estat espanyol, el volum de la inversió que correspon a cada Comunitat.

En primer lloc, com a primer gran inconvenient —no solament inconvenient contra l'autonomia catalana, sinó inconvenient en general, i, a més, manifestant una certa incoherència en el plantejament—, és necessari dir que els dos mecanismes de fixació del finançament de la despesa corrent, d'una banda, i de la determinació de la quota de participació d'una inversió nova, de l'altra, es mouen d'una manera independent. El primer —o sigui, el de la despesa corrent—, es discuteix i es determina en el si del Consell de Política Fiscal i Financera i en el si de les respectives comissions mixtes, mentre que el segon es fixa en el Comitè d'Inversions Públiques. Aquesta desconexió planteja i presenta greus problemes, o sigui, la inversió que s'aprova via fons de compensació formalment no té previst el finançament de la despesa corrent que origina, és a dir, que es fan escoles però no està previst el finançament dels mestres que hauran d'ensenyar en aquestes escoles, es fan ambulatoris però no està previst el finançament o el pagament dels metges que han d'actuar en aquests ambulatoris.

En segon lloc, les aportacions que les Comunitats Autònomes reben via fons de compensació, tal com avui són determinades, no responen a les exigències ni a la problemàtica real de la crisi econòmica espanyola. Nosaltres ens hem oposat sempre a la metodologia a través de la qual es fixaven o es fixen les quotes de participació.

En tercer punt, la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes preveu que durant el període transitori les Comunitats Autònomes rebran un finançament que garanteixi el cost efectiu dels serveis transferits. Què vol dir això del cost efectiu? Vol dir que la LOFCA, de dret, suprimeix l'autonomia de la despesa, perquè de fet tot ingrés, en principi, té fixada una finalitat, una destinació, que no depèn de la decisió autonòmica, sinó que depèn ja del mateix càlcul que s'ha fet del cost efectiu —després, en examinar el capítol d'ingressos, veurem el grau d'afectació de cada un d'aquests ingressos. Només pot permetre's una variació, que hi hagi una millor gestió, que evidentment s'ha de fer, però en tot cas queda clar que el marge per a la iniciativa autonòmica resulta mínim.

En quart lloc, la LOFCA assenyalava que el Consell de Política Fiscal i Financera establirà el mètode per determinar el cost efectiu, cost que serà finançat per una doble via: els tributs cedits i el percentatge de participació en els ingressos de l'Estat.

Vull assenyalar i remarcar això: la LOFCA assenyalava que el

Consell de Política Fiscal i Financera establirà el mètode per determinar el cost efectiu. El mètode no el fixen les Comissions Mixtes de la manera que cada una d'elles vol; el mètode el fixa —diu la LOFCA— el Consell de Política Fiscal i Financera. I en el Consell de Política Fiscal i Financera es té la força que es té, i si a algú no li agrada —i a nosaltres no ens agrada— la metodologia que s'aplica en el Consell de Política Fiscal i Financera, en podem discrepar, però l'hem d'acatar, i, per tant, és evident que acatant aquesta metodologia surten unes valoracions que són les que són i que, evidentment, com els he plantejat a vostès abans, resulten perjudicials en aquest aspecte concret, no solament per a l'autonomia de Catalunya, sinó també per a altres autonomies de l'Estat espanyol. Repeteixo que aquesta metodologia —i analitzem aquí el que fa referència a la Generalitat de Catalunya— té inconvenients seriosos per a Catalunya.

En primer lloc, pel que fa referència a la determinació dels costos directes. Reprodueix un model d'administració perifèrica deficitari, és a dir, sempre s'ha dit —i en això crec que no hi ha hagut massa diferències d'opinió política a Catalunya— que la inversió pública a Catalunya, quant a quantitat d'inversió i a funcionament, era deficitària, tradicionalment i històricament. Bé, doncs el cost efectiu atén a aquestes dades històriques i, per tant, es consagra una situació de dèficit.

En segon lloc, pel que fa referència als costos indirectes d'infraestructura, torna a ser redistributiu, com ho és l'actuació del Fons de Compensació Interterritorial. Vull fer notar que, naturalment, nosaltres hem estat sempre d'acord que el Fons havia de ser redistributiu, formava part de la voluntat de justícia aplicada al conjunt del territori espanyol. El que no ha de ser és doblement redistributiu en tots els elements del sistema de finançament.

En cinquè lloc, la LOFCA diu que una vegada fixat el cost efectiu es determinarà el percentatge que sobre els ingressos de l'Estat significa aquest cost. Al voltant d'aquest tema cal fer dues consideracions que expliquen per què el funcionament del sistema actual de finançament és pernicios.

La primera consideració fa referència al problema de l'anomenat «efecte financer», que vostès tan bé coneixen. Problema que es presenta en el període transcorregut entre l'exercici en què es realitza la valoració del cost efectiu i de la base de càlcul i l'exercici en què s'aplica el percentatge de participació a la nova base de càlcul. El percentatge calculat amb valoracions de cost efectiu i ingressos estatals de l'exercici anterior haurà d'aplicar-se als ingressos dels exercicis posteriors. Si els ingressos augmenten més ràpidament que les despeses que determinen el cost efectiu del servei transferit, es produirà, aleshores, una desproporció: la Comunitat Autònoma gaudiria d'uns recursos superiors clarament al cost del servei que hauria de prestar, la qual cosa permetria disposar d'un excedent per aplicar a despeses d'inversió o despeses indirectes de funcionament.

Per altra part, tanmateix, el Govern central es trobaria en la necessitat de realitzar transferències de crèdit per un volum superior al cost dels serveis transferits en cada un dels seus ministeris, i això només pot fer-ho de tres maneres: disminuint les despeses de cada servei, i, per tant, el nivell de prestació en aquelles nacionalitats i regions on l'Estat és encara qui proveeix directament el servei. Pot també —una altra possibilitat— disminuir globalment la despesa i la prestació en

altres serveis de la seva competència, la qual cosa produiria efectes que tindrien incidència en tot l'Estat, i pot també, finalment, resoldre el tema de l'efecte financer, incrementant el dèficit públic. Aquestes...

El Sr. PRESIDENT: Honorable Conseller, prego que tingui present que ha consumit el cinquanta per cent més del temps que tenia assignat. Ja sé que els temes que tracta són molt importants, i de gran interès, però el Reglament no és tan elàstic com per permetre'ns aquestes llibertats.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Demano excuses, senyor President, i intentaré sintetitzar molt.

Aquest tema de l'efecte financer, sobre el qual s'ha fet —jo crec— molta demagògia..., perquè tots vostès recordaran que alguns mitjans de comunicació van parlar fins i tot que hi havia per part de les Comunitats Autònomes, en general de totes les Comunitats Autònomes, un sobrefinançament de 130.000 milions de pessetes.

Bé, recentment un article del professor Marugán explica que això no és veritat, que no són 130.000 milions l'efecte financer, sinó que amb prou feines són 10.000 milions de pessetes. Això ho poden trobar en la Revista d'Economia del Col·legi d'Economistes de Madrid publicada enguany.

La segona consideració que haig de fer fa referència al rendiment dels tributs cedits; només dir-li que, evidentment, aquests tributs cedits donen lloc a un percentatge negatiu que es resta del percentatge de participació. En conseqüència minora els recursos a obtenir a partir de l'aplicació d'aquest percentatge sobre la base del càlcul, i és absolutament descoratjador per a aquelles Comunitats Autònomes que volen, realment, portar a terme una gestió eficaç d'aquests tributs cedits.

Jo crec que és obligat parlar avui aquí, en presentar aquest Pressupost de l'any 84 el mes de desembre, atípicament, perquè hi ha un sistema de finançament que tothom ja reconeix —fins i tot el mateix President del Govern reconeix— que cal modificar. Jo crec que és important que avui aquí, d'algun manera, s'expliqui o es digui des del Govern el que és el gran disseny del que podria ser l'alternativa global a l'actual sistema de finançament vàlid per a totes les Comunitats Autònomes. I crec que cal tenir presents dues consideracions.

En primer lloc, que la participació del sector públic autonòmic en el total del sector públic és encara baixa. Estem en un procés obert, en un procés que ha crescut de manera important en els últims anys, però amb un pes encara dèbil, comparativament amb altres Estats. Prenent com a referència l'any 83, a Espanya el pes del Govern central en el total d'ingressos no consolidats del sector públic, les administracions públiques, era del 85%; el dels governs autonòmics, de l'ordre del 4%, i el dels governs locals, de l'11%.

Certament, l'any 84 aquesta participació ha fet un salt espectacular, pel mateix fet que el volum de transferències ha estat molt important, però tot i amb això, el pes dels governs autonòmics se situa al voltant del 15%. Recordem que a Estats Units l'any 79 el pes del govern central era del 51%; el dels governs estatals o regionals, del 25, i el dels governs locals, del 24%.

En segon lloc, l'estructura de finançament és també desequilibrada. Mentre que, per exemple, a Estats Units, el volum d'ingressos estatals —el nostre equivalent a Comunitats Autònomes— en un 77% prové dels tributs propis, i un 22%

prové de subvencions, a Catalunya, el pes dels tributs propis ve a ser de l'1,75 i el rendiment dels tributs cedits de l'ordre del 38%, mentre que les transferències de l'Estat representen un 60%, i tot això sense comptar la Seguretat Social, que modificaria encara més els percentatges a favor de les subvencions que l'Estat ha de donar a Catalunya.

En tot cas, en el cas espanyol és evident que l'estructura d'ingressos dels governs autonòmics manifesta una greu dependència financera del Govern central de totes les Comunitats Autònomes. A partir d'aquestes consideracions inicials, creiem que la reforma de l'actual sistema de finançament hauria de centrar-se en els supòsits següents: primer, que els recursos disponibles de les Comunitats Autònomes permetin realment finançar els serveis que els han estat transferits, desvinculant els ingressos a obtenir del concepte «Cost efectiu» dels Serveis Transferits definit en l'actual metodologia, única forma de gaudir d'una autonomia en la despesa.

Segon, que la Comunitat Autònoma pugui garantir el nivell mínim de serveis públics fonamentals en el seu territori, en els termes que estableix l'article 158.1 de la Constitució.

Tercer, la introducció en el percentatge de participació dels ingressos de l'Estat de conceptes com les subvencions i inversió nova, conceptes que avui es troben exclosos de l'esmentat percentatge. Això és una condició imprescindible per evitar el regateig que normalment s'ha de tenir al voltant de la magnitud d'aquestes partides, subvencions i inversió nova.

Quart, el fet de passar la inversió nova al percentatge de participació comporta una minoració del volum global del Fons de Compensació Interterritorial, i a fi de donar compliment al manament constitucional de reequilibri territorial i de solidaritat s'haurien de constituir fons específics d'inversió per al desenvolupament regional, és a dir fons per a programes específics que permetessin impulsar el desenvolupament territorial en aquelles zones realment necessitades d'aquest desenvolupament.

Cinquè, per simplificar el mecanisme tributari, obtenir de les Comunitats Autònomes la participació, a través de la gestió, d'un sol impost potent, d'elevada elasticitat de renda, amb la corresponent modificació de la Llei de Cessió de Tributs.

Tot això, senyores i senyors Diputats, jo crec que no és gratuït, que això s'expliqui avui en presentar els pressupostos del 84, uns pressupostos, repeteixo, atípics, en els quals encara funcionem amb una pròrroga de l'any 83.

Aquesta proposta que nosaltres fem aquí avui és una proposta viable perquè estableix —o dissenya, si ho volen vostès— un sistema autònom de despesa; desvincula l'actualització permanent del cost efectiu dels serveis transferits; assegura el principi de suficiència de l'ingrés, en estar lligat a una figura impositiva potent; genera automatisme en el finançament anual; és solidari entre totes les Comunitats Autònomes; és generalitzable al conjunt de les Comunitats Autònomes, i respon a una concepció descentralitzada del model d'Estat autonòmic.

Una anàlisi de les característiques del Projecte de Llei del Pressupost del 84 requereix unes observacions precises, que hauria agrupat en quatre punts, pel que fa referència a algunes consideracions que s'han fet respecte al que és la mecànica pressupostària, però que —no volent abusar, senyor President, de la seva benevolència, ni de la benevolència de les senyores i

els senyors Diputats— deixaré en qualsevol cas, pel que fa referència a una segona intervenció, per a aclariment d'algunes de les qüestions que puguin formular les senyores i els senyors Diputats.

Sí que em permetrà el senyor President, en canvi, que finalitzi pel que fa referència —en una breu, encara que sigui, anàlisi—, a un punt important, que sovint ha sortit, de la comparació dels pressupostos del 83 i del Projecte de Pressupost del 84. Jo crec que el Pressupost del 83 responia a un Projecte de Llei que va caducar després de la dissolució de les Corts l'estiu del 82 i que no va ser assumit pel Govern socialista. El percentatge de participació acordat el 25 de febrer del 82 per la Comissió Mixta de Valoracions no va ser inclòs en els Pressupostos de l'Estat per al 83, aprovat el juny d'aquell any, i la indeterminació financera a què abans els he fet referència o obligava a una reducció dels ingressos previstos, que resulta d'aquesta liquidació.

Pel que fa referència al Projecte de Pressupost, que jo espero que avui quedi aprovat...

El Sr. PRESIDENT: Honorable senyor Conseller, és indispensable que acabi tot seguit.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Doncs acabo de seguida, senyor President, acabo de seguida.

Si de l'anàlisi dels ingressos que vostès tenen al document pressupostari es prenen exactament totes les quantitats que són afectades per despeses ja obligatòries que té el funcionament de la Generalitat, es pot dir que la Generalitat compta l'any 84 únicament amb unes previsions d'ingressos corrents de 8.887 milions de pessetes per atendre les despeses de funcionament institucional, de suport administratiu, de posada en funcionament d'inversions i de subvencions pròpies de caràcter corrent. Aquest import significa —i em sembla que això és important— el 6,6% de les despeses consignades per operacions corrents.

Senyores i senyors Diputats, aquest 6,6% és el nostre sostre d'autonomia financera: aquest 6,6%. La resta d'ingressos ens vénen, d'una manera o d'una altra, afectats ja pel funcionament i per la metodologia del cost efectiu.

No entraré a analitzar el producte de l'endeutament, i només assenyalaré —perquè em sembla que és obligatori fer-ho— que en el conjunt, en l'estat de les despeses, és pròpiament la constatació de la despesa ja feta durant l'exercici de 1984, excepte la inclusió d'un nou programa —respecte a la pròrroga— destinat a la lluita contra l'atur juvenil, dotat amb 1.000 milions de pessetes. Aquest serà executat el 1985, reforçant les actuacions contra l'atur previstes en aquest exercici, i no es veurà afectat per les mesures sobre restriccions d'incorporacions que conté l'articulat d'aquest Projecte de Llei.

Senyores i senyors Diputats, en funció de tots els elements que els he expressat, els sollicito el seu vot favorable per a aquest Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat i de les seves Entitats Autònomes per al 1984.

Perdoni, senyor President, haver abusat de la seva amabilitat...

El Sr. PRESIDENT: És el Ple, qui l'ha de perdonar, si de cas.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: ...però m'ha semblat important, encara que hagi estat a última hora molt retallat, haver-ho pogut sintetitzar el que és la problemàtica fonamental dels pressupostos de l'any 1984, que no és la

despesa, com s'ha efectuat —que ja està efectuada—, sinó, de fet, la problemàtica fonamental que es planteja a aquesta Cambra, que és el sistema de finançament, de fer cara a l'autonomia de Catalunya.

Res més, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun membre de la Comissió vol presentar el Dictamen? Sembla que no. Bé, doncs, passem, aleshores, al debat del Projecte de Llei.

Començarem per les esmenes a la totalitat, que són dues. La primera esmena a la totalitat és presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar l'esmena tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre senyor Ribó. Suposo que no hi haurà cap inconvenient a acumular aquesta esmena a la totalitat amb la següent, eh?

El Sr. RIBÓ: Senyor President, una qüestió prèvia, abans d'entrar en el nostre torn, i agraint les crides a l'observança del Reglament que ha fet el senyor President. En certa manera se'ns faria difícil, si no fos perquè el torn del Govern és optatiu, entrar a debatre la Llei de Pressupost perquè, durant els trenta-cinc minuts que ha durat la intervenció del senyor Conseller, trenta-dos han estat dedicats a un debat sobre finançament autonòmic, que aquesta Cambra de vegades s'havia plantejat, però que no sabíem que fos a l'ordre del dia. I no tindríem cap inconvenient a entrar-hi, però considerem que l'ordre del dia és la Llei de Pressupost del 1984. I, al mateix temps, esperem una generositat per part de la Presidència, que ens permeti també estendre'ns en alguns dels nostres arguments per entrar, sí, en la qüestió que hem de debatre, que és el Pressupost del 84.

El Sr. PRESIDENT: Endavant.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor President.

Nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat, senyores Diputades, senyors Diputats, de què en el *Butlletí del Parlament* poden llegir-ne les motivacions. No les hi repeteixo; les anirem trobant al llarg de la nostra exposició.

Una qüestió prèvia, a part la que hem esmentat —que esperem que el Consell Executiu reculli generosament, i a través del seu Grup, del Grup que li dona suport, aviat puguem tenir un debat sobre finançament autonòmic en aquesta Cambra—, és que considerem aquest debat la segona part del debat que hem encetat aquest matí, amb la qüestió institucional que es produí arran de tot el procediment de discussió del pressupost del 84.

Ara anem a entrar en les legítimes posicions de cada partit sobre una llei concreta, no pas petita —la més important de l'any—, la Llei del Pressupost. Pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, el Pressupost de 1984 és illegal. Nosaltres mantenim la illegalitat d'aquest pressupost partint dels dubtes que teníem sobre la seva constitucionalitat i estatutarietat.

El Consell Consultiu ha desenvolupat —en diverses pàgines del seu Dictamen, que em permetran que citi: la plana 9, la plana 15, la 17 i la 19 de l'edició fotocopiada que se'ns va lliurar— diversos motius de dubtes sobre el text del Projecte de Llei. Fins i tot en la pàgina 24, el Consell Consultiu arriba a dir el següent: «El paràgraf segon del punt 7 de l'article 14 podria suggerir» —podria suggerir— «la concessió d'una facultat incontrolada de minvar els crèdits consignats i, fins i tot

» —i salto rengles per estalviar-me el temps— «de la sobirania parlamentària en matèria de pressupostos». Un bon suggeriment de dubte sobre el text. A nosaltres ens ha sorprès que un òrgan que ens havia acostumat a una proverbial prudència a l'hora de dictaminar a les consultes que li feia el Parlament, i puc citar-los dos exemples que podrien ser agafats a l'atzar, però que crec que és millor cenyir-nos als més recents: Dictamen sobre l'Institut Català de Finances. En les consideracions, el Consell Consultiu diu que el paràgraf 5 del mateix article 11 ofereix certs dubtes de constitucionalitat. Doncs, bé, això que diu en les consideracions, en les conclusions figura que tot és constitucional, llevat d'aquest article, si s'interpreta com dubtosament es podria interpretar.

En el Dictamen —saben vostès que més d'una citació podria fer jurisprudència, i per això, perdonin que els cansi amb dues citacions, si més no; n'hi ha bastantes altres—, en el Dictamen sobre la Llei de l'Administració Institucional de la Sanitat es diu que «l'article 6 podria induir» —tots dos estan en condicional— «a pensar a no respectar el principi bàsic», i quan anem a les conclusions, es recull aquest suggeriment de dubte. Ens ha sorprès que un organisme que ha dictaminat amb un paràgraf tan taxatiu —recordin vostès les paraules del Consell Consultiu, perquè després no se'm digui que he variat les argumentacions— que podria suggerir minvar la sobirania parlamentària en matèria de pressupostos, un suggeriment molt més fort que els dubtes anteriors, això no figuri en les conclusions del Dictamen del Consell Consultiu.

Per què no hi figura? Nosaltres creiem que el tema sobre el qual hem demanat el dictamen és un tema molt complex; que el tema sobre el qual s'ha demanat dictamen, per desgràcia, té molt poca base doctrinal per donar una versió o una altra a les consideracions, i que, malauradament, en la pàgina 25 del Dictamen es despatxa —i no trobo un altre verb més exacte per a aquesta qüestió— aquest suggeriment de minvar la sobirania parlamentària amb tres arguments molt sintètics, i al meu entendre molt pobres, que acaben dient: «Aquesta observació obvia la transcendència indiscriminada que pugui donar-se» —fixin-se vostès— «a l'ambigua expressió “diferents aplicacions pressupostàries” que conté el paràgraf que comentem». Nosaltres detectem aquesta manca de relació entre les consideracions i les conclusions; reconeixem, a més, en el Dictamen que aquestes quatre crides a dubtes ja són base per haver demanat el Dictamen. El Consell Consultiu està perquè se'l consulti quan algú té dubtes sobre la constitucionalitat. Si el Consell Consultiu reconeix que hi podria haver dubtes, ens està donant base per raonar que hem estat molt legítims i responsables en demanar aquest Dictamen.

Però deixem de banda la constitucionalitat i la qüestió de l'Estatut, i entrem al que he afirmat: la illegalitat, una illegalitat que per a nosaltres es basa en l'aplicació de la Llei de Finances i dels seus requisits, com nosaltres vam argumentar en un document que entregàrem a la Mesa el 20 de novembre del 84, i tenen vostès els arguments documentals allà, i no els repetiré per no menjar-me el temps de la nostra intervenció; uns arguments que al mateix Consell Consultiu, en la pàgina 5 del seu Dictamen, li fa dir, fixin-se, aleshores, aquí, com saben que estan passant la maroma: «El present Dictamen s'ajusta a aquests paràmetres i examina estrictament l'adequació a la Constitució i a l'Estatut», obviant un altre problema —i l'ob-

via formalment, amb correcció, perquè no li toca—: la legalitat del Projecte que ens ocupa, que nosaltres mantenim que és illegal. Però, mirin vostès; hi ha autoritats jeràrquicament més elevades que el Consell Consultiu en les institucions, que han afirmat que aquesta Llei és illegal. Nosaltres volem citar el testimoni del President Jordi Pujol i Soley, President de la Generalitat de Catalunya. Senyor President, jo tinc una cinta magnetofònica que suposo que no seria corrent i normal que es passés pels serveis de megafonia de la Cambra, i que algú, si ho vol, la pot consultar a posteriori, d'una conferència del President de la Generalitat, un acte públic fa poques setmanes, on diu —i em faran confiança que la transcripció és fidedigna i està a disposició de qualsevol Diputat la cinta i la transcripció per a després—, diu el senyor President de la Generalitat: «Nosaltres, l'any 84, haurem pogut fer poc. Nosaltres tenim un pressupost molt dolent, parlant clar i net, allò que se'n diu sense embuts. Tenim un pressupost dolent, una mica absurd. Tan absurd que, si de fet haguéssim de fer les coses com la legalitat requereix, no les podríem ni fer. Les hem fet saltant-nos certes legalitats». Testimoni del President de la Generalitat de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Nosaltres, senyores Diputades i senyors Diputats, creiem que quan ho diu el President —a banda que diu que és un pressupost dolent i absurd, entrarem sobre això després—, voldríem saber si el Grup de Convergència i Unió, que dona suport al Govern, comparteix aquestes opinions, perquè el senyor President sap que no cal anar pel món parlant vanament; cal parlar amb propietat, i més des d'una responsabilitat tan important.

Nosaltres, a més, aleguem que estem en una situació d'indefensió parlamentària davant aquest Pressupost; hi ha hagut irregularitats en tota la seva tramitació; n'hem parlat, en part, aquest matí, indirectament. Se'ns ha fet tramitar i discutir dos pressupostos alhora; no m'hi estenc, amb molt poca informació, amb l'anècdota sovintejada que abans se'ns deia: «no hem tingut temps de preparar la informació...» Nosaltres també vam argumentar sobre aquest tema en el document lliurat a la Mesa el 20 de novembre del 84, al qual em remeto per no perdre més temps sobre el tema. Per concloure aquest apartat, això és un menysteniment del Parlament, de la legalitat i, sobretot, del control de l'acció econòmica del Govern a través del Pressupost.

Aquest Pressupost s'ha presentat amb retard, senyor Culler. A qui és imputable, aquest retard? Vostè ens ha convidat a un debat sobre el finançament autonòmic que, ho repetixo, el Grup del PSUC el demanava el setembre i amb els seus vots, amb els vots del Grup de Convergència i Unió, es va impedir que es fixés una data per fer aquest debat.

Nosaltres creiem que, en part, és imputable a totes les qüestions que ens ha citat, i ja en parlarem, però en part és imputable al mateix Consell Executiu, i permeti'm, senyor Culler, que li faci una correcció. La Llei de pròrroga al termini de presentació, etcètera, que vostè ha citat tantes vegades, va tenir el vot en contra del Partit Socialista Unificat de Catalunya pel seu article primer, d'acord?, que és el que vostè ha citat per basar-se en el retard. És un acord de la Cambra, perquè, evidentment, va ser majoria, però va tenir el vot en contra —no va ser per unanimitat. Fins i tot hi havia una esmena nostra a la totalitat que la retiràrem, però mantinguérem el vot en contra

d'aquest article.

Però recordi, senyor Cullell, que, al mateix temps, s'estava negociant; s'estava negociant a Madrid, cosa molt legítima, i al mateix temps s'estava arribant a acords sobre valoracions, que vostè ho ha citat; valoracions que vostè sap que nosaltres dèiem, amb llum i taquígrafs, no secretament, que eren a la baixa. Valoracions que portaren el senyor Subirà a fer un exercici molt hàbil en aquesta tribuna quan el recurs d'inconstitucionalitat que plantejaven el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup del PSUC contra la Llei de l'Estat, de Pressupostos, eh?, ens va dir: «La governabilitat de l'Estat, sobretot». I es va justificar una abstenció que impedia que prosperés el recurs.

Però, senyor Cullell, a més, vostè ha comès un altre petit error, si m'ho permet. Ha citat les esmenes que tenen vostès a la Llei a les Corts Generals. Vostès, Govern de Catalunya, o el Grup de Convergència i Unió a les Corts Generals? Perquè, que jo sàpiga, són dos coses diferents. Qui és que té aquestes esmenes? O sigui que l'acció del nostre Govern està a mercè de les esmenes que tingui el Grup de Convergència i Unió a les Corts Generals! Puc llegir-ho així, senyor Cullell? *(Pausa.)*

Aquest és un pressupost de liquidació; aquest és un pressupost dolent, senyor Pujol, d'acord. És un pressupost que té moltes diferències amb el que han estat operant vostès, en prorrogar el del 83. Això ho diuen els apunts pressupostaris, i ho podríem comparar, si ens donessin més temps i tinguéssim més tranquil·litat per exposar-ho. A qui beneficia que sigui un pressupost dolent, senyor Pujol? Que aquí està el *quid* de la qüestió, no a dir-ho per aquests indrets, per justificar que falten determinades subvencions. No, anem a trobar el cor de la qüestió: a qui beneficia que aquest pressupost sigui un desgavell, sigui un pressupost volgudament de desgavell i sigui un pressupost que intenta escapar —com ho aconseguirà per majoria absoluta, sé que fins i tot no tocareu ni una coma— del legítim control parlamentari?

Fixi's vostè quines coses trobem en el Pressupost: lliure decisió del Conseller d'Economia i Finances sobre els romanents del 83, mentre informi a posteriori —del 83, eh?— el Parlament; crèdits ampliables de la partida d'interessos per prolongacions de tresoreria, més enllà de 18.000 milions de pessetes; estimació de pèrdua dels avals, dels crebants, que diuen vostès, 511 milions. Fixi's, senyor Pujol: el seu Govern presenta un pressupost que diu que perden 511 milions i el seu Conseller d'Indústria, pocs dies després, diu en aquest hemicle, en un debat que va tenir amb un Diputat del nostre Grup, diu: «Miri, xifres ben actualitzades, d'ahir al migdia: els avals comporten una pèrdua, ja, de 565 milions». Que està més informat que la resta del Consell, el senyor Conseller d'Indústria? Perquè, és clar, si el Pressupost que vostès presenten diu 517 i el senyor Conseller, que és potser qui ho sap més directament, ens diu que són 565, a qui hem de creure, senyor Pujol?

Fixi's vostè, fixi's vostè que aquest Pressupost genera un deute que van arrossegant i que ningú sap de quina magnitud és. Jo pregunto al Grup que dona suport al Govern: saben vostès el volum del deute que van arrossegant? Els ho pregunto, perquè els puc citar —i em sap greu, que cansaré amb citacions— declaracions que han fet vostès en els diaris sobre aquest deute i que diuen, per exemple —intentant corregir declaracions d'algun portaveu, del que em seguirà en l'ús de la

paraula, sobre el deute—, han dit que el deute només és de 52.150 milions de pessetes, diuen vostès en unes declaracions passades a tots els mitjans de comunicació a través d'agència.

Bé, de nou, permeti'm, senyor Pujol, perquè jo a vostè me'l crec, en el que diu, que el citi a vostè. La Generalitat diu que són 50.000; l'oposició ha dit que se situava a l'entorn de 90.000; el senyor Pujol i Soley, President de la Generalitat, en la seva conferència en la Societat Catalana d'Estudis Jurídics i Econòmics —no pas un lloc poc important, la Societat Catalana d'Estudis Jurídics i Econòmics— diu que el deute és de 100.000 milions de pessetes; que, si legalment aquest volum és acceptable i econòmicament les emissions efectuades demostraven l'acceptació reflectida en els indicadors financers, des del punt de vista de la prudència política no resulta gens aconsellable. No 90.000, com algú ha dit, 100.000 diu el President de la Generalitat. Parlem-ne, tranquil·lament. Per què no plantegem damunt de la taula aquest enorme problema del deute? Se'ns pot informar davant d'aquest garbuix d'informacions i contradiccions de quin és el volum real del deute? Hom és conscient, el Consell Executiu és conscient d'on podem anar a parar amb un pendent d'endeutament com aquest? Saben què podia passar, i de fet ha passat, si es tractés d'una iniciativa privada i no d'una iniciativa pública quan arribem a aquests volums de deute públic?

Nosaltres entrarem —també molt breument perquè, senyor Cullell, a mi també se'm mengen el temps els arguments de la intervenció—, entrarem molt breument en quatre punts sobre el contingut de la Llei de Pressupost. Per a nosaltres es una llei clarament clientelar, una llei que no contempla els temes econòmics, ni d'ocupació, ni de riquesa, ni de programació, però, curiosament, quan tots els capítols van decreixent respecte al 83, n'hi ha un, el de transferències corrents, que aquest creix un 31% —i per si algú no ho sap es tracta de les subvencions—, 17% a ens territorials, no ens equivoquem, i 83% de subvencions molt més fàcils de donar sense control.

Mentre s'incrementen les subvencions vostès fan desaparèixer els diners, per exemple, de l'ocupació —ja vam debatre al seu dia sobre el tema i no hi vaig a tornar perquè poden repassar les notes del *Diari de Sessions* sobre els arguments que es van donar. Mentre vostès estan plantejant aquest augment de les subvencions retallen acció pública en camps clarament de benestar social i ens diuen que ara 3.000 milions, possiblement de l'impost del bingo, que havien d'anar per al millorament dels desvalguts, pels que pateixen, ara ho disminuïm en aquesta aplicació, i els podria llegir ara un reguitzell de cartes que anem rebent d'entitats que s'han vist retallades en aquesta subvencions.

Podríem parlar d'ensenyament, del personal i d'estructura inadequada i de la pregunta que, per desgràcia, per raons de la responsabilitat del senyor Macià Alavedra a Madrid, en la Comissió Mixta, no hem pogut substanciar aquest matí sobre un de tants concursos que es treuen de la màniga amb unes incerteses jurídiques sobre el personal de la Generalitat de Catalunya.

Però per concloure i ser el mínim...,¹ ser molt estalviador i anar a la despesa mínima sobre la Generalitat, el President del Parlament, nosaltres considerem que aquest és un pressupost ja gastat, possiblement ja gastat com en part ho és el del 85. Per què aquestes presses en la data final de l'1 de gener del 85?

Ahir el President Pujol — perdoni senyor Pujol que el citi tan sovint avui —, ahir deia als mitjans de comunicació: «la societat catalana que és la que cobra d'aquests Pressupostos vol que s'aprovin de forma ràpida». Jo entenc que vol dir la que cobra, la que cobra mitjançant inversió pública; no farem cap argumentació, però també es podria entendre, senyor Pujol, i algun dia en parlarem en aquest hemicicle, que molta gent espera cobrar de la Generalitat, i legítimament, perquè té deutes pendents. Amb què es pagarà, amb el 84 o amb el 85? És que ens pensem gastar, per a acció passada, el que aquestes Diputades i aquests Diputats estan aprovant per a acció futura?

Senyor President, agraint la seva generositat, nosaltres creiem que aquí hi ha hagut una vegada més un abús de la majoria absoluta. Que és legítim en l'àmbit parlamentari que funcioni la majoria absoluta; el que no és tan legítim és que amagui defectes d'elaboració, presentació i disposició dels crèdits del Pressupost, que vagi a incrementar el poder de l'Executiu, decremant el poder a tots els altres —començant pels setanta-dos Diputats i Diputades de Convergència i Unió—, perquè, com diu Manuel García Pelayo, President del Tribunal Constitucional Espanyol «l'origen dels Parlaments, la seva principal raó de ser, és el control pressupostari».

Per tot això, pel procediment i per les opcions que comporta aquest Pressupost, nosaltres demanem el seu vot a l'esmena a la totalitat que implica el retorn al Govern d'aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, per compensar així amb escreix l'estona que abans m'he passat, només voldria precisar algunes coses al senyor Diputat, portaveu del Partit Socialista Unificat de Catalunya, senyor Ribó.

Miri, respecte al Dictamen del Consell Consultiu, jo crec que vam crear aquí, en aquesta Cambra, i vam nomenar consensuadament uns membres d'aquest Consell Consultiu; els vam nomenar perquè tots hi teníem confiança. Jo els en tinc, jo accepto sempre, i el Govern acceptarà sempre, els Dictàmens del Consell Consultiu, senyor Ribó, d'un Consell Consultiu que, a més a més, fa un Dictamen per unanimitat. Tots els membres del Consell Consultiu ho han fet per unanimitat. Hi ha casos, hi ha precedents de Dictàmens d'aquest Consell Consultiu en els quals hi ha hagut vots particulars, vots particulars de dir: «no, això s'ha tocat malament, això s'ha tocat de resquitllada». Hi ha hagut a vegades casos en què membres d'aquest Consell Consultiu han fet vots particulars. Aquesta vegada no, senyor Ribó. Per unanimitat. I això no em treu, en absolut, de dir-li que vostè tenia tot el dret de presentar el recurs presentar la consulta al Consell Consultiu, senyor Ribó. En absolut. Jo només l'únic que li dic és que jo tinc la tranquil·litat absoluta, els tècnics del Departament d'Economia i Finances tenen la tranquil·litat absoluta, el Govern de la Generalitat té l'absoluta seguretat que atenent-se al Dictamen del Consell Consultiu està i es troba en la més plena legalitat.

Pel que fa referència al que vostè ens ha portat aquí, la de les cintes..., vostè sempre em sorprèn a mi. No, no, no, senyor Ribó, jo, el que vostè em diu per a mi va a missa; per a vostè no ho sé però per a mi sí (*rialles*). Per tant, senyor Ribó, amb l'a-

fecte que ens uneix a vostè i a mi, pel que fa referència a les declaracions del Molt Honorable President de la Generalitat, jo l'hi he dit abans també, potser vostè no se n'ha adonat, però jo m'he referit cap a aquell costat perquè les crítiques havien vingut del Grup Popular quan deien: «escolti, el retard, hi ha altres Comunitats Autònomes que es troben en les circumstàncies seves, no han presentat els pressupostos». M'he referit cap allà perquè a vegades quan no vols mirar..., quan dius una cosa a uns, doncs mires cap a l'altre costat, però jo li he dit una cosa molt clara: la llei de percentatges, senyor Ribó, la llei que fixa el percentatge de participació encara no està publicada, encara no està en el BOE, senyor Ribó, encara no és llei, encara no és llei. Fixi-s'hi bé, encara no és llei. Miri si és greu això, i per tant és evident que el President de la Generalitat podia dir perfectament que aquesta Cambra podia decidir anar al Tribunal Constitucional, senyor Ribó, perquè el Govern socialista ha incomplert, i també ho he dit, i ho he dit amb el to més baix, modest, prudent, humil, que han incomplert la Llei dels Pressupostos Generals de l'any 84, han incomplert la LOFCA, han incomplert l'Estatut. Senyor Ribó, en aquest aspecte és evident, però el que passa és que també per responsabilitat, i vostè n'ha parlat, de la governabilitat, etcètera, nosaltres creiem que és a través del pacte de l'entesa que les coses avancen i que les coses es van rectificant amb un sistema difícil de construcció de l'Estat de les autonomies, de construcció d'un model nou de finançament, que és difícil, que té entrebancs, que tots plegats no en sabem, de tirar endavant aquest model que nosaltres no hem plantejat, quan em penso que vostès l'any passat, si no recordo malament, en l'anterior legislatura, em van plantejar el possible recurs d'anticonstitucionalitat per al tema dels pressupostos de l'any 84.

Per tant, és evident que aquesta llei, la llei que ens fixa el percentatge encara diuen que està en la maleta del Ministre, que no està firmada, que no està publicada, que l'«insértese» no s'ha publicat, no està en el BOE, no ha sortit, no ha aparegut al *Butlletí Oficial de l'Estat*. El que passa és que nosaltres sí que fem en aquests moments l'absolut acte de fe de pensar que el que ha passat pel Congrés dels Diputats, que ha passat pel Senat, que ha estat ratificat i que falta l'«insértese...», bé, doncs, sortirà i que, per tant, doncs, en aquests moments tenim garanties suficients per creure que realment aquesta llei tirarà endavant i serà llei.

Pel que fa referència al problema —si em deixo alguna cosa vostè m'ho recordarà, té molt bona memòria—, pel que fa referència a les esmenes que hi havia pendents, bé, és evident que..., el meu partit, senyor Ribó, el meu partit com el seu partit, que també en va presentar i en tenia presentades, recordi-ho, a aquesta llei, el seu partit també, tenia presentades esmenes a aquesta llei, el seu partit i el meu tenien presentades esmenes a aquesta llei. El seu em penso que era per unes qüestions diferents, a la totalitat em penso que eren, les nostres diferents. Com a conseqüència, si vostès ho recorden —que jo també els ho explicaré—, perquè quan es va fixar el percentatge de participació de la Comunitat Autònoma de Catalunya, de la Generalitat de Catalunya en els ingressos de l'Estat, en els ingressos de l'Estat hi havia la renda de petroli i de cop i volta un dia el senyor Borrell va decidir que, als ingressos de l'Estat, la renda de petroli no hi era. Per tant, era evident que d'alguna manera, senyor Ribó, també, diguem-ne, en l'estricta compli-

ment de la Llei, senyor Ribó, en el sentit entre cometes, també aquí hi ha una vulneració de la part de l'Estat de la Comissió Mixta, que en un moment determinat diu: «no, ara la renda de petroli té una conceptuació diferent, no entra dintre del que en podríem dir ingressos de l'Estat i per tant ho hem restat». La diferència que això pot representar per a la Generalitat de Catalunya és una diferència petita, és una diferència que és minsa, i, per tant, també el que ha de fer un governant és posar en el plat de la balança el què és millor: la bronca constant o l'intent, o l'esforç de buscar el pacte i de tirar endavant i de no buscar majors complicacions al que ja és difícil funcionament d'un Estat de les autonomies que està en rodatge. Nosaltres hem optat per mantenir les esmenes, evidentment, per defensar els nostres drets de manera que fos possible que això es pogués recuperar, ni que fossin les pessetes que representava de minva aquesta modificació, però, en tot cas, senyor Ribó, les esmenes hi eren i no sabíem si aquestes esmenes podien, fins i tot, ser guanyades.

De fet, jo els haig de dir que m'he dirigit a alguns alts càrrecs del principal partit de l'oposició demanant, certament, que aquestes esmenes fossin recolzades i penso que fins i tot, en el discurs, el President de la Generalitat, en aquesta mateixa Cambra, així mateix ho va manifestar quan va dir: «Escolti, en la llei de percentatges hi ha unes esmenes presentades per Minoria Catalana», quan es parlava, fins i tot, em sembla, de temes de cooperació, d'ajut de la cooperació municipal. Ajudin-les vostès, tirem-les endavant i realment això significaria també més diners o una participació major en els ingressos de Catalunya.

En el problema del deute no hi ha contradiccions, senyor Ribó, no, no ens faci jocs de mans, no ens faci jocs de mans. Durant la campanya electoral ja ens ho van explicar uns altres, això dels 100.000 milions, ens van explicar el forat per davant i per darrere. Bé, escolti'm, no va així això, no va així.

La Generalitat, l'Administració de la Generalitat, *stricto sensu*, 46.000 milions de pessetes —li parlo de memòria però me'ls sé de memòria— a entitats autònomes, 52.000 milions de pessetes, senyor Ribó. Al final del 85, endeutament del 84 més endeutament del 85, 100.000 milions de pessetes. No hi ha contradicció, senyor Ribó. El President de la Generalitat deia la veritat. A finals del 85 hi haurà això.

Però de tota manera, senyor Ribó, em sembla molt bé que vostè comparteixi, com el President de la Generalitat, perquè en el fons del fons estan compartint la mateixa temença, que és un endeutament excessiu, que realment aquestes xifres, els 100.000 milions de pessetes, representa un sostre que psicològicament i, fins i tot, financerament pot realment tenir un impacte malgrat que estigui molt lluny del que diu la LOFCA, molt lluny del que permet la LOFCA. I també li estalviaré, però jo tinc unes declaracions aquí del senyor Armet en les quals, doncs, ens diu que realment, l'any 80, senyor Armet, en les quals ens diu que —no han canviat tant les coses, suposo— fins al que ens assenyala la LOFCA, fins al que ens assenyala la LOFCA nosaltres podem fer una sèrie d'emissions de xoc per tal que aquestes emissions de xoc siguin realment unes emissions, donat que la càrrega financera estarà molt per sota del que assenyalen els límits màxims del que la LOFCA ens permet —25%, com vostè recorda. Doncs aquesta, diguem-ne, pressió per a l'endeutament, senyor Ribó, d'algu-

na manera el Govern i el Grup que dona suport al Govern l'han hagut d'anar frenant durant l'exercici de l'anterior legislatura més d'una vegada, senyor Ribó.

Finalment, vostè ens diu que és un Pressupost clientelar. Bé, exactament jo li dic, de veritat, potser ara vostè quan surti m'ho acabarà d'explicar, el que vol dir això d'un pressupost clientelar; suposo que deu voler dir que va dirigit a una clientela determinada, a la gent que vota Convergència... En tot cas, senyor Ribó, aquest Pressupost que durant cinc mesos es va executar va donar el triomf a la majoria de Convergència i Unió, la política que permet aquest Pressupost va donar el triomf, la majoria absoluta, la majoria absoluta. Si n'haguéssim fet un altre, si haguéssim fet potser el que vostès volien no hauríem tingut la majoria absoluta, això és evident, això és evident... (*Rialles i aplaudiments.*) Moltes gràcies, senyor Planas.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, prego silenci a la sala.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Gràcies, Planas... No m'havien aplaudit mai, encara, ha, ha ha. (*Rialles.*) I pel que fa referència a les subvencions, senyor Ribó —perdoni aquesta petita digressió que trenca el rigor amb el qual jo vull tractar la seva exposició, que ha estat d'un gran rigor—, pel que fa referència al problema, doncs, de baixar o no baixar les despeses corrents en principi, al capítol IV, subvencions, miri, jo li llegiria unes paraules —després li diré de qui són—, diu: «Somos todos víctimas de un maniqueísmo institucional, consecuencia de una serie de planteamientos teóricos, derivados de un keynesianismo paleolítico, que pretende decir que la inversión pública es necesariamente buena y el gasto público necesariamente malo. Pero no es posible incrementar la inversión y disminuir a la vez el gasto corriente, porque ello querría decir que tendríamos colegios sin maestros, hospitales sin médicos, coches sin gasolina», etcètera, etcètera, i segueix també el mateix personatge, el Secretari d'Estat d'Hisenda, el senyor Borrell: «Por último hay que tener en cuenta que el Presupuesto es cada vez más un sistema de gestión de derechos adquiridos por amplios colectivos de la población y no un acto de decisión política que se toma de acuerdo con los recursos financieros disponibles. De ahí que exista en el gasto una dinámica interna, profundamente inercial que depende de un conjunto de relaciones sociales que acaban aterrizando en el Presupuesto.» Jo quan, molt de pressa ja, i a última hora —segurament, no m'he sabut explicar—, quan explicava a les senyores i els senyors Diputats i explicava a vostè que el marge del sostre de l'autonomia era aquest 6,6%, volia dir exactament això, el mateix que diu el senyor Borrell quan diu que avui dia el Pressupost és cada vegada més un sistema de gestió de drets adquirits, o si vostè vol de compromisos ja donats, o d'afectacions ja fetes, que no pas —donat el marge de maniobra encara més des d'una Comunitat Autònoma, on aquest marge de maniobra encara és més estret—, que no pas una decisió política. Per tant, és evident que en aquest cas, quan vostè parla que les subvencions s'han incrementat, és perquè moltes d'aquestes subvencions, senyor Ribó, estan en el marge —i el personal també ha augmentat, senyor Ribó— del que no és ja decisió política, sinó que està ja en el marge del que és un problema de gestió, de rodatge, en el qual molt poca cosa pot fer ja l'Executiu per frenar la inèrcia d'aquesta mateixa despesa. Si hi ha alguna cosa, senyor Rafael Ribó, que jo no he sabut contestar o que no me n'he recordat, vostè me la recorda,

que jo amb molt de gust, si ho sé, l'hi contestaré.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

(*Ll. Sr. Ribó demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Vol intervenir? Té un màxim de vuit minuts.

El Sr. RIBÓ: Senyor Cullell, vostè... (*rialles*), perdó. Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, senyor Cullell, vostè s'ha confós, en part de la seva argumentació. Potser sí que m'agradaria estar en el Govern de l'Estat, i molt, potser sí que m'agradaria tenir responsabilitats de Govern i d'Estat per aplicar una determinada política —ja sap perfectament quina és la nostra, com jo sé perfectament quina és la seva—, però no em doni arguments per rebatre altres Grups parlamentaris, rebati'm els meus arguments, els arguments del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i, a més, rebati-me'ls amb coordenades de la Generalitat de Catalunya.

Vostè torna a passar el «capote» —parlem dels signes taurins, avui— del debat del finançament autonòmic. Nosaltres li tornem a dir, senyor Cullell, encantats de la vida: si van ser vostès —millor dit, els que hi ha al banc de darrere de vostè, el Grup que dona suport a Convergència i Unió— qui es van oposar a fer un debat sobre finançament autonòmic. No creu que hi ha un divorci entre omplir els diaris de declaracions seves, concretament: «hi ha un problema de finançament autonòmic, no tenim diners, no tenim ingressos» i aquí sostreu el tema a la Cambra, senyor Cullell. Per què no el debattem a la Cambra? Però un altre dia, que ens enviïn una proposta amb un altre ordre del dia, ho veurem a la Junta de Portaveus i farem un debat sobre la qüestió, senyor Cullell, però no tornem a confondre els debats.

I una altra qüestió prèvia, senyor Cullell: si a cada debat m'ha de recordar que té majoria absoluta... Aquest matí, quan vostè no hi era, jo he recordat el que deia en un Ple a Convergència: «que dels vots, no se n'amoïni», a més és molt disciplinat el Grup que dona suport al Govern; ja hi són aquí, però anem als arguments; els arguments dels vots ja els tenim, ja tenim quatre anys de legislatura per entrar en els arguments sobre les qüestions que anem a debatre. No són els arguments dels vots, senyor Cullell, d'acord?

I discutim les opcions pressupostàries, que són les matèries per les quals som aquí. Però vostè em convida a fer una precisió de nou sobre el tema de la constitucionalitat i la legalitat. Senyor Cullell, vostè s'ha dedicat durant trenta-dos minuts —i perdó que l'hagi cronometrat— a parlar-nos de finançament econòmic i quatre a parlar-nos del Pressupost del 84. Jo n'he esmerçat tres a parlar del Consell Consultiu, i la resta, divuit minuts, a parlar del Pressupost del 84. Es veu una mica el desequilibri d'on se centren les qüestions, perquè el Dictamen del Consell Consultiu, senyor Cullell —que nosaltres respectem amb tot el que significa amb l'Estatut a la mà, amb l'Estatut a la mà—, no és vinculant, senyor Cullell. Nosaltres, si consideràvem que es podien presentar esmenes al Dictamen, i hi hagués hagut la porta procedimental reglamentària oberta, les hauríem presentades, però no és vinculant el Dictamen. Reiterem la confiança a aquest organisme, l'únic que, donades aquestes coordenades, hem expressat la nostra sorpresa sobre aquest organisme que havia abandonat una proverbial prudèn-

cia. Punt, senyor Cullell. I un afegitó, senyor Cullell. Sobre la legalitat —perdoni que el torni a corregir— el Consell Consultiu no s'ha pronunciat. S'ha pronunciat sobre la constitucionalitat i l'Estatut, i diu en una pàgina concreta que es referirà estrictament a aquest marc.

Senyor Cullell, nosaltres volem plantejar el tema concret, que és el Pressupost del 84. És clar, sobre aquest tema vostè em diu: «ja vindran recursos d'inconstitucionalitat». Escolti'm, no amenaci amb recursos d'inconstitucionalitat. Perquè vostè, amb això dels recursos va una mica amb la cua de palla, perquè en aquesta Cambra ja en portem un, de recurs, que no ha prosperat per l'abstenció de Convergència i Unió. Un altre que es va plantejar fora de termini, i que no va prosperar per interpretació correcta —formalment parlant— de la Mesa dels terminis sobre la funció pública, sempre presentat pels mateixos Grups: Esquerra Republicana i Grup del PSUC, i no amb el suport que diguem gaire clar per la desconexió o per l'abstenció del Grup de Convergència. Però no s'amoïni, d'aquí pocs dies parlarem de la Llei de Bases de Règim Local, i llavors veurem si vostès estan tan disposats a utilitzar la via del recurs, i nosaltres, encantats de la vida, si atempta contra l'autonomia de Catalunya, però parlem un llenguatge clar, net i precís, no allò de cridar en un costat i a l'hora dels vots, que són els que possibiliten recursos, no fer-los.

Nosaltres hem plantejat un tema concret, el qual, senyor Cullell, vostè no m'ha contestat: el descontrol parlamentari sobre el Pressupost del 84. Senyor Cullell, som a 19 de desembre del 84; fa una mica de riure si no fos perquè és també en part tràgic que estiguem discutint el pressupost del 84 el 19 de desembre del 84. Descontrol parlamentari no només per aquesta raó, moltes altres raons. Nosaltres creiem que, en primer lloc, no totes les inversions han augmentat —per desgràcia—, senyor Cullell; vol que li citi un exemple? I lamento molt que no hi hagi aquí el senyor Rigol. Sap què és l'Institut d'Estudis Catalans? Era la societat que hostatjava el senyor Pujol quan feia aquella conferència que he citat. Vostès l'han oblidat, el Pressupost del 84, un petit oblit, eh? En puc citar bastants d'altres, d'aquest calibre. En canvi, hi ha hagut altres partides de subvencions que potser sí que caldria mirar què signifiquen i amb quina orientació, i ho hem debatut durant l'any, senyor Cullell, en la mesura que podíem fer-ho sense pressupost a la mà. Llegeixi's xarxes d'oficines de benestar social, i en parlarem en una esmena a la totalitat que hi ha avui, i en parlarem més endavant amb preguntes i en continuarem parlant, perquè la nostra tasca és fer el control parlamentari, encara que, de vegades, intentin impedir que el fem.

Ens falta informació. Miri, senyor Cullell, ens falten informació i dades. Que vostè digui que va a missa, bé, però que ens demani un acte de fe, quan no tenim la informació, home, ja és una mica massa! (*Rialles.*) Doni'ns aquesta informació precisa que hi pot haver en tot el Pressupost.

Nosaltres, senyor Cullell, li fem una pregunta, per exemple, molt concreta. I avui tinc el gust de fer-la a vostè, senyor Cullell. Per exemple, i clar, permetin-me que em cenneixi en un dels temes més esclatants: per què el Govern va suprimir del Pressupost del 84 —que és el que estem debatent— la partida dels 5.000 milions del Fons d'Ocupació? Expliqui'ns-ho, doni'ns alguna raó de política governamental. Dirà: «no hi havia diners»; altres subvencions varen augmentar, vostè ho

ha reconegut. Per què aquesta opció que no depèn ni del senyor Borrell, ni del senyor Boyer, ni d'una llei de l'Estat; depenia només de vostès. Per què van fer aquesta opció? Miri que és concreta; per exemple, una pregunta que encara no ens han contestat. I podria tenir una resposta ben senzilla.

Senyor Cullerell, jo li vull reconèixer un mèrit. A vostè, ja altres vegades, i una en concret l'any 82, en una interpellació que feia el nostre Grup i que vaig substanciar jo mateix, li ha tocat altres vegades torejar toros difícils. Aquella era també sobre finances, no públiques, sinó privades. Senyor Cullerell, l'hi dic amb la més gran sinceritat que puc: jo no voldria que, com a Conseller d'Economia i Finances, es trobés aviat al damunt amb la responsabilitat de torejar un toro tan difícil, però en aquest cas en el tema del deute públic de la Generalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Cullerell té la paraula. Aquesta Presidència no vol coartar la llibertat d'intervenció, però prego que considerin que, portades les coses al ritme que ho estem portant, d'aquí a dues setmanes encara estarem discutint el Pressupost. (*Rialles.*)

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Bé, el primer punt, potser per a clarificació, vull dir: informació sobre el Pressupost, cada tres mesos, senyor Ribó, la Cambra rep l'estat d'execució del Pressupost. Una altra cosa és si algun senyor Diputat no el sap interpretar, aquest estat de despeses (*rialles*). No, no ho dic pel senyor Ribó, en absolut, no ho dic pel senyor Ribó.

Una altra qüestió. Bé, vostè diu que ens fem un tip de parlar, de fer declaracions sobre el sistema de finançament, etcètera. Bé, jo crec, senyor Ribó que, de veritat, aquest tipus de declaracions que l'estat de finançament era dolent i que no ha anat bé i a còpia de «matxacar-ho» i de dir-ho moltes vegades ha donat els seus fruits, senyor Ribó; l'hi ho puc assegurar. I els seus companys de partit que havien format part de la Comissió Mixta, jo crec —i que espero que aviat en formin part, també, igual que vostè— d'alguna manera, senyor Ribó, que avui s'adonarien que el clima que a Madrid es respira respecte a la bondat o maldat del «sistema», entre cometes, del sistema de finançament és diferent, i ha estat a base..., no solament des dels rengles del banc del Govern i no solament des de les files de Convergència i Unió, sinó des d'altres opcions polítiques, s'ha dit que aquest sistema no anava i no funcionava, i s'ha dit del dret i del revés i s'ha dit pertot arreu. I gràcies a dir pertot arreu que aquest sistema no funcionava, el President del Govern en una Moció presentada al Congrés dels Diputats també diu que cal rectificar-lo, i això és positiu, senyor Ribó; això és positiu, haver creat el clima d'aquest sistema, no funcionava i que calia rectificar-ho. Això és positiu. Per tant, del fet d'haver fet aquestes declaracions, senyor Ribó, jo no n'estic gens penedit, al contrari, crec que ha estat bo crear el clima, la sensibilitat que això existís.

Finalment, no pateixi respecte a això de torejar els toros; realment no és el meu art, això de torejar toros; però, en tot cas, jo li asseguro que, pel que fa referència en aquests moments a l'endeutament de la Generalitat, no és un tema que a mi em preocupi fins aquests moments. Evidentment, el que em preocupa, el que em preocupa, senyor Ribó —i quan vulgui en parlem, a l'hora que vulgui, on vulgui—, nosaltres estem preocupats pel sistema de finançament, i aquest sistema de finançament,

evidentment que..., per això jo li haig de reconèixer la meua ignorància, senyor Ribó: jo no sabia que tenia el temps limitat pel Reglament i, per tant, m'he estès més en una part que jo creia substancial per explicar el que ha passat el 84, substancial de la meua introducció, en el que era la introducció del sistema de finançament.

Finalment, jo no vull intervenir altra vegada sobre el Consell Consultiu, no en vull parlar més. Només, amb tota sinceritat, senyor Ribó, si a vostè li poden causar sorpresa algunes actituds de la majoria, a mi el que em causa sorpresa és que vostès, d'un dels articles que havien impugnat, concretament el número 14, l'única part de la qual no han demanat consulta és el 14.7, en el qual semblava que vostès trobaven proves d'inconstitucionalitat.

Res més, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ribó té dos minuts.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, se'm fa molt difícil dir ara «gràcies per la seva generositat»; però, moltes gràcies, senyor President.

Senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres, senyor Cullerell, rebem fulls informatitzats, difícils..., bé, depèn del grau de comprensió. No és una qüestió sarcàstica, senyor Cullerell. Deu haver Diputades i Diputats —del Grup de Convergència i Unió, per començar— que no els deuen entendre; si vol, podem fer una prova després a l'hemicicle (*rialles*), però jo no gosaria acusar ningú. Jo crec que ho entén tothom, ho dono per suposat. Ara, si, a vostè, uns quants li han preguntat, doncs, aleshores vol dir que no ho entenen.

L'estat de liquidació que vostès ens envien, senyor Cullerell, és del 83. Els fulls trimestrals que vostès ens estan enviant són sobre el Pressupost prorrogat del 83, i el Pressupost que anem a debatre és el del 84. Sap, senyor Cullerell —i permetin-me l'atreviment, perquè és clar que ho sap— que hi ha un divorci entre aquests dos pressupostos? Escolti'm, sap que numèricament hi ha una diferència?

Bé, això ho anirem discutint al llarg d'aquests dies, o d'aquestes hores, d'aquestes sessions, però no em torni a treure, senyor Cullerell, el tema del finançament autonòmic, que jo ja li he dit: primer, un historial inatacable de defensa de potenciar les finances de Catalunya, el Grup parlamentari del PSUC. Segon, ha anat molt més lluny que el de Convergència en alguns temes que l'afectaven, com els pressupostos de l'Estat. Tercer, nosaltres no l'hem pogut debatre aquí perquè vostès no van voler votar un debat general sobre el tema. Quart, senyor Cullerell, és una mica sarcàstic que ara em digui en les Comissions mixtes que «aviat hi seran», eh, senyor Cullerell? (*Rialles.*) No hi som encara, no pas perquè no hi vulguem ser, senyor Cullerell. Vol que l'hi torni a demanar? Volem ser a les Comissions mixtes, de traspassos i de valoracions. Prengui'n nota, li comenta al senyor Pujol, que no hi és, i al senyor Alavedra, que tampoc, i aleshores potser ens entendrem.

Senyor Cullerell, això és el que a mi em porta a demanar-li si creu en l'activitat parlamentària. Avui estem debatent el Pressupost del 84, i jo li he fet preguntes sobre el Pressupost del 84, i li'n torno a fer una. Per exemple, quan incrementen totes les subvencions, per què desapareixen els 5.000 milions de lluita contra l'atur del Fons d'Ocupació? Miri que és senzilla, la pregunta. Doncs, em sembla que era el 24 d'octubre, senyor

Badia, que vam discutir això, ja fa bastants setmanes; doncs, des d'aleshores encara no m'ho han contestat. Miri, des del 24 d'octubre fins al 19 de desembre anem arrossegant aquesta pregunta; vostè pot contestar molt planerament: «és una opció política de Convergència i Unió», que és el que jo interpreto, perfecte. Perfecte. No cal que ho digui des d'aquesta tribuna, si no ho vol afirmar amb solemnitat. Però una pregunta com aquesta: per què no hi ha en els Pressupostos del 84 que anem a debatre aquests 5.000 milions, quan augmenten totes les subvencions?

Miri que n'és de senzill començar a discutir sobre temes concrets, i també el finançament autonòmic quan vostè vulgui, senyor Cullerell.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, podem passar ara, doncs, a l'altra esmena a la totalitat, que és presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya, i per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat, senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, després de la humilitat franciscana de què el senyor Cullerell ha fet ús en aquesta Cambra, em costarà a mi trobar el to adequat, perquè de la demència a la humilitat franciscana és difícil, diguem-ne, situar-se.

Jo pujo amb la voluntat —i em sap greu que no hi sigui el senyor Pujol— d'una doble coincidència amb ell: una coincidència amb el plantejament que els Pressupostos del 1984 són pressupostos dolents —la nostra valoració és que són dolents pel que després els explicarem; no, possiblement, pel que ell considerava que eren dolents—, i, l'altra, perquè crec que estem davant d'un tema en què la seva enorme complexitat requereix un esforç pedagògic d'aquest Diputat i de tots els Diputats per dirigir-se a la Cambra, perquè, lògicament, estem davant d'una situació d'anàlisi d'un període històric de la nostra economia autonòmica. Des d'aquest punt de vista, faig meves les paraules del Molt Honorable President de la Generalitat, que, en dirigir-se al Secretariat de l'Escola Cristiana, deia: «Sense complexos»; per tant, sense complexos i sense cap mena de dubte convé analitzar aquesta realitat, que és una realitat molt complexa.

Què ha succeït amb la història dels pressupostos de la Generalitat? Ha succeït una cosa molt senzilla. Es pressuposaven uns ingressos, hi havia unes previsions que sovint eren unes voluntats, i que després aquestes voluntats no es transformaven en realitat, la qual cosa vol dir que sempre hem estat en un món de ficció. El tema és com s'ha resolt aquesta ficció, i aquesta ficció és com un despertar que es produeix el 1984.

S'ha viscut d'una il·lusió, d'una ficció, d'un somni; somni que ha servit per llançar promeses a tot el poble de Catalunya, somni que ha servit per dir als diferents sectors socials i territorials que es farien determinades coses, i després ve la realitat, i aquesta realitat situa el Pressupost en els seus termes quantitatius reals.

Com vostès saben, els pressupostos que aprovem aquí i el desenvolupament de la vida pressupostària no té res a veure. Es produeixen constants mutacions. Les inversions de l'any anterior passen a l'any següent, és a dir, tenim uns crèdits inicials, tenim uns crèdits incorporats i després, finalment, es fan unes despeses. I, aleshores, el que és important observar —ho dic per seguir el fil argumental de quina serà la tesi que nos-

altres, diguem-ne, defensem— és veure i valorar què és el que es redueix a nivell del Pressupost la Generalitat de Catalunya.

Quan nosaltres agafem el Pressupost del 83 —i em permetran, senyores i senyors Diputats, que segueixi una mica un fil històric— observem que, entre el que eren crèdits definitius —és a dir, despeses que es podien arribar a fer—, i les obligacions reconegudes, obligacions reconegudes de pagament, hi ha una diferència de 58.000 milions de pessetes. Aquesta diferència, curiosament, quan s'observa des de la perspectiva de l'estudi del Pressupost, es veu que afecta primordialment les partides d'inversió: 40.000 milions de pessetes afecten la inversió i 18.000 milions de pessetes de despeses corrents.

Per tant, el que hi ha durant la llarga història dels nostres pressupostos és una voluntat redaccionista d'aquests. Això explica que moltes promeses, curiosament, vagin saltant d'un exercici a un altre, amb l'excusa que, o no tenim finançament, o que tenim dificultats, però el que és curiós d'observar és que el que es rebaixa són les activitats pròpiament inversores dels diferents Departaments de la Generalitat de Catalunya.

L'any 83 —si passem a un altre pla que convé no barrejar—, quan nosaltres observem el pressupost de tresoreria, observem un dèficit de 54.000 milions de pessetes de tresoreria de 1983. És important que quan hi ha un dèficit d'aquesta naturalesa aquest Parlament conegui com s'ha finançat. S'ha finançat amb un ajornament dels terminis de les factures pendents? S'ha finançat amb un endeutament fort amb la hisenda pública espanyola? S'ha finançat possiblement amb un endeutament a curt termini que ha estat espectacular i que té uns costos i uns finançament importants? Com s'ha finançat, és un tema important.

Jo voldria, en aquest apartat, mostrar la nostra preocupació. És evident que es poden produir desajustos de tresoreria, però quan estem en una situació d'una liquidació del Pressupost del 83, que ens diu que el dèficit de tresoreria és de 54.000 milions de pessetes, estem davant d'una alerta roja molt important pel que són les nostres finances públiques autonòmiques.

El senyor Cullerell, recordo que el dia del debat de la Caixa de Catalunya va resultar que era un gran expert en política monetària, que jo no ho sabia, i, aprofitant que ell deia que era un gran expert en política monetària —que jo l'hi respecto—, li recordaré que lògicament en política monetària hi ha una teoria molt bonica, que és la teoria dels actius financers, en el sentit ampli. El diner no és solament el diner que portem a la butxaca, sinó tot un conjunt d'actius que es poden negociar en el si de diversos mercats, i això constitueix el sentit del diner en la seva expressió més genuïna; això ho han introduït els nord-americans, i és una cosa que els monetaristes coneixen perfectament.

Doncs en aquests moments, a Catalunya, la Generalitat —en aquest cas, el Consell Executiu— ha emès diner. Hi ha uns certificats que es diuen «Reconeixement de deute», que són actius financers emesos per la Generalitat. «Carinyosament», algú ho ha dit —i dic «carinyosament»—, els diuen «pujoles» (*riales*), en el sentit que arriben als ajuntaments, i aquests ajuntaments van a descomptar-los als bancs. El que succeeix és que els interessos els han de pagar els ajuntaments corresponents. Evidentment, hi ha hagut una emissió de diner, i això em sembla que és un fet jo diria transcendental des del punt de vista del que és l'observació de la nostra història

financera; des del punt de vista de la valoració d'una correcta gestió de tresoreria, diria que és una mala gestió de tresoreria.

Estem, per tant, a l'any 1983. Estem situats davant d'aquest dèficit de tresoreria important, i em consta que diners que puguin haver vingut de l'Estat han reduït aquesta situació. Però el que crec que seria necessari és que aquests Diputats, aquest Parlament, conegués perfectament l'evolució de l'execució dels pressupostos i, paral·lelament, els estats de tresoreria i el seu finançament, perquè, si no, amb mesures que estan contingudes en aquest Pressupost de 1984, ens podem trobar amb coses molt curioses: partides que no tindran trasllat pressupostari en el Pressupost del 85, però com que són obligacions reconegudes, tindran efectes de tresoreria, que és la gran jugada de l'article 14, la qual cosa podria ser que es produís una diferència molt gran entre dèficit pressupostari i dèficit de tresoreria. Ai las!, tema important, i tècnicament, crec, important.

Pressupost del 1984. El Pressupost del 1984, es diu aquí que fins que no coneixíem exactament el percentatge, no podíem fer res. Mentida, perquè el Pressupost del 1983 es va fer sense cap suport legal; es va aprovar el Pressupost del 1983 com un pressupost reivindicatiu, que nosaltres donàvem suport a la reivindicació, però no a la plasmació pressupostària perquè els ingressos eren absolutament incerts en aquell moment.

En canvi, el 1984 l'estimació podia fer-se, i aquest Pressupost del 1984 es podia portar perfectament el mes de setembre.

Dit això, la nostra valoració dels pactes que es van fer a principis del 1984 és una valoració molt clara, i crec que aquests Diputats han de conèixer-la. Es va fer una bona negociació per eixugar els dèficits anteriors, però aquesta negociació significà, sens dubte, una hipoteca per al futur de les nostres finances autònomes. I que quedi clar que els socialistes defensem un canvi en l'esquema de finançament, un canvi en l'esquema de finançament que curiosament en Raimon Obiols, quan va parlar en el debat del mes de setembre o octubre, reproduïa uns eixos fonamentals, que ara vostè els ha tret com un gran descobriment del Conseller —el que succeeix és que això lògicament no corresponia al debat d'avui, però és curiós que en aquest cas segueixi els principis orientatius que va dir Raimon Obiols aquí, en el Parlament de Catalunya. Però aquest no és el tema. Si nosaltres volem avançar en aquest tema, senyor Culler, o volem avançar en negociacions de tipus financer, com vostè sap perfectament, cal treballar, cal fer-ho silenciosament, cal carregar-se de raó, cal tenir els contactes que convé tenir en aquest sentit, per produir un èxit en l'operació. Perquè, senyores i senyors Diputats, no es tracta d'emplenar-se la boca que estem defensant els interessos de Catalunya; del que es tracta és de definir una política catalana en cadascun dels àmbits, que ens permeti anar avançant en un procés autònom. Òbviament, si un partit la seva vocació és la gesticulació amb independència del resultat, jo li vull dir que per a nosaltres és el triomf de la raó, de la persistència, en relació amb uns principis. I si vostès i nosaltres som capaços d'entendre'ns serà sobre la base d'una lògica de comportament diferent, i en aquest sentit tindran tota la col·laboració que els vàrem dir al seu moment en aquest Parlament.

Vist això, estem, per tant, en el Pressupost de 1984. El Pressupost del 1984, que, curiosament, és un pressupost que està executat i que no té res a veure el document que se'ns planteja

amb l'execució del Pressupost, perquè hi ha unes partides que el mes de setembre estaven quasi exhaurides, i altres que estan a un nivell molt baix. És a dir, tot el que fa referència a partides d'inversió estan molt baixes, i tot el que fa referència a partides d'operacions corrents —personal, compra de béns i serveis, subvencions— està molt exhaurit.

Què passa aquí? En el Pressupost del 1984 es produeix una baixa de 20.000 milions de pessetes en inversió i transferències de capital en relació amb el Pressupost de 1983, quantitat més elevada que la reducció que es produeix en el Pressupost, tema que em sembla transcendental. I aquí sí que voldria entrar en un tema que em permetran que sigui absolutament sincer. Si vostès signen uns pactes els mesos de gener i febrer; si vostès han defensat la teoria del peix al cove —el senyor Subirà anava dient «peix al cove, peix al cove..., la cistella..., el cistell», la de vostè era la del «cistell», la de «peix al cove» era del senyor Pujol, perdó—, al cistell, convé un cistell que hi càpiga tot, convé un cistell que hi càpiga tot. Primer hem de fer el cistell i després vindrà la resta.

Lògicament, quan vostès signen uns acords, els mesos de gener i febrer, saben perfectament que es produeix una reducció en el Pressupost del 84. Curiosament, vostès, aquesta reducció només la fan en les inversions, però vostès en el període pre-electoral posen el Pressupost «a tope», allò, com una màquina de vapor. I el Pressupost «a tope» en totes les partides: subvencions, al cent per cent; personal? Posem-los tots a dintre. Aleshores, és clar, jo voldria dir-li que en lloc de la política de «peix al cove» i del «cistell»; el que s'ha fet dos mesos abans del període electoral, contractant cinc-centes onze noves persones és la política del llobarro a casa, a veure si ens entenem (*rialles*), a veure si ens entenem. És clar perquè, com vostès s'imaginaren, del que es tractava era d'una actitud d'un govern prudent, que sap que ha de fer una regularització pressupostària, i aquesta regularització pressupostària l'ha de fer harmònicament amb tota l'estructura. Però, no. Aquesta regularització pressupostària només es fa amb penalització de les inversions. Això és el greu del Pressupost del 1984.

És clar, quan nosaltres per exemple analitzem el que és l'estructura del 83-84, vostès saben que els pressupostos s'estudien: què són operacions corrents, què són operacions de capital; és una forma. Aleshores, les operacions corrents i les operacions de capital, el 83 eren un 70% de corrents i un 30% de capital. El 84, ja és un 80% d'operacions corrents, un 20% d'operacions de capital.

Quan nosaltres anem analitzant Departament per Departament..., Ensenyament, de 5.700 milions d'inversió, 4.300 milions, baixa en Ensenyament; Sanitat, de 6.000 milions de pessetes —Sanitat i Serveis Socials—, 781; és evident que aquests centres d'assistència primària, aquesta escola pública que queda pendent, és evident... El que succeeix és que nosaltres, si entenguéssim que la seva voluntat política expressada en aquest Parlament és aquesta, reduir inversions de benestar social, diríem: «No hi tenim res a dir, estem absolutament en desacord», però hem —crec jo— de condemnar, en aquest Parlament, que es faci servir un llenguatge, des d'aquesta tribuna, que digui que s'està en defensa d'aquests principis quan, després, la política de fet significa una reducció dels àmbits d'actuació de benestar social. I això sí que hem de dir-ho amb tota contundència, perquè no hi ha cosa pitjor en la política que

no precisar les coses, dir inexactituds i, si m'ho permeten, dir mentides, moltes vegades.

Quan nosaltres veiem el pressupost del Departament de Treball o, específicament, les partides dirigides a la promoció d'ocupació, sigui quin sigui el concepte, ¿com pot ser que passem de 5.000 milions a 1.000 milions, quan el pressupost té una lleugera reducció? Té una lleugera reducció; vol dir que hi ha una penalització esbiaixada, una penalització discriminatòria en aquells sectors de l'actuació pressupostària que, tenint una transcendència des de la perspectiva de les reivindicacions dels sectors socials, dels sindicats d'aquest país. Crec sincerament que fa una sensació clara i inequívoca d'un plantejament discriminatori.

Jo em podria estendre molt, valorant cadascun dels Departaments; ho farem. Podria estendre'm molt en el tema del Consell Econsultiu; ho farem en els articles 11 i 14, entorn dels quals tindrem un debat, tindrem un debat sobre els articles 11 i 14, cadascun dels temes que surten en el Dictamen del Consell Consultiu, i nosaltres, evidentment, l'acatem, però, com el Grup de Convergència, tots els Grups d'aquesta Cambra alguna vegada no hem compartit el Dictamen del Consell Consultiu; per tant, en aquest cas, nosaltres diem clarament que no compartim el Dictamen del Consell Consultiu.

També és curiós, quan passem a l'òptica dels ingressos —hem vist fins ara les despeses— el que observem són coses divertides: bingos, 3.000 milions —ara, tot just, surt la cartolina aquesta: 3.000 milions—; taxes, 3.555 milions de pessetes —resulta que aquestes taxes, segons la memòria, afloren, eh?, és allò que es diu: «has descobert 3.555 milions de pessetes», han aflorat, eh?, és com un riu subterrani; és clar, quan aquestes taxes afloren, cal saber en què s'havien gastat aquests diners abans.

Nosaltres, senyor Cullerell, som conscients, o érem conscients, que s'havien fet allò que se'n diu «bufandes» en el si de l'Administració, diguem-ne, catalana, seguint una de les tradicions dolentes, o diguem-ne mimètiques, copiada en aquest cas de la tradició de l'Administració central espanyola. Però, segons ens consta, avui no és el debat, s'han fet autèntics «abrics», sí... (*rialles*), eh?, perquè realment les retribucions han estat espectaculars, les retribucions complementàries, la qual cosa, evidentment, crea un desànim absolut en tot el que són els estaments funcionaris que, sens dubte, col·laboren en l'Administració de la Generalitat, vinguin d'on vinguin, hagin estat contractats o haguessin estat ja funcionaris col·laborant amb l'Administració central.

Tema de deute públic. Jo volia parlar abans per al·lusions, m'ha fet una al·lusió. Jo, el que li pregaria és que, quan faci al·lusions, siguin al més textuals possible, perquè em sembla que, aleshores, precisem. Jo sempre he defensat un principi, que és el següent: en la primera etapa de l'autonomia —per això li deia el 1980—, el que calia era una política d'emissió de deute públic, bàsicament. Per què? Perquè les altres Comunitats Autònomes no estaven en circulació, per la qual cosa les limitacions del Consell de Política Fiscal i Financera serien menors: això permetia una expansió del deute públic de la Generalitat sense limitacions. Ara ens trobem en un altre marc, i ens trobem en un marc que situa el deute públic de la Generalitat en 100.000 milions de pessetes, i resulta que hi haurà, lògicament, unes limitacions per a l'expansió del deute públic i, tal

com està el tema, si no és que vostè em presenta un quadre màgic, jo he fet els meus càlculs de simulació, difícilment podrem fer una altra cosa que emetre deute públic per amortitzar el deute públic que havíem efectuat, i, aleshores sí que és veritat allò del 6,6%..., però, senyor Cullerell!, aquests 100.000 milions de pessetes de deute públic, són en inversió lliure de la Generalitat, senyor Cullerell, inversió bàsicament lliure; i vostès han pogut decidir exactament què feien en cadascuna de les actuacions!

La llibertat ve donada per una valoració de costos indirectes que ha estat baixa, i és un dels defectes del càlcul del cost efectiu, però és evident que hi havia un marge de llibertat en tot el que eren les emissions de deute públic per fer programes, en algun cas, que venien condicionats, programes d'infraestructura social que calia haver fet, especialment en les zones que presentaven uns dèficits més importants de Catalunya.

En els articles que discutirem, jo crec que hi veurem coses interessants, coses curioses. L'article 14 no deixa de ser un incunable. Jo no dubto... i a més tinc un gran respecte per tots els seus tècnics, i és evident que n'hi ha un aquí i li tinc un respecte, diguem-ne, personal, i li tindrè sempre, jo sempre respecto la categoria de funcionaris que tenen una tradició funcional, diguem-ne, positiva. Vostè sap perfectament, diguem-ne, que els funcionaris, evidentment, no són els responsables de les coses que es fan, al cent per cent; són els responsables d'executar unes intencionalitats polítiques i fer-ho de la millor manera possible. Quan es volen forçar molt les coses, passa el que passa, i tenim un article 14 que jo diria que pot passar a ser un incunable per als especialistes en dret financer del món, un incunable. I després ho discutirem, quan discutim l'article 14. És a dir, que el Conseller d'Economia pugui fer el que vulgui amb el Pressupost del 85, i això ja t'ho diu el Pressupost del 84, és una cosa absolutament insòlita.

Què succeeix amb aquest plantejament que es fa en l'article 14? S'insinua que hi haurà dèficit, i s'intenta amagar el dèficit des de dues perspectives possibles: intentar, allò, no incorporar partides d'un pressupost a l'altre, encara que després signifiquin unes obligacions de tresoreria —això, diguem-ne, és una de les fórmules que se segueix en l'article 14—, i l'altra és intentar reduir partides del 85 per intentar tancar el dèficit del 84.

Aquesta política no és bona: si hi ha un dèficit, hi ha un dèficit. S'explica, es diu quin és, s'analitzen les causes i es valora convenientment. Però és que hi ha un tema al darrere que és molt important, i com que ja em començo a conèixer el senyor Pujol, el senyor Pujol sovint et descobreix les claus dels problemes. Per què el senyor Pujol deia que el Pressupost del 84 era molt dolent? Perquè al cap d'un mes volia dir que el Pressupost del 85 era molt bo! I, aleshores, el que s'intenta és que les partides del 84 siguin les més baixes possibles, per incorporar inversions que s'havien d'haver fet el 84 o crèdits incorporats del 84 posar-los en el 85, perquè llueixi el Pressupost del 85. Perquè llueixi! Llavors, hi ha aquesta operació —de què jo el felicito, perquè, realment, jo diria que em supera absolutament des del punt de vista dels jocs d'imatge i, per tant, jo sóc un autèntic aprenent... algun dia potser arribaré a la quarta part de la seva capacitat—, però és evident que aquesta vegada tinc la sensació que l'he descobert. En tinc la sensació, eh? Ui, ja era hora, evidentment, Jaume Camps, la propera, segur. (*Remor de veus.*)

Bé, aleshores, per acabar, i no voldria estendre'm, perquè el

debat de pressupostos crec que serà interessant, i serà, diguem-ne, positiu... jo voldria fer una reflexió. Per a nosaltres, aquest Pressupost significa que estem davant d'un document que està ja executat, que s'ha executat en funcions de les necessitats de conjuntura. Com molt bé deia el senyor Culler, diu: «Oh!, és que del moment que s'han fet aquests pressupostos i hem guanyat les eleccions, és per alguna cosa!». Jo hi estic d'acord, senyor Culler: si vostès han guanyat les eleccions democràticament, com a demòcrata, no hi tinc res a dir. Ara, a partir d'ara, evidentment, ja me les sé totes, eh? Allò: 500 milions del Pla d'Obres i Serveis, de 5.000, i cartells a tots els pobles de Catalunya! Ja me la sé, aquesta, eh? Totes, totes; ens les coneixem perfectament.

Què vol dir, això? Vol dir una cosa tan senzilla com que crec que aquest Pressupost respon més a una conjuntura de la primera part de l'any i a una regularització de la segona part de l'any, i, aquesta regularització de la segona part de l'any, va en detriment de què? De les inversions. I, de quines inversions? D'aquelles inversions que, evidentment, afecten la qualitat de vida dels nostres ciutadans i que representen dèficits importants a nivell de Catalunya. No és de sobtar, en aquests moments, que es produeixi una situació de protesta popular arran de moltes promeses incomplertes perquè, lògicament, el que hi ha hagut és un desplaçament d'aquesta inversió a un any, a dos anys, a tres anys.

Aquesta és la situació que es produeix en el Pressupost del 84, i la nostra valoració és que la deformació amb què es plantejarà el Pressupost del 85..., i malgrat treballar molt en el tema del finançament autonòmic, estem convençuts que amb l'estructura pressupostària, amb els compromisos adquirits, ni que tinguéssim un esquema de finançament ideal, retornaríem a preus d'avui als esquemes de pressupostos de 1983. Aquesta és una situació que convé, diguem-ne, meditar molt seriosament, la qual cosa obliga a fer les coses amb molta pulcritud, i obliga que ningú aixequi expectatives, perquè vostès han portat una resultant determinada, han pres unes opcions determinades, han pres una opció que ha passat per un increment de la despesa burocràtica i per una reducció de la despesa d'inversió. Lògicament, una readaptació d'aquesta situació és molt dura, és molt difícil, i això, ni que tinguéssim un marc de finançament molt positiu, jo crec, sincerament, que seria possible.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, per aquests motius que he intentat exposar amb el màxim de rigor tècnic, però també amb un esforç de pedagogia, sobretot en un debat parlamentari caracteritzat per uns aspectes molt minuciosos, com són els aspectes pressupostaris, nosaltres, per tot el que hem dit, sens dubte ens veiem obligats a presentar aquesta esmena a la totalitat al 1984, un pressupost quasi executat, però un pressupost que expressa, sens dubte, la síntesi d'una política històrica i l'inici d'una voluntat de redreçament que serà inflar el Pressupost del 85 a partir d'operacions que es fan en el Pressupost del 1984. Crec, senyores i senyors Diputats, que el qui ha perdut en aquesta situació, sens dubte, és el poble de Catalunya amb els seus sectors que estaven a l'espera d'unes realitats pressupostàries que venien consignades, ja, en un pressupost del 83 i que, prorrogades, lògicament s'havien de plasmar en una actuació el 1984.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, té la paraula l'Ho-

norable senyor Culler.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions, i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyores i senyors Diputats... (Pausa.) Bé, el senyor Armet, com ens té acostumats, s'ha expressat amb el seu proverbial rigor. I hi ha alguna vegada que jo estic segur que hi ha alguna paraula, doncs, que ell no la volia dir: parlar de mentides, jo crec que això no s'escau en el que en podríem dir llenguatge parlamentari. Jo, més aviat, sempre parlaria de doble llenguatge —després en parlaré, després en parlaré—, però en tot cas, la paraula «mentida» és lleig, que, aquí, entre companys, em sembla a mi que en parlem, no?

Vull destacar, d'entrada, una cosa, que és que he tingut una alegria, senyor Armet, me n'acostuma a donar vostè sempre..., però m'ha donat una alegria quan m'ha dit que els principis orientatius als quals jo he fet referència eren, d'alguna manera, ja explicitats pel Grup Socialista i, concretament, pel cap de la majoria de l'oposició. He estat content. Molt content; molt content, perquè vol dir una cosa molt grossa, si m'ha entès: que és que o bé l'IVA o bé l'Impost de Renda de les Persones Físiques és l'impost fonamental, potent, flexible a la renda, que el Govern i el Grup que dona suport al Govern reclamen com a impost fonamental per finançar l'autonomia de Catalunya. I, si vostès defensen això, senyor Armet, escolti'm, podem plegar, com aquell qui diu, perquè tots els seus problemes d'endeutament s'han acabat, perquè tots els seus problemes que no tornarem a arribar a les fórmules del 83 s'han acabat, senyor Armet. Li asseguro que amb aquesta fórmula nosaltres hi arribem. Li ho asseguro.

Vol fer números, senyor Armet? Un bilió 400.000 milions de pessetes; la memòria de l'IVA. Resti la desgravació fiscal —caixa única, d'acord; no entrem aquí en qüestions de... disset òrgans i gestions: caixa única. Repartim-ho proporcionalment al que és el valor afegit en termes de renda regional. A quant toca, senyor Armet? Doncs, amb això, senyor Armet, nosaltres hi juguem, eh? Si vostès també hi juguen, escolti, vostès defensin això, vostès endavant, vostès tenen influència, vostès tenen dos ministres, que juguin a fons aquesta carta i, per tant, escolti'm, ens posarem d'acord molt aviat. (Remor de veus i rialles.) Però, és clar, aquesta alegria que m'ha donat, quan m'ha dit després que mai més arribaríem al nivell d'ingressos del 83, he pensat: «Malament, perquè, escolta, això vol dir que no pensen ni en l'IVA ni en l'impost sobre la renda; deuen pensar en altres cosetes!». És clar, deuen ser uns altres principis orientatius, aquests, senyor Armet; no deuen ser els nostres principis orientatius, deuen ser uns altres.

Ha parlat vostè que volia fer pedagogia i sempre és bo —jo sempre li he dit, sempre ens van dir, que la política era pedagogia—, i ens ha parlat dels acords de valoracions, vostès els valoraven, que la valoració que vostès feien de l'acord de valoracions era molt clara, molt taxativa, de fet, el Govern, el Grup que estava en el Govern, es trobava en una situació d'eleccions, necessitava fer cara a uns pagaments i, per tant, va forçar, com aquell qui diu, la mà en una liquidació de deutes a canvi d'hipotecar el futur. Em penso que ha dit això, el senyor Armet.

El senyor Armet diu això aquí. Aquí. Li llegiré textualment el que diu un Diputat del Partit dels Socialistes de Catalunya,

en defensar aquest acord a Madrid —no aquí, a Madrid. Com que, realment, té raó que les coses s'han de citar textualment, després li citaré la seva textualment, també, ara li citaré textualment el que el senyor Colom en defensar aquest acord deia al Congrés dels Diputats i deia a la Comissió d'Economia i Finances de Madrid. Deia —oposant-se en aquell cas, oposant-se el senyor Colom a una esmena a la totalitat presentada pel senyor Gregorio López Raimundo—, deia el senyor Colom: «En febrero del 82, en febrero del 82 los socialistas ya denunciábamos estas valoraciones como incorrectas, consideramos que había habido un acuerdo político en ese momento dado y que no se había respetado, ni tan siquiera la propia metodología establecida en la Comisión Mixta del Gobierno de Cataluña y el Gobierno español. En aquel momento denunciábamos ese incumplimiento y presentamos una enmienda al Proyecto de Ley, que, efectivamente, debido a dicha enmienda, no pudo prosperar siendo alcanzado luego por la disolución de la Cortes. Ahora, con un Gobierno socialista, se ha renegociado y se ha aplicado para la valoración y creo que se ha hecho bien la metodología general que se aplica a todas las Comunidades Autónomas del régimen general, no a las del régimen de fuero. Se trata de una metodología común, ésta, que ha sido aceptada por ambas partes, es la que da como resultado estas cifras y, por tanto, me parece que no da lugar a la presentación de estas enmiendas o a su defensa».

Això és el que deia el senyor Colom en el sentit que trobava perfectament bo l'acord del percentatge, no de la liquidació, del percentage, del 0454 que es va fixar en data —això ho pot trobar en el Diari de Sessions del Congrés dels Diputats, número 181, de l'any 1984. També el senyor Colom parlava en la sessió del dia 19 del VI —no els cansaré a vostès— respecte, també, a com de content, de satisfet, es trobava, diu: «Esto es lo que ha pasado, se ha llegado a un acuerdo definitivo sobre estas valoraciones y esto es lo que hoy se ha sometido a votación. Por esto, nuestro Grupo lo apoya creyendo que con ello contribuye a superar la conflictividad que ya se supone que habrá siempre a lo largo de todo este proceso de consolidación del Estado de las autonomías».

Jo no crec, senyor Armet, jo no crec que el senyor Colom, membre del Partit dels Socialistes de Catalunya, estigués defensant la hipoteca del futur. No ho crec. No ho crec que la defensés. Em sembla a mi, vaja; em sembla a mi que no la defensava. I això ho deia el senyor Colom, membre del Partit dels Socialistes de Catalunya. Per tant, és evident que amb això del doble llenguatge, amb això que vostè diu de dir mentides —jo ja ho he dit que això no m'agrada—, bé, el que s'ha de parlar, s'ha d'especificar, quan es parla d'hipotecar el futur, s'ha de parlar molt clar, jo crec que no el vam hipotecar, és un sistema transitori —vostè ho ha dit—, s'ha de modificar, és un sistema que servia per un any, és un sistema que s'ha de canviar absolutament, és un sistema, doncs, que com a conseqüència dels sis anys de l'Estatut cal rectificar-lo, com a conseqüència de l'entrada en vigor de l'IVA cal modificar-lo. Per tant, ningú hipoteca el futur i el senyor Colom, membre del Partit Socialista de Catalunya a Madrid, deia que no l'hipotecava. Vostè aquí diu que sí. No ho sé. Consulti-li, posin-se d'acord.

Pel que fa referència a la reducció de la inversió, vostè diu que en l'any 83 hi ha una reducció de la inversió, és evident que hi ha una reducció de la inversió respecte al 83 que es va

presentar aquí. Però, és clar, el Pressupost del 83 que es va presentar aquí, senyor Armet —és quan vostè ha aplicat la paraula «mentida», em sembla—, no era una mentida, no ho era; el pressupost de l'any 83 no era una ficció, no era un engany, no era una cosa que ens trèiem de la màniga, era un acord institucional de dues parts de la Comissió Mixta. La Comissió Mixta, de la part que representava la Generalitat i la part que representava l'Estat, van arribar a uns acords, que aquests acords van ser aprovats pel Consell de Ministres, que van portar-se a les Corts i que el senyor Colom diu que no es van poder plasmar en llei perquè els socialistes s'hi van oposar, però tenien la força vinculant de la Comissió Mixta, senyor Armet, i vostè sap que amb la sentència de la LOAPA a la mà aquest va ser l'argument —recordi-ho, deu figurar també en el *Diari de Sessions* d'aquest Parlament—, la força de presentar els ingressos de l'any 84 en la manera que es van presentar era que aquests ingressos tenien força perquè estaven aprovats per la Comissió Mixta de Valoracions i segons la sentència de la LOAPA els acords de la Comissió Mixta de Valoracions tenien força de llei.

Vostè em diu: «i per què no van anar al Tribunal Constitucional?» Té raó, senyor Armet, però jo li he dit abans, quan he contestat al senyor Ribó: no vam anar al Tribunal Constitucional, senyor Armet, perquè creiem que entrar en el procés de la impugnació del Tribunal Constitucional amb un tema com aquest, amb un tema, senyor Armet..., si vol també podem llegir i repassar les notes de premsa d'aquells temps en què es deien les coses que es deien —i que jo ara no vull dir aquí—, en què es deia que s'havien inflat o sobrevalorat les valoracions de Catalunya per pactes secrets subterranis amb el Grup de la UCD, que es deien totes aquestes coses; totes aquestes coses, senyor Armet, en què es deia que el pacte era insolidari, que això servia realment, doncs, per disminuir la inversió en altres zones més subdesenvolupades de l'Estat espanyol, en què es deia tot això, per un problema de responsabilitat nosaltres no vam portar aquest tema al Tribunal Constitucional. Un Tribunal Constitucional que, evidentment, certament, no hagués resolt amb l'agilitat que es va resoldre el tema quan es va arribar al pacte entre el President del Govern, ja aleshores Felipe González, i el President de la Generalitat, Jordi Pujol.

Per tant, senyor Armet, el Pressupost del 83 no era una mentida, estava basat sobre una realitat jurídica, era un acord de valoracions de les Comissions Mixtes i aquest acord era ferm. Després, diu el senyor Colom que gràcies a ells això no va tirar endavant. Això és un altre tema.

I, evidentment, aleshores no hi poden haver comparacions —també ho he dit abans, senyor Armet, en la presentació encara que escapçada del Projecte de Llei—, no hi poden haver comparacions del 83 i del 84, no hi poden haver comparacions del 83 i del 84 perquè evidentment que existeix una ruptura de metodologia, existeix una ruptura de metodologia del 83 al 84. I en el 84 què es fa? S'accepta la metodologia comuna fixada per qui? Ho he dit abans, també: pel Consell de Política Fiscal i Financer, encara que no ens agrada, senyor Armet, i sé —perquè vostè també ho té escrit— que a vostè tampoc li agrada, però encara que no ens agrada ho acceptem. Per què? Doncs perquè la gent vota en el Consell de Política Fiscal i Financer i aquesta determinada metodologia s'imposa. I nosaltres acceptem aquesta metodologia que significa que aleshores, en acceptar aquest pacte d'acceptar la metodologia

comuna, que significa que Catalunya no sigui titllada d'insolidària arreu d'Espanya, aleshores en acceptar això, que té aquesta connotació política molt important, crec jo, en fer aquesta renúncia té aquesta connotació de dir: «escolti'm, ningú ens acusarà ja d'insolidaris», aleshores passa que es produeix aquesta trencada, aquesta manera diferent de valorar el que era el 83 i el 84 i, evidentment, llavors no són comparatius ni l'estat d'ingressos, senyor Armet, ni l'estat de despeses.

El deute públic, senyor Armet: és evident que nosaltres en aquest sentit estem relativament tranquils. Jo crec que nosaltres el podem amortitzar amb els ingressos corrents, no caldrà el refinançament a través de noves emissions de deute, esperem que amb els ingressos corrents i compartint —si és que els compartim— els criteris, doncs, que vostès sostenen respecte al que ha de ser la modificació del sistema de valoracions no hi haurà problema per poder afrontar la càrrega del principal més els interessos de la Generalitat de cada any de les amortitzacions d'aquest deute públic.

Pel que fa referència a aquest deute públic, senyor Armet, i no és perquè vostè m'ho ha exigit, i té tota la raó que jo citi textualment el que vostè diu i no faci improvisacions, vostè deia —sessió del 6 de l'XI del 80, i això em sembla absolutament bàsic, era una proposta del senyor Alexandre Pedrós, concretament—: «i és curiós que avui es parla de 30.000 milions de pessetes, com una emissió de deute, i em sembla molt bé perquè es fa el càlcul aproximat d'un 25% del que pot ser el Pressupost de la Generalitat, o sigui, es comencen a fer ja càlculs en aquest sentit», en el sentit d'aplicació de la LOFCA, que jo li deia. I el Diputat senyor Reventós, en la sessió del 24 del IV del 80, també en aquells moments era absolutament partidari d'un increment de l'emissió del deute públic i qui ha estat sempre aquí, en aquesta Cambra, que ha anat frenant les emissions de deute públic amb el criteri de dir: «bé, fins que no sapiguem exactament en quin sistema definitiu ens movem, per tant, tinguem una frenada respecte a això, respecte a aquesta emissió de deutes», ha estat sempre el Grup que dona suport al Govern.

Pel que fa referència a algunes xifres de quan diu «la inversió baixa», bé, jo abans li he llegit el que va explicar el senyor Borrell en les jornades de la Costa Brava respecte a aquest maniqueisme, jo diria, que fa referència que sempre la inversió és bona, ser mai la despesa corrent, i això no és veritat que sigui cert a nivell només d'Estat i que a nivell d'una Comunitat Autònoma no és veritat. No, no, és que a nivell d'un ajuntament també és veritat. A nivell d'un ajuntament també és veritat que no és aquest principi Keynesà que només la inversió és el que realment, doncs, és bo i que la despesa corrent s'ha de frenar, no és veritat, perquè evidentment, segons com nosaltres tinguem les nostres fonts de finançament, és evident —repeteix—, com deia el senyor Borrell, que aquest Keynesianisme paleolític ens pot portar que tinguem col·legis sense mestres, hospitals sense metges i cotxes sense gasolina. Això és al que ens pot portar, i, per tant, tot està en funció del que són realment els ingressos de veritat de la Comunitat Autònoma.

I deia, no solament el senyor Borrell, el senyor Miquel Boyer la política econòmica del qual ha estat aprovada recentment pel Congrés del Partit Socialista Obrer Espanyol, el senyor Boyer deia: «En primer lloc, els pressupostos dels

països avançats són pressupostos de transferències» —i això ho haurien de saber—, «són pressupostos de transferències amb molta menys inversió i molt menys despeses en serveis públics comuns», sessió del dia 27 del X del 83. I és així, la idea aquesta, doncs, de la política Keynesiana i de la política, doncs, de la despesa pública s'ha de tenir, en aquests moments de profunda crisi econòmica, s'ha de tenir absolutament revisada en funció del que avui és política comuna en els països més avançats. I deia el senyor Miquel Boyer: «El pressupost espanyol està excessivament esbiaixat a les despeses d'inversió pública, excessivament esbiaixat a les despeses d'inversió pública. Això els semblarà una paradoxa. La tradició, encara que és errònia, és llarga quant a la mitomania de la inversió pública, amb la qual cosa, entre altres errors, es produeix —torna a dir el mateix— que quan fem escoles ens equivoquem i creiem que això no generarà una gran despesa corrent en despeses de mestres o en amortitzacions. Pensem que: tota despesa corrent és condemnable i que tota despesa *en ladrillos*» —deia— «per a escoles és acceptable, això no és veritat, això no és veritat». I estic absolutament d'acord amb el que deia el senyor Miquel Boyer, no amb el que vostè aquí ens diu.

D'altra banda, és evident que en el que fa referència al que és l'estat d'execució del pressupost, quan vostè ha repetit una mica aquí, per sobre, potser més estudiat, el que van ser les seves primeres declaracions a una agència, un cop aparegut el Projecte de pressupostos en aquesta Cambra... Miri, jo crec —i això ho he dit abans també—, jo li asseguro, senyor Armet, que nosaltres —i ho asseguro a aquesta Cambra—, tots els tècnics del Departament farem l'esforç que els fulls que surten, diguem-ne, de la màquina —i els parlo amb tota sinceritat— puguin ser d'una manera més —quan s'entreguin a aquesta Cambra—, explicades d'una manera millor, perquè és evident que quan el que surt realment del que és l'estat de tresoreria s'hi barregen conceptes, com vostè molt bé sap, senyor Armet, conceptes que d'alguna manera no tenen entrada en el Pressupost, que no tenen res a veure amb el Pressupost. És a dir, quan diu: «La partida de transferències corrents està per sobre, fins i tot, del que assenyalava el Pressupost del 84», però és que en la partida de transferències corrents hi ha el Fons de Cooperació Municipal, el qual no està en el Pressupost del 84, perquè el cobrem per una mà i surt per l'altra. És a dir, són partides en les quals la Generalitat actua, simplement com a pagador, que rep per un costat, surt per un altre, i en els documents que entren en aquesta Cambra sorgeixen i figuren com a transferències corrents, però que no estan en el Pressupost, perquè, de fet, l'únic que fem nosaltres és, purament i exclusivament, de pagadors.

Vostè, senyor Armet, quan parla després de les transferències de capital, o quan parla fins i tot dels actius financers confon el que són crèdits de tresoreria amb l'endeutament a llarg termini. Ho confon constantment, senyor Armet, cregui'm, de veritat.

Jo no sé si d'aquest sistema de reconeixement de deute en diuen el nom que vostè ha dit o no, no ho sé; jo l'únic que sé és que, evidentment, la Generalitat ha hagut de fer crèdits de tresoreria, crèdits de tresoreria que figuren amortitzats també en aquests estats de comptes que el Parlament rep i que figuren com una disminució de passius financers, sense fer la distinció, en la disminució de passius financers, en els documents que

vostè rep, si això correspon a una disminució o a una amortització de deute a llarg termini o a una disminució, per exemple, d'un crèdit a curt termini. I, per tant, és evident, perquè així surt i perquè així és la comptabilitat pública, senyor Armet, cosa que també és bo que, de tant en tant, els qui, sobretot, som del ram, ens repassem, perquè tot es rovella en aquest món. *(Rialles.)*

I, finalment, senyor Armet, dir-li que, pel que fa referència a la política de la despesa ja feta, senyor Armet, bé, aquesta política de la despesa ja feta és la política de l'exercici 83, prorrogat a l'exercici del 84, amb les limitacions d'aquesta disminució que sofreixen els ingressos del 83 en passar al 84, per ordres de la mateixa Conselleria, que retalla d'alguna manera el Pressupost del 84.

Això és tot, senyor Armet. Això és tot. Aquí no hi ha més misteri que aquest, que, evidentment, vostè sap, vostès ho diuen, vostè, fins i tot, en un article diu que la inversió està sobrevalorada —article que publica juntament amb l'eminent economista Castells—, vostè mateix ho diu. Per tant, és evident que, nosaltres —després ho podem citar textualment, si cal, també podem buscar-ho—, en tot cas nosaltres el que creiem és que aquesta política que s'ha seguit en el 84, absolutament atípica, que no respon a la realitat, absolutament indesitjable, el que es vol és realment començar i el bo és començar un exercici pressupostari amb el pressupost aprovat —i d'aquí la nostra voluntat també que l'any 85, l'1 de gener del 85, hi hagi un pressupost aprovat, que estigui sotmès al control d'aquesta Cambra, que estigui sotmès a la Comissió de pressupostos i control d'aquesta Cambra, a la qual jo m'he brindat, i mai no he estat esquerp a la compareixença en la Comissió per donar-los compte a vostè, de totes les qüestions en tot el que fa referència a política pressupostària; aquest és, de fet, el Pressupost que, avui, aquí, mantenim.

Un Pressupost que, per tant, té uns objectius bàsics, uns objectius bàsics que són els que ja eren i estaven implícits en l'any 83, que era la política de modernització, que era la política d'ajudar a lluitar contra la crisi econòmica, que era la política d'ajudar, també, a la política del benestar, i tot això, senyor Armet, fet des de la perspectiva de la màxima transparència, de la màxima claredat i intentant, realment, que tots plegats siguem capaços de remoure els obstacles fonamentals d'aquesta autonomia, que és el sistema —i perdonin-me la meua insistència— de valoracions.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Conseller. L'Honorable senyor Armet disposa de deu minuts per fer el torn corresponent.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb el temps que em dona aquesta Presidència hauria de ser tres vegades més intelligent que el senyor Cullell, cosa a la qual no arribo —ho he de dir amb tota sinceritat—; evidentment no saben vostès el percentatge que m'atribueixo *(Rialles.)*

Anem a pams. En primer lloc jo li vull dir que hi ha una cosa que m'ha colpit i que m'ha colpit molt: la cita del Campalans. M'ha recordat els seus orígens comuns i, per tant, estic molt content que de tant en tant aquesta ressonància emotiva..., pot ser que algun dia, en això del punt negre, doncs coincidís en

alguna cosa; em sembla molt positiu i estic satisfet, de veritat.

Després voldria entrar pel tema que vostè ha plantejat amb més èmfasi —que jo no n'he parlat. Vostè no m'ha contestat a mi, vostè ha tornat a fer el discurs, el seu discurs originari. Miri, tema de finançament autonòmic: el tema del finançament autonòmic —ja que m'obliga a parlar, parlaré—, en el tema de finançament autonòmic possiblement sóc la primera persona política que fa un informe molt llarg sobre les contradiccions que té el tema del finançament autonòmic, que avisa sobre l'efecte financer, que avisa sobre la baixa de valoració que es fa en els cossos indirectes de l'Estat, que, fins i tot, fa un model dient quin cost global podria presentar l'Estat de les autonomies, en el seu moment, i en quants anys es podria amortitzar, que jo creia que eren deu anys, etcètera.

I tot això ho dic perquè, d'una manera o d'una altra, nosaltres, aquí, en el Parlament, crec que hem parlat clarament, però moderadament. I li posaré un exemple: hi ha dos superconsellers, en aquest Govern, el senyor Macià Alavedra i vostè, almenys reconeguts pels mitjans de comunicació. Em permetran que faci aquesta al·lusió, que no és precisa des del punt de vista del *Diari Oficial de la Generalitat*, però és una política *de facto*.

El senyor Macià Alavedra té un estil negociador que, sense fer soroll, eh, és una mica com aquell poema d'en Carner, no?: «sóc una oruga/ tota poruga/ sense soroll/ faig un capoll», eh *(rialles)*, va avançant, va avançant i va avançant positivament. Vol dir que treu coses. Per exemple, el que va treure amb la Llei de la Funció Pública; jo, personalment, el vaig felicitar, el vaig felicitar perquè era un tema que ratllava, allò, la constitucionalitat. Ara, negociar amb un que és molt més fort, encara que nosaltres hi tinguem un parentesc polític i encara que hi tinguem punts en comú, s'ha de fer amb habilitat i amb intel·ligència, amb habilitat i amb intel·ligència. I amb diners, es parla poc al carrer, es treballa molt i es fan moltes gestions, perquè hi ha un objectiu comú. En canvi, és clar, jo, i ho dic sincerament, jo critico una cosa al Govern de Convergència: no que siguin més de dretes o menys de dretes, que, d'això, n'hi ha molt a parlar, això no ho critico, el que critico, i ho dic molt sincerament i ho dic des d'una perspectiva catalanista, el que critico és que sovint la gesticulació es fa de tal manera que crea les bases del fracàs de l'operació que tu vols defensar. Llavors això no és fer política catalana, al contrari.

Per tant, per concloure, acords, els que vulguin —i els ho vam dir, i ho vam dir al President de la Generalitat en una entrevista conjunta que vàrem tenir amb el President del nostre Grup, Raimon Obiols—, treballem seriosament aquest tema, perquè hi ha algú també a Espanya, de Comunitat Autònoma, que està pensant en aquest tema de l'IVA i potser vostè no ho sap. I vol dir que per recibir en aquesta operació no es tracta d'anar dient, des d'aquesta tribuna parlamentària: Catalunya està desfeta si no vénen els diners de Madrid, i a les quaranta-vuit hores firmava un acord de valoracions a Madrid, que és l'estil del President de la Generalitat, perquè això no defensa els interessos de Catalunya, això hi va en contra. Ara, evidentment, això dona uns vots, segur. Segur, perquè hi ha molta gent que diu: carai, no ens estimen, és horrorós, etcètera.

Per tant, jo crec —i he intentat definir quin és el meu pensament catalanista, l'he intentat definir— i estic convençut que

per aquest camí —i per tant faig una actitud d'absoluta obertura política— podem anar molt lluny en el que són aspectes fonamentals de l'autonomia de Catalunya. I en aquests temes, evidentment, no hi ha per què haver-hi diferències.

Per cert, en relació amb el Colom és obvi: si vostès havien pactat amb Madrid, què havien de fer els Diputats nostres? Tirar endavant. Jo vaig dir —i vostè m'ha obligat a dir-ho—, en contactes que vaig tenir amb responsables que estaven negociant: mireu bé el passat, que no tot està justificat ni clar, perquè en el Pressupost de 1981 es reclamaven 10.000 milions a l'Estat, quan les despeses que estaven pressupostades només eren de 5.400; és que ni s'havien mirat els pressupostos de la Generalitat. En canvi deia: «no hipotequeu el futur». Què va passar? Peix al cove, eh!, 39.000 milions de pessetes i el percentatge de l'1,5 al 0,4 i el senyor Trias Fargas a Tanzània, és evident. Això és el que va passar, sí, això és el que va passar històricament.

Jo no he dit que els Pressupostos de 1983 fossin una mentida, jo utilitzo la mentida en un altre concepte, en el sentit que no es poden dir mentides polítiques i que no es poden fer promeses que després no es plasmen en una política de realitats. Tu no pots parlar de benestar social, si resulta que els capítols de benestar social et baixen. Això és el que he volgut dir. I pot ser —i aquesta expressió la penso treure del meu llenguatge parlamentari— que estigui profundament indignat per una mentida que va dir el President de la Generalitat, en aquest cas política, en relació amb els Socialistes de Catalunya que també va en aquesta línia de situar-nos en el terreny, d'allò, dels qui no defensem Catalunya, que a vostès fins ara els ha anat bé però que això s'ha acabat des de la nostra perspectiva.

Més coses: el tema és com es readapta un pressupost. Aquest és el tema. És clar que es produeix una ruptura pressupostària, el tema és com es readapta, i baixen 20.000 milions de pessetes les inversions i la readaptació és brutal. Aleshores vostè aquí surt amb unes cites del Borrell i del Boyer, que curiosament sempre són molt citats, cosa que m'estimula a pensar que vostès estan en una línia de pensament que no és exactament la meua, que sap que el camp socialista és molt, diguem-ne, variat, però que no deixa de ser interessant. Però vostè hauria de saber distingir una cosa: que he fet un discurs econòmic. Llavors vostè s'ha permès una llicència —jo li admeto que vostè sap política monetària—, una llicència excessiva per a una persona que té més antiguitat en el tema i que ha estudiat més els temes que vostè, però vostè no em pot dir, de cap de les maneres, que jo, aquests temes, no els conec i que faig confusió. En d'altres coses potser m'ho pot dir, però en això sí que no m'ho pot dir.

Aleshores jo sí que li recomanaria que entengués vostè què vol dir un Estat secular d'una autonomia germinal incipient, un Estat secular, lògicament, que és un Estat de prestació de serveis, especialment amb uns costosos i elevadíssims costos pel que fa referència a transferències de tipus social, des d'atur, prestacions sanitàries, etcètera, del que és una autonomia que comença, germinal, que precisament el que l'ha de caracteritzar és el dinamisme inversor. No es pot fer una comparació, per tant, entre aquestes dues realitats tan absolutament diferenciades. I no es pot fer servir un argument que va bé ara a aquesta situació nostra en concret, perquè d'un Estat..., per entendre'ns, amb uns costos burocràtics molt forts, amb un capítol

IV importantíssim, amb unes despeses de sanitat de primera dimensió i amb un dèficit, per tant, acumulat com és no es pot fer cap tipus de comparació. De la mateixa manera que no es pot veure el deute públic des de la perspectiva que fóssim un Estat. El deute públic s'ha de veure des de la perspectiva de fer més inversions; no deute públic per eixugar deute públic, deute públic com un dels motors fonamentals de la nostra activitat, i així ho preveu la LOFCA, amb independència del que després digui el Consell Consultiu, que d'això en parlarem a l'article 11.

Jo el que li voldria dir és retornar una mica al tema. Miri, vostè ha començat a dir: que no es confonguin les coses, el Pressupost és el Pressupost, la liquidació és la liquidació, l'execució és l'execució, vostès no ho saben veure. Miri, escolti, nosaltres no sabem el dèficit de tresoreria, no el sabem. Com hem finançat els 54.000 milions de pessetes en aquest període, com els estan finançant, com, com? Nosaltres no sabem la liquidació de pressupost per detall, només ho sabem per Departaments, imagini's per Departaments. Nosaltres, humilment, fem una pregunta al Conseller de Governació dient: «escolti, quants estudis i dictàmens s'han fet?». I ens diu: «se n'han fet 421 i per saber quins són esperin la liquidació del Pressupost», amb tot el cinisme, quan la liquidació del Pressupost només arriba a nivell de Departament i no arriba a nivell de concepte, ara com ara. Miri, escolti, això és una presa de pèl, parlamentàriament parlant, perquè vostè diu: jo estic disposat a donar tota la informació. No, vostè té l'obligació, d'acord amb la legislació actualment aprovada per aquest Parlament, a donar tot tipus d'informació.

Nosaltres ens trobem en aquests moments —i això l'hi vull dir amb tota confiança— absolutament desvalguts. Jo recordo, sempre recordo, per exemple, quan el senyor Folchi va ser Conseller, poso un exemple, que li van oferir la Torre Muñoz a 450 milions de pessetes. Doncs no la va comprar. Arriben vostès i la compren a 610. Jo no sé si s'ha fet bé o no s'ha fet bé això, no tenim cap element, només tenim la sospita permanent, perquè no tenim proves documentals de quins són els criteris de decisió, en els temes importants, el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya. I vostès han de millorar la liquidació del Pressupost, vostès han de millorar tota la informació de tresoreria, han d'anar amb compte, se'ns dubte, entre el que és una comptabilitat pressupostària i una comptabilitat de tresoreria, no en tenim informació, i nosaltres sovint ens trobem realment perduts i desorientats. Però, com a mínim, tenim un avantatge, que els grans números els controlem. I el control d'aquesta baixa de 20.000 milions de pessetes i saber en quins factors ha actuat, puc dir-li que es produeix una baixa discriminatòria —i aquest és el gran tema— en uns sectors socials determinats i en uns Departaments que, se'ns dubte, constitueixen allò que l'esquerra en diem «salari social». I aquests són els que han baixat, no d'altres. No han baixat les subvencions, encara que siguin a clubs esportius privats d'aquests que paguen un milió de pessetes per a fer-se soci, no. Perquè el que era important era que el President de la Generalitat sortís..., a les butlletes dels socis, per entendre'ns, perquè estem en una situació, que jo ho entenc, diguem-ne, preelectoral, que no admetem perquè mai farem això, però evidentment aquí se l'ha carregada algú. I qui se l'ha carregada? El punt més feble. I quins són els punts més febles? Aquelles despeses d'inversió

que, evidentment, creiem nosaltres, amplis sectors de la societat requerien. Plantejament de vostès: la culpa, de Madrid.

Jo els dic una cosa, 20, 30, 40%, li puc admetre que hi ha uns retards, li puc admetre que aquí hi ha una discussió pendent i depèn de com ho fem. La culpa bàsicament i la responsabilitat fonamental és de vostès, perquè vostès tenen capacitat de llibertat de remodelar el Pressupost i de readaptar-lo en funció d'uns criteris. Si vostès han optat per un criteri determinat, que és enfortiment de l'estructura interna, en contra de l'expansió de la inversió, vostès han pres una opció política, una opció política. I quan jo he fet aquell comentari —si vol vostè un tant risible— sobre cinc-centes onze persones contractades dos mesos abans del procés electoral... Escolti, és que un Govern seriós no contracta cinc-centes persones dos mesos abans; es deixen de fer unes coses determinades, amb la delicadesa i a l'espera d'uns resultats electorals. És que això és un comportament evidentment anòmal, absolutament anòmal. Però, a part que jo el pugui qualificar d'anòmal vol dir que aquest tipus de partides el que treuen són recursos per fer altres coses que calia fer, i aquest és el problema que s'ha produït en el Pressupost de 1984.

Espero que al llarg d'aquest debat podrem parlar de molts temes, parlarem extensament del deute públic, parlarem d'aquest cèlebre article 14, que jo he dit, i n'estic convençut, que serà una bona mostra de reflexió als catedràtics i professors de dret financer del nostre país, sens dubte. I si els seus col·laboradors hi han ajudat, jo crec que han ajudat a fer una mica una peça que serà objecte de debat i de discussió.

Crec, per acabar, que la nostra esmena a la totalitat, aquesta vegada com mai, no observa solament una manca d'actuació en diversos camps, no observa una baixa d'actuació en determinats aspectes, sinó que es produeix una baixa generalitzada i orientada especialment a aquells sectors que més ho necessiten. I l'orientació més important —i amb això acabo— és quan es produeix de forma absolutament sorprenent la baixa de 5.000 milions del Fons de Promoció de l'Ocupació a 1.000 milions de pessetes; una baixa que situa aquesta partida al 20% del que havia estat. En canvi, en la política de subvencions del mateix Consell Executiu, capítol IV, es mantenen les subvencions estabilitzades.

Aquest és un criteri, és un criteri que és generalitzable en l'anàlisi de tot el Pressupost, i que nosaltres sincerament creiem, que no solament és un pressupost conservador un pressupost conservador, conserva el que ha fet, és un pressupost «disparat» perquè s'ha disparat el primer quadrimestre de l'any per intentar regularitzar els vuit mesos anteriors, per això la resultant és una realitat que no respon a una voluntat conservadora que tot Govern té: mantenir allò que venia fent. En aquest cas, per tant, no ens trobem ni davant d'un pressupost conservador.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Senyor Camps?

El Sr. CAMPS I ROVIRA (*de l'escó estant*): Senyor President, per una qüestió d'ordre, fent ús d'allò que disposa l'article 64.2 del Reglament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Digui, digui, si us plau.

El Sr. CAMPS I ROVIRA (*de l'escó estant*): El senyor Armet ha fet unes al·lusions claríssimes respecte a una resposta al Di-

putat de l'Honorable senyor Macià Alavedra, qualificant la seva resposta de cínica.

Jo demanaria que aquesta paraula fos retirada pel senyor Armet, i no constés en el *Diari de Sessions*.

(*El Sr. Armet demana per parlar.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyor Armet?

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Si aquesta expressió de resposta «cínica», l'he dit exactament d'aquesta manera, no «cinisme polític», que és una altra expressió, si he dit exactament «cínica», retiro la paraula.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: D'acord, queda retirada la paraula. El senyor Conseller té un altre torn.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Bé, molt breument ja. El dinamisme inversor del Govern de la Generalitat i de què depèn el finançament de la inversió en la Generalitat, depèn de dues partides fonamentals que tots plegats hauríem de saber: del Fons de Compensació Interterritorial i de l'endeutament. De res més. Pot venir d'aquestes dues partides, i, evidentment, de l'efecte financer, que en el moment que és retallat aquest efecte financer sofreix una disminució aquesta inversió.

Evidentment, quan vostè parla d'una disminució de 20.000 milions de la baixa de la inversió, vostè es confon, senyor Armet. I és quan em demostra que vostè no llegeix bé els papers, senyor Armet; no els llegeix. Ha de fer una repassada, ja l'hi dic, l'hi he dit moltes vegades: repassi, senyor Armet, repassi. (*Rialles.*)

Miri, en el Pressupost de l'any inicial per al 83 es van consignar crèdits per operacions de capital, excloses les dels serveis traspasats de la Seguretat Social, per import de 52.146 milions de pessetes —capítols VI i VII. Com a conseqüència de la no-acceptació del percentatge de participació en els ingressos de l'Estat, acordat el 25 de febrer del 82 per la Comissió Mixta de Valoracions, es va haver de contenir la despesa pública, per la qual cosa les obligacions reconegudes amb càrrec als crèdits del 83 pujaren a 44.393.

El 84 les operacions de capital pujaren a 33.040 milions de pessetes, excloses les dels serveis traspasats de la Seguretat Social, per la qual cosa la diferència en menys, senyor Armet, la diferència en menys respecte a les obligacions reconegudes amb càrrec al 83 és d'1.353 milions de pessetes.

Aquesta reducció és conseqüència de la reducció dels recursos posats a disposició de la Generalitat per al finançament del cost efectiu dels serveis traspasats. L'acord de percentatge de participació per al 1984, com vostè sap, no consolida l'efecte financer d'exercicis anteriors, en valorar-se el cost efectiu de tots els serveis traspasats el 31 de desembre del 83, amb independència de l'any en què varen ser traspasats.

Aquesta manera d'actuar va ser acceptada per l'Administració catalana, evidentment. Quan vostè fa tot això dels 20.000 està confonent aquí, perquè en els papers que vostè rep no separa el que ve i és inversió de la Seguretat Social respecte al que és també inversió *stricto sensu* del que és de l'Administració. Per tant, 20.000 milions menys del que vostè diu inversió bàsica; no és així, no és així.

Que aleshores això pot representar lluita contra l'atur? Senyor Armet, jo estava esperant que vostè m'ho digués, això, que nosaltres no lluitàvem contra l'atur. Ho estava esperant, perquè, és clar, el senyor Felipe González ens acaba de dir que

no és competència nostra, que l'INEM no ens el traspassaran mai, que és una cosa que no es pot traspassar. I no em digui que no és important l'INEM, senyor Armet, no m'ho digui, perquè vostè, el dia 6 de l'11 del 80, aquí, en aquesta Cambra —i d'això jo en dic, o en diria, si vostè ho negués ara, doble llenguatge; en diria doble llenguatge, si vostè no ho defensés ara—, vostè deia, exactament deia això: «I ara que no ens diguin que primer ha de venir el lleure i el no sé què. No, escolti, l'INEM, que és la peça clau —ho deia vostè—, la peça clau per entrar en profunditat en tot el que pugui ser el coneixement del mercat del treball, i per poder fer un capgirament d'aquesta política, perquè sense un instrument d'una prèvia informació en profunditat, sempre ens podem passar tota la vida dient que hi ha un mercat ocult de treball equivalent a tal...», etcètera, etcètera. No continuo, senyor Armet, llegint el que vostè deia en aquells moments.

I ara, senyor Armet, vostè ens diu aquí que a l'atur..., que només hem posat 1.000 milions, etcètera; escolti, 1.000 milions, senyor Armet, per a l'atur juvenil, quan de fet el senyor Felipe González i el senyor Almunia amb paraules diferents ens diuen que això no és competència nostra, senyor Armet, que això no és competència nostra. Per tant, senyor Armet, aleshores, aquí, veurà, qui té el doble llenguatge? Qui el té, el doble llenguatge, qui té el cinisme polític, senyor Armet? Qui té el cinisme polític?

D'altra banda, vostè diu: «desvalguts en la informació.» No, senyor Armet, desvalguts en la informació, no. Vostè rep el que surt realment del Departament d'Economia i Finances i que la llei marca que surti, i que és la informació del desenvolupament del Pressupost i de l'execució del Pressupost. I que aquest any és l'execució del Pressupost prorrogat del 83, i que vostè amb els seus coneixements tindria obligació de conèixer-lo, i que si el conegués bé no barrejaria termes, com ja li he dit que barrejava, de disminució d'actius financers amb amortització, per exemple, amb endeutament a llarg termini. I que vostè no barrejaria inversions públiques de la Generalitat amb inversions públiques de la Seguretat Social. I que vostè no barrejaria, senyor Armet, tampoc el fet de crèdits de tresoreria —ho repeteixo— amb inversions a curt termini.

Finalment, senyor Armet, jo li agraeixo l'oferta que jo he entès d'obertura, en el sentit de poder treballar conjuntament des del punt de vista del que —ho torno a repetir— és fonamental perquè els pressupostos que discutim aquí siguin uns pressupostos que deixin un marge d'actuació política de veritat.

Jo crec que aquest marge d'actuació, o aquesta col·laboració, es dona en el si de les comissions mixtes ja ara, senyor Armet; ja ara. I jo, realment, haig de dir que la col·laboració que hi ha del Partit Socialista de Catalunya en la part catalana en aquesta Comissió Mixta és bona, i que hi ha una entesa perfecta amb els membres que formen part d'aquesta Comissió Mixta, i, per tant, jo crec que el primer pas està fet, i que en aquest sentit és bo que aquesta oferta seva continuï realment essent una oferta que pugui plasmar-se en una realitat.

Finalment, senyor Armet, i permeti-m'ho amb tota la cortesia parlamentària, no l'hi he dit abans perquè encara... L'hi dic ara que és el meu últim torn i, per tant, li deixo a vostè allò que en diuen la possibilitat de rematar. Miri, amb tota aquella teoria del peix al cove, del llobarro i tot això, el senyor Miró,

que està buscant un Director General de Pesca, em penso que podria tenir en un futur govern de coalició ja el càrrec complert.

Moltes gràcies, senyor President. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Conseller. El senyor Armet disposa de quatre minuts si desitja intervenir. (*Remor de veus.*) L'Honorable senyor Armet té la paraula. Li ho recordo, quatre minuts.

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President. Aquesta última intervenció m'ha entendrit, i, per tant, m'ha tret la fermesa..., jo diria que és una bona tècnica perquè venia una mica abraonat, i per tant he vingut calmat finalment.

Però jo li diria una cosa al senyor Cullerell. Vostè diu: «repassi, repassi», allò una mica políticament, i jo li diria: «estudii, estudii» (*rialles*). Sobretot perquè veig que el que està estudiant és a mi, els meus textos, cosa, diguem-ne, que m'omple d'orgull, però crec que és bo per al Govern de Catalunya que vostè pugui estudiar aspectes diguem-ne més importants que allò que li poden oferir els meus textos.

Després, dir-li en el tema de l'atur, que s'ha comentat aquest aspecte de l'INEM. Bé, jo diria en aquest Parlament una cosa molt clara: és bo que hi hagi una coincidència de tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra en relació amb un objectiu comú, i en aquest cas l'objectiu comú ha estat al llarg de la primera legislatura, i és ara, que l'INEM podria ser i calia que fos una competència en mans del Govern de la Generalitat. I això s'ha mantingut amb tota la fidelitat i amb tota la fermesa, i, per tant, que quedi clar aquest tema.

Segon aspecte, a partir d'això no diem que no podem fer res en relació amb el tema de l'atur. Jo he volgut entrar en temes que sempre havia volgut introduir per ser una mica diferent, per entendre'ns. Aquests pressupostos no estan concertats. En aquests pressupostos no es té present quina és la situació econòmica de Catalunya. En aquests pressupostos no es criden les centrals sindicals i les associacions empresarials de Catalunya per comentar-los. En aquests pressupostos se li treuen aquelles partides que havien significat una política complementària de lluita contra l'atur, que és el que poden fer els governs autònoms. Aleshores, aquesta política que s'ha seguit és la política de situar uns fons a nivell de la marginació d'aquests.

I llavors no utilitzem el cinisme de dir: «com que diuen que no ens donaran l'INEM, nosaltres no fem política contra l'atur.» Per tant, és una política complementària, per una raó molt senzilla: perquè en un debat de política econòmica sempre es comenta que els instruments de la política econòmica en el seu conjunt són determinants per a l'autonomia de Catalunya.

És evident que l'INEM podia ser un instrument de coneixement del mercat de treball i d'actuació, i un instrument cabdal, com jo vaig dir al seu moment, sens dubte. Però això no és excusa per dir que uns fons de 5.000 milions de pessetes els passem a 1.000 milions de pessetes, perquè l'any passat tampoc teníem l'INEM; per tant, és una situació que està en el mateix nivell. I la pregunta a fer al senyor Conseller és la següent. Ja sabem que el Consell Executiu no vol concertar els pressupostos; ja ho sabem. Però el que no sabem és que el Consell Executiu vol situar aquesta política complementària al nivell més irrisori possible. Aquest és el tema. Això, no ho sabem, ho hem descobert en aquest pressupost, i nosaltres diem que no hi estem d'acord.

Vostè diu que, els documents, els lliura a temps. Miri, escol-

ti, la liquidació del Pressupost del 1983, quan l'hem rebuda? Amb el Pressupost del 85. Miri en la Llei de Finances quan l'havíem d'haver rebut, miri-ho: el mes d'abril. Escolti, l'hem rebut el mes de novembre.

El tema de l'oferta de col·laboració en el tema de finançament autonòmic. No s'equivoqui, senyor Cullerell, no es tracta que vostè tingui tres socialistes, que diu que són bons nois i col·laboradors en el si de la Comissió Mixta de Valoracions. Aquí del que es tracta és de si el President de la Generalitat entén i és suficientment intel·ligent per compartir un objectiu amb els socialistes que és l'objectiu nacional de Catalunya. Es tracta d'això. O tornem a la política de gesticulació per després perdre; no ho hem tingut tot però hem tingut una part, que és la política que caracteritza el seu Govern.

Aquí es tracta d'això. I, per tant, obertura? Al cent per cent. Vostès diran si volen o no volen col·laborar, i aquest fou un dels interrogants que vàrem plantejar al President de la Generalitat el dia de la darrera entrevista, i estem esperant una resposta que esperem que en aquest cas sigui positiva.

I, per últim, dir que jo crec que ha estat un debat interessant. Ha estat un debat que ha demostrat lògicament que estem davant d'un pressupost executat, que hi ha hagut una defensa per part del Conseller dient: «és lògic que baixin les inversions com baixen, perquè en un Estat complex, modern, no es poden seguir les teories postkeynesianes i, per tant, hem d'anar a aquest tipus de plantejament; és més important garantir les subvencions que altra cosa.» Nosaltres considerem, pensàvem que estàvem davant d'un pressupost prorrogat del 83; com que el del 83 era elevat podia ser un pressupost important, un pressupost que es va reduint, modificant, readaptant en funció d'interessos polítics conjunturals. I aquest Pressupost, en aquests moments, no té cap autoritat, perquè aquest Pressupost és la resultant d'un conjunt de polítiques que s'han donat en el si del Consell Executiu en un any de febrilitat electoral, i vostès sabran per què han fet el que han fet, i vostès sabran per què han hagut de reduir allò que nosaltres creïem que no es podia haver reduït mai.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Honorable senyor Diputat. (*L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances demana per parlar.*) L'Honorable senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (*de l'escó estant*): Senyor President, només voldria puntualitzar una cosa.

L'obertura que fa el Consell Executiu pel que fa al tema de les valoracions és una obertura que el Govern de coalició de Convergència, Unió i Esquerra és una obertura que la fa a tots els Grups d'aquesta Cambra, perquè és un objectiu nacional, i justament com que és un objectiu nacional és tots els Grups d'aquesta Cambra als quals vol comprometre per obtenir realment el que és un finançament, que només aquest finançament pot permetre realment que sigui veritat que l'autonomia política no sigui una farsa.

Per tant, aquest desig d'obertura, no voldria que les meves paraules es malinterpretessin, és agrair l'oferta del Grup Socialista, dir que això tira endavant a través en aquests moments de les Comissions Mixtes, però que l'obertura per tirar endavant aquest tema és una obertura feta a tots els Grups d'aquesta Cambra, que tots ells representen el poble de Catalunya.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Honorable Conseller. (*L'H. Sr. Armet demana per parlar.*) L'Honorable senyor Armet molt i molt breument.

El Sr. ARMET: Bé, jo voldria fer un aclariment al senyor Conseller i a tota la Cambra, ho dic perquè no doni lloc a cap mena de situació equívoca, i dit des de la tribuna. No es tracta en el si de la Comissió de Valoracions d'avançar en aquest tema, sinó que es tracta d'una voluntat de corresponsabilització política, oferta que es fa a la Presidència de la Generalitat des del principal partit de l'oposició, i, evidentment, amb voluntat de corresponsabilització dels Grups de la Cambra.

Però voldria que s'entengués el sentit polític d'aquesta oferta, que és un sentit polític que no passa per subordinacions ni per deixar a mans d'uns una negociació que ha de ser de tots.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Honorable Diputat. Per fer un torn en contra, té la paraula el senyor Antoni Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat que els parla arriba en aquest moment en una situació de forma física deficient, però —coneguda—, a més a més, en una situació de torn en contra *interruptus* (*remor de veus*) múltiples vegades que em sembla que encara m'ha perjudicat més. Llavors, haig de reconèixer que, pràcticament, tots els arguments a favor i en contra s'han donat. Jo, el que faré serà el que he fet, i el que ara intentaré reflectir és adoptar el paper d'un observador, d'un observador acadèmic, que mira el que passa i intenta analitzar-ho des d'un punt de vista de la lògica —ja no diré de la lògica formal, perquè seria demanar massa—, però sí d'una certa lògica política. I em trobo, realment, amb haver de fer primer una classificació. Les dues intervencions que hi ha hagut en torn a favor d'esmena a la totalitat, jo crec que han de ser classificades, per poder-les entendre bé, des d'aquest punt de vista. Ens trobem una intervenció frondosa del senyor Armet, que ara marxarà i no sentirà les observacions que li haig de fer sobre alguns punts que, malgrat les seves repetides afirmacions que sí que ho entenia, resulta que joestic convençut que encara no ho ha entès... Però, és clar, ell s'ho perdrà.

I, després, m'he trobat, en canvi, amb un torn a favor no gens frondós, sinó absolutament concentrat, del senyor Ribó en una línia, naturalment, no tan diversa, sinó única, que bàsicament ha consistit a desqualificar el Consell Consultiu de la Generalitat. Llavors..., sí, tres minuts per començar i després anar arrissant el ris de la desqualificació del Consell Consultiu; desqualificació que, evidentment, s'ha produït a través d'una tècnica no per coneguda menys eficaç, que consisteix a citar parcialment. És clar, quan se cita parcialment és facilíssim fer dir a la gent el que no vol dir. El Consell, en el seu Dictamen, pàgina 24, paràgraf vuitè, diu: «El paràgraf segon del punt 7 de l'article 14 del Projecte dictaminat podria suggerir la concessió al Departament d'Economia i Finances d'una facultat incontrolada de minvar els crèdits, etcètera», tot allò que ens ha explicat el senyor Ribó, però és que llavors, el Consell Consultiu, a continuació, diu: «I això no és així, per tal com...» —per tal com—, i llavors dedica tota una sèrie de pàgines a explicar per què això no és així. És clar, dir: «Senyores i senyors Diputats, el Consell Consultiu dubta, també, de la constitucionalitat del Projecte», perquè diu aquesta frase, i oblidar-se que diu:

«Això no és així, per tal com», i llavors vénen dues pàgines d'argumentació per explicar aquest «per tal com», em sembla que és un abús absolutament indigne.

Bé, per tant, el tema del torn en contra del senyor Ribó, el deixo ja aquí. Ja m'agradaria estendre-m'hi més. M'agradaria, de veritat que m'agradaria; però ho faria, amb molt de gust, un dia que estigués en millor forma física i que les seves senyories no estiguessin tan cansades com em sembla que estan.

I ara entraré, parcialment, perquè és enormement difícil tocar tots els punts que ha tocat el senyor Armet. Una vegada, en un torn en contra d'una esmena a la totalitat, li vaig dir que, segurament, havia encertat algun pardal amb les seves perdigonades, perquè era com aquell caçador de l'acudit que tots vostès, segurament, recordaran, que apuntava a tot arreu, i avui ha fet el mateix: ell ha apuntat a tot arreu, i, potser sí, que, algun pardalet, l'ha encertat.

El senyor Armet es posa transcendent i ens ofereix un pacte polític per aconseguir al cent per cent els objectius de la millora del finançament de l'autonomia, i això ho fa pocs minuts després d'haver-nos dit que la política de lluita contra l'atur que pot fer una Comunitat Autònoma és complementària i que, en canvi, l'INEM és fonamental per a la lluita contra l'atur, de la qual cosa es dedueix, amb una estricta anàlisi lògica, que el senyor Armet comparteix l'opinió d'aquells que diuen que l'INEM no s'ha de traspasar, perquè si l'INEM és fonamental per a la lluita contra l'atur, per un cantó, i, per l'altre cantó, les Comunitats Autònomes només poden fer una política complementària, es desprèn, em sembla a mi —suposo que a Aristòtil li hauria semblat el mateix—, que l'INEM no ha de ser traspasat. D'acord.

També ens ha obsequiat, el senyor Armet, amb un altre raonament molt interessant, des d'aquest punt de vista d'anàlisi acadèmica que jo estic fent; és el que jo faria a un alumne meu. Li diria: «Escolti, miri, vostè, amb això vagi alerta, perquè aquest tipus de raonament no pot ser». Vostè ens ha dit, diu: «Vostès van passar del somni a la realitat.» I llavors li diria: «Escolti, vagi alerta, perquè aquest tipus d'imatge és transparent, és molt transparent.» Sí, sí, nosaltres vam passar del somni dels acords García Añoveros-Trias —i que consti que el senyor García Añoveros no és que fos precisament la Blanca-neus, eh?— a la dura realitat, a la dura realitat de les retallades del PSOE. Sí, sí, sí, senyor Armet, exactament: vam passar del somni a la realitat.

A mi m'agradaria, també —i agrairé a la Presidència que puntualíssimament em reclamí quan se m'acabi el temps perquè no m'agradaria cansar més del compte els senyors Diputats i les senyores Diputades—, repassar una sèrie d'aspectes en els quals em sembla que, malgrat les repetides i clares, al meu entendre, explicacions del Conseller, el senyor Armet no se n'ha assabentat, encara. Vaja, de l'error en què estava, de l'error que tenia. Fixin-se: el senyor Armet, en unes declaracions que fa el dia 21, em sembla que és, de novembre, a través d'Europa Press,... —ah!, perquè també ha passat una cosa curiosa, en el debat d'aquests pressupostos: que el dia que es feia el torn a favor de les esmenes a la totalitat en Comissió, resulta que en Comissió no es va fer el torn a favor de les esmenes a la totalitat; es va fer en una roda de premsa, abans. Això és legítim, eh?, és absolutament legítim, però em sembla que és una greu descortesia parlamentària. Bé, doncs en aquest torn a

favor de les esmenes a la totalitat que es va fer en una roda de premsa el senyor Armet deia, estripant-se les vestidures, que: «En concreto,» —ho devia dir en català, el que passa és que el tèlex és en castellà— «la suma de los capítulos 7 y 9 de los ingresos, transferencias de capital y variaciones de pasivos financieros suman 37.000 millones de pesetas, que habrían de destinarse íntegramente a inversiones, pero en la partida de gastos sólo figuran 33.000 millones, suma de los capítulos 6 y 7 de inversiones.» Miri, senyor Armet, aquella tarda mateix jo vaig fer una roda de premsa també, és clar, perquè tothom, si vostè fa el torn a favor en una roda de premsa, doncs, el torn en contra també s'ha de fer en una roda de premsa, i vaig explicar breument —el que passa és que, suposo que la premsa no en va prendre nota, perquè és una mica avorrit— l'error que vostè havia comès. Vostè s'havia descuidat, simplement, de sumar els 3.982 milions d'inversions que estan pressupostats per a Sanitat, i llavors resulta que els 33.276 més els 3.982 sumen, exactament, els 37.285 que vostè reclamava. Primer error. Això, el Conseller l'hi ha explicat avui, un parell de vegades; potser no d'una manera tan brutal com l'hi explico jo, però espero que aquesta vegada ho entendre.

Un altre, que va dir aquell dia: va parlar que... (*pausa*), va parlar que la xifra de subvencions que apareixia en el pressupost —millor dit, de transferències corrents— era de 30.000 milions de pessetes, quan el 30 de setembre, segons vostè, ja s'havia arribat a la xifra de 64.960 milions de pessetes, i això era una illegalitat, això donava lloc a una..., ho diu el tèlex d'Europa Press, i, llavors, és clar, el que va resultar és que vostè s'havia descuidat de sumar —tal com també li ha explicat el Conseller— els pagaments del Fons de Compensació Municipal que apareixen en la liquidació del Pressupost, tal com marquen les normes de comptabilitat pública —això no és cap invent— en la partida de transferències corrents, descuidant-se una cosa tan elemental com que, en aquest Fons de Cooperació Municipal, la Generalitat cobra per un cantó i paga per l'altre, i prou. I com aquest exemple, li aniria explicant —però, bé, també li haig de deixar deures per fer a casa— tota una sèrie d'errors que vostè va cometre aquells dies i que van donar peu, el van portar a vostè i el seu partit, el seu Grup parlamentari, altres Grups parlamentaris, els van portar a una dinàmica que va culminar a fer portar el pressupost del 84 a dictamen del Consell Consultiu, i, d'aquesta manera, acabarem en cap-i-cua; acabarem parlant altra vegada del Dictamen del Consell Consultiu, tal com jo he començat.

Miri, *La Vanguardia* del 21 de novembre del 84: «El PSC también anunció que, para seguir atentamente las nuevas desviaciones presupuestarias que se produzcan en el futuro, abrirá una oficina de información presupuestaria en la sede del Partido.» Per explicar quines coses? Doncs, coses del tipus de: «Los gastos corrientes, en lugar de...» Diu que s'aplica el deute públic a despeses corrents en lloc d'aplicar-los a inversi- ons o a transferències de capital. Això ho deien vostès, fruit d'aquell error numèric que havien comès abans.

Va qualificar aquests pressupostos d'«ofensius per al Parlament». *El País*, del mateix dia: «El Portaveu del PSC afirmó: "el Presupuesto es un documento falso".» Duríssim. Gravíssim.

El Periódico, del mateix dia: «El PSC ve ilegal el Presupuesto de 1984», titular, i, a dintre, diu: «En su explicación, Armet

llamó al Consell Executiu "la banda del Empasre".» (Pausa.) Duríssima incorrecció, senyor Armet. I, després, vostè fa oferriments de construcció de l'autonomia.

Bé, llavors, això va evolucionant. Arribem al 6 de desembre. Diu: «Armet señaló...» —*El País*, 6 de desembre— «que esto es una grosería política notable, una insolvencia técnica y no comprendemos cómo el Conseller Cullerell ha podido caer en ella.» Sap a què es referia? Es referia als articles que vostès consideraven que eren inconstitucionals o antistatutaris. I llavors resulta que el Consell Consultiu diu que són constitucionals i estatutaris. Per tant, només hi caben dues interpretacions, aquí: o els seus assessors en matèria jurídica —els de vostès, els de vostès i els de vostès— anaven molt equivocats, o bé és evident que l'única intenció que hi havia darrere de tot això era una intenció de retard, d'obstaculització del debat pressupostari.

Bé, em sembla que, amb tot això que he explicat, n'hi ha prou, combinat amb totes les altres explicacions que ha donat el Conseller i combinat amb la lectura parcial que he fet del Dictamen del Consell Consultiu, que, evidentment, el que no farà serà deixar de llegir-los la conclusió. Acabaré la meua intervenció com a torn en contra de les esmenes, aniré a descansar una mica a l'escó, i també deixaré descansar les senyores i els senyors Diputats, almenys de l'atenció que tenen l'amabilitat de prestar-me a mi.

El Consell Consultiu conclou el seu Dictamen dient: «Conclusió: el Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament de Catalunya sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1984 no vulnera la Constitució espanyola i s'adequa a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Aquest és el nostre Dictamen», etcètera. Ah, per cert, i abans d'acabar, m'agradaria remarcar que m'he descuidat una cosa molt interessant: avui ens han il·lustrat sobre la compatibilitat —per part del senyor Ribó— entre illegalitat i constitucionalitat. És realment un descobriment importantíssim.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. No li estranyi, senyor Diputat, si el llum no s'ha encès, però és que el rellotge no funcionava, em sembla. (L'H. Sr. Armet demana per parlar.) Una qüestió d'ordre, senyor Armet?

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Sí, i d'acord amb l'article 64, tota la intervenció han estat al·lusions a preteses coses que jo havia dit i, per tant, a la meua persona, tota la intervenció del senyor Subirà. Pregaria a aquesta Presidència...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Em penso, senyor Armet, que no ha estat al·ludit, sinó referit i citat, i, per tant, no crec que correspongui el torn corresponent.

El Sr. ARMET: Discrepo i demano que consti en acta la meua disconformitat absoluta amb aquesta intervenció. Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Per fixar la seva posició ara té la paraula, si ho desitja, el representant d'Esquerra Republicana.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyories, celebri que el debat hagi baixat una mica de to, que com es diu en termes de futbol «s'hagi moderat una mica el joc», perquè efectivament, a ritme de temps i d'intensitat que havíem adquirit, evidentment Nadal, Cap d'Any i els Reis ens haurien trobat en

aquest debat.

Jo voldria ser més pragmàtic, no intervenir en les qüestions d'alta volada —interessants, certament— que han estat evocades aquesta tarda pels Il·lustres Diputats del Partit Socialista, del Partit Socialista Unificat i per l'Honorable Conseller senyor Cullerell, com pel meu col·lega senyor Subirà, i em limitaré per exigència de temps a fixar la nostra posició amb referència a les esmenes a la totalitat que ens han presentat.

Jo no cometré la pedanteria de recordar a les senyores i senyors Diputats que hi ha un article —número 32— de la Llei de Finances Públiques que diu que els Projectes de Llei de Pressupostos s'han de presentar abans del dia 10 d'octubre de cada any. Aquest imperatiu no s'ha pogut complir malauradament fins ara. Les senyores i els senyors Diputats recorden que el Pressupost del 81 es va aprovar a finals d'abril, que la discussió del Pressupost del 82 va iniciar-se ja havent entrat l'any, exactament el dia 20 de maig, els Pressupostos del 83 varen incrementar aquell retard, car l'Honorable Conseller d'Economia i Finances en va fer la presentació el 26 de juliol. Per tots els records, els records han estat batuts aquesta vegada, car som a 19 de desembre del 1984 i encara no hem començat, pràcticament, a discutir el Pressupost d'aquest any.

En dir això, no volem evidentment censurar ni el Consell Executiu ni la Conselleria de Finances. Sabem perfectament que hi ha hagut raons poderoses —i s'han evocat amb abundància i amb eloqüència, aquesta tarda en aquest recinte— per justificar aquestes extralimitacions, i no ens cansarem de repetir, per altra part, que el que també s'ha dit i s'ha dit amb força, i s'ha dit amb vehemència que una gran part de la culpa d'aquesta situació, de fet i de dret, es deu al sistema financer, que ens és injustament imposat per l'actual ordenament constitucional i autonòmic. I no direm que el fet de ser en gran manera dependents, en aquesta matèria, de les finances estatals no ens permet d'actuar, en termes pressupostaris, amb l'agilitat i amb l'eficàcia que tindriem si totes aquestes servituds no existissin.

Però malgrat aquestes relatives justificacions, el nostre Grup vol afirmar el seu fervent desig que es regularitzi d'una vegada per sempre la tramitació dels pressupostos catalans sota el signe de la normalitat, i que a partir del primer de gener del 1985, i a partir dels primers de gener dels anys successius, sapiguem perfectament de quins recursos disposem i quines són les prioritats per expressar aquests recursos. I és precisament a partir d'aquestes constatacions elementals —però crec que s'havien de repetir, si ja s'han dit— que entro en el tema concret de la nostra posició en relació amb les esmenes a la totalitat presentades per tres Grups: el Grup Popular —m'excuso: no n'he fet esment abans—, el Grup Socialista i el Grup Socialista Unificat.

Nosaltres fem una reflexió molt senzilla i molt sincera. És que realment té un sentit de proposar la devolució al Govern d'uns pressupostos que són en realitat —s'ha dit i s'ha repetit fins a l'infinit— una pròrroga dels anteriors, amb alguna variació imposada per les circumstàncies, i la vigència dels quals ha de finir d'aquí a dotze dies? Realment, és una reflexió de sentit comú i qualsevol home del carrer, qualsevol ciutadà de peu que estigués en aquest recinte comprendria que això té una lògica elemental.

Si es tracta de fer, com s'ha fet aquesta tarda, en abundància, una valoració de conjunt amb evident càrrega política —com

sembla que és el cas, és evidentment el cas—, trobem perfectament normal que els Grups parlamentaris esmenants utilitzin, hagin utilitzat, totes les possibilitats d'intervenció que els reconeixen les nostres lleis. Però altra cosa, altra cosa és pensar que la devolució dels Pressupostos del 84 al Govern seria quelcom de positiu per a la nostra autonomia. Nosaltres pensem, al contrari, que aquest retorn vindria a complicar més encara uns itineraris financers i pressupostaris ja passablement malparats.

Però encara hi ha més. Tractant-se com es tracta d'un pressupost evidentment prorrogat, en el qual pràcticament no s'han produït incorporacions i en el qual el reconeixement de noves obligacions ha tingut un caràcter molt limitat i estrictament funcional, és evident que nosaltres hem adoptat una posició pragmàtica i hem preferit no presentar tampoc esmenes a l'articulat. L'estructura bàsica d'aquest Pressupost, del que hem d'aprovar aquests dies, ja fou discutida, i en gran part adequada a les nostres pretensions, per mitjà de les esmenes que vàrem presentar al Pressupost del 1983. I és evident que aquesta conducta és vàlida no solament per al Pressupost del 84, per aquestes raons, però per al Pressupost del 85 és evident que no adoptarem la mateixa conducta, car ja hem presentat un conjunt important d'esmenes al Pressupost del 85.

Per resumir i per no allargar excessivament aquesta intervenció, el nostre Grup pensa que és urgent la regularització de la situació pressupostària del nostre país per damunt de tota altra consideració. Hem d'aprovar ràpidament uns pressupostos pràcticament exhaurits i hem d'abordar en millors condicions l'exercici del 1985, amb més rigor i amb més respecte per les regles que ens imposen les nostres mateixes lleis.

Ara que el prestigiós —prestigiós, subratllat— Consell Consultiu ha descartat amb rotunditat les preteses anomalies de la Llei de Pressupostos del 1984, seria realment molt difícil de justificar que el Parlament no comprengué la necessitat d'avançar ràpidament pel camí de la normalització dels pressupostos i de la política financera de Catalunya.

I no voldria acabar sense lamentar sincerament les paraules que s'han pronunciat, d'un to a penes dissimuladament despectiu, contra aquesta altra entitat de les nostres institucions. Jo voldria retre homenatge des d'aquesta tribuna a les persones altament eminents, juriconsults de gran categoria, designades per la sobirania del poble català i que han emès un Dictamen amb la seva consciència. I quan he sentit alguna reflexió sobre aquest Dictamen m'ha recordat, però a l'inrevés, una curiosa intervenció del Ministre De la Quadra Salcedo, l'endemà de la sentència de la LOAPA, quan es va declarar satisfet d'aquella sentència, que evidentment era una bufetada a les dues galtes de les persones que la van generar i dels partits que la va proposar.

Avui s'ha fet un raonament similar, però a l'inrevés, en el sentit que s'ha vist, en algun considerant d'aquest Dictamen, alguns elements favorables a les tesis de les persones que el van proposar, quan en realitat —com ha subratllat molt bé el Diputat senyor Subirà— es tracta d'un desmentiment total i d'una total desautorització d'aquelles tesis.

Per acabar i per resumir, per aquest conjunt de raons —que podríem estendre-les durant una llarga estona, com han fet altres portaveus, però ja sabem que tenim una limitació de temps per fixació de posició—, només diem únicament i exclusivament que el nostre partit, amb rotunditat i amb absoluta

convicció, votarà en contra de les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Per fixar la seva posició té la paraula l'Honorable senyor Folchi, en representació del Grup Popular.

El Sr. FOLCHI: Senyor President, senyores i senyors Diputats, permetin que, a hores d'ara, i tenint en compte el tall que ens queda encara en aquest debat pressupostari comenci pel final i vagi pel dret: el nostre Grup s'abstindrà en la votació d'aquestes esmenes a la totalitat. I ho fem, tot i que compartim algunes de les coses que s'han dit des dels escons de l'esquerra, perquè creiem tenir sobrereres raons per no votar ni a favor ni en contra d'aquestes esmenes. M'explicaré. Tenim algunes raons de fons per no estar d'acord amb l'argumentació donada de crítica al Pressupost de la Generalitat. Em refereixo, per exemple, a tota la política de transferències. Bé, la política de transferències és un mecanisme en el qual nosaltres creiem i la crítica, en certa manera global, que es fa en justificar les esmenes a la totalitat no és compartida. És cert que també podríem adduir aquí alguna raó d'oportunitat, amb tot el respecte per als que han proposat les esmenes, tornar-li a hores d'ara el Pressupost al Govern perquè el millori durant tres mesos més, bé, políticament té un sentit, no ho dubto, però de fet condueix a que el ja molt minvat control parlamentari que es pot fer sobre aquest Pressupost desaparegui en absolut. I, sobretot, tenim una altra raó, que és una raó de principi i que, si em permeten, l'exposarem a contrari, en justificar per què no podem votar aquesta vegada amb la majoria, amb el Grup que dona suport al Govern.

De fet, la raó principal, i no descobriré res que no sigui ja conegut per aquesta Cambra, és d'oportunitat, i concretament de temporalitat. És que, certament, som a Nadal, i és que certament l'article 32 que citava el Diputat d'Esquerra abans de la meua intervenció diu «d'octubre», però d'octubre de l'any anterior, és clar. Llavors, això és un fet. Llavors, ja sabem que aquest Dictamen —i ho dic per acollir-me a un argument sobre la base d'un Dictamen que serà portat i discutit, i donarà molt per parlar en aquest debat—, també diu una sèrie de coses... Jo no pensava sortir amb el Dictamen a la mà, però com que es veu que es poden fer citacions parcials i que puguin desvirtuar la intervenció, doncs, ho faig amb la pàgina a la mà. És clar, la pàgina 5 diu que «Pressupost» és «una previsió raonable d'ingressos i despeses», i que «pressupost» dona la idea, porta la idea de «suposició o hipòtesi anticipada». Doncs, bé, al desembre, al desembre d'aquest any, no hi ha previsió d'ingressos i despeses, no hi ha hipòtesi, no hi ha —en absolut— suposició, el que hi ha —i això és un fet— és que hi ha unes despeses fetes. El senyor Conseller ho ha dit en la seva intervenció, les despeses són les que són i això es pot dir de moltes maneres, però «Pressupost» no.

Jo no sé si el debat que estem fent aquí és realment un debat pressupostari. No tindria cap dubte que es pot entrar a debatre la Llei pressupostària, el conjunt de normes que han de regular la liquidació d'aquestes despeses i ingressos que hi ha produïdes. Sobre això jo no tindria cap dubte. Però, de debò, pensar que aquí, avui, ha començat un debat pressupostari —allò que es diu tècnicament, políticament, un debat pressupostari— penso, sincerament, que no és així. I que una cosa és parlar de les motivacions, jo tinc l'estranya sensació —després d'assistir

a una molt interessant sessió i d'alçada política, sens dubte, com és la d'aquesta tarda— que tot el que és parlar de finançament autonòmic i no és parlar de pressupost té una causa molt concreta, és que de finançament autonòmic té sentit parlar, del Pressupost no. Doncs bé, amb aquestes condicions nosaltres pensem que és molt difícil adoptar una altra actitud política que no sigui l'abstenció. I, per això he començat la meua intervenció dient que, des d'aquesta perspectiva que nosaltres fem amb tota honradesa, que nosaltres creiem que som davant una Llei pressupostària que discutirem, que hem esmenat i que pensem mantenir les esmenes davant el Ple, en aquest terreny sí, però en el terreny de l'aspecte purament tènic pressupostari, com a previsió de quantitats a ingressar i a gastar, això no és un pressupost.

Bé, també és veritat que una cosa són els fets i una altra cosa són els motius que porten a aquests fets. Nosaltres ja sabíem que existia la Llei 1/1984, el senyor Conseller, certament, ha donat unes raons que han pogut justificar que estem avui en aquesta situació, però la situació és la que és. Llavors, és clar que mirava els nostres escons quan deia que alguns Diputats o que alguns Grups havien dit que només Catalunya, només l'autonomia catalana no té pressupost. Sí, nosaltres ho hem dit, aquesta és una de les consideracions que hem fet, no hem abusat de declaracions fora del marc de la Cambra, però aquesta és una de les consideracions que sí que hem fet; en tenim d'altres a fer sobre aquesta Llei. Per exemple, és clar, jo he pres una sèrie de notes interessants de la intervenció del senyor Conseller i al voltant d'aquest acord del febrer del 84, ens ha explicat molt bé en què consistia la primera part de l'acord, la regularització dels Pressupostos del 81, del 82 i del 83. Hauria de creure que ha oblidat fer referència a la segona part, a l'aspecte quantitatiu de la segona part, del que fa referència als ingressos al 1984, quan —que jo sàpiga— aquesta era la magnitud rellevant a l'hora de veure si els ingressos del 84 són incerts o no. Es pot fer sobre això una previsió raonable o no. Doncs, bé, miri, ja sé que ho sap i no tinc cap mena de pretensió d'ensenyar a ningú el seu *métier*, el seu ofici, però, és clar, estem parlant de 14.000 milions de pessetes, estem parlant del 5% dels ingressos globals de la Generalitat, estem parlant, si vol excloure la Seguretat Social —que jo crec que es vol excloure i acabo de signar, almenys des del punt de vista conceptual una esmena en aquest sentit— seria el 10% de tot això. Bé, aquesta mecànica em recorda molt allò que es diu de «muerto el perro se acabó la rabia», que, és clar, sí perquè hi ha una petita incertesa que afecta el 5% dels interessos de la Generalitat, deixem de fer pressupost, deixem de controlar el cent, des del punt de vista parlamentari.

Normalment, aquests debats acostumen a reflectir la posició dels Grups intervenint en el escons del Parlament. I és obvi, que des dels escons de l'oposició es vulgui donar i posar èmfasi a allò que preveu l'article 49 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que no dic que hagi estat, en absolut, ignorat, conculcat de cap manera pel Govern, dic simplement que el grau d'exigència és superior des de l'oposició que des dels escons del Govern.

Doncs bé, encara podríem fer una última apreciació sobre aquesta Llei, i per caure en la moda aquesta també podria dir *last but not least*: no és el menys important que podem dir sobre aquesta Llei. Miri, el senyor Cullell, en la seva segona inter-

venció deia, parlant amb el representant del PSU, que «encara avui, de fet, no es compleixen les condicions previstes en la Llei 1/84, per a la presentació del Pressupost». Estic d'acord, és veritat, no es compleixen tècnicament en puritat encara avui; bé, i tanmateix, avui estem discutint un pressupost. Doncs bé, si aquesta és una qüestió que es podia obviar el mes de novembre, nosaltres pensem que també es podia obviar el mes d'abril, també es podia obviar, com a mínim, el mes de juny quan es va constituir aquesta nova legislatura. Per tant, nosaltres pensem, senyor Cullell, nosaltres pensem, senyores i senyors de la majoria que, per una certa exigència de rigor el Pressupost hauria hagut de ser la primera llei enviada a la consideració del nou Parlament. I això no és un judici de legalitat, no és un judici amb una fonamentació jurídica que calgui exposar, és simplement un judici d'oportunitat política, de valoració política.

Bé, és clar, nosaltres pensem que es podia fer aquesta previsió raonable, que segons el Dictamen del Consell Consultiu és el que és el Pressupost, que es podia fer ja al mes de juny, i les dades que ens ha donat el Conseller sobre el calendari de la negociació ens porten a ratificar-nos en aquesta convicció.

Hi ha encara una qüestió menor, però sobre la qual no voldria passar. Després de fer tota aquesta intervenció dient que per a nosaltres el coneixement del Parlament sobre el Pressupost era prioritari, per què hem enviat la Llei al Consell Consultiu, provocant un nou retard? Bé, jo almenys he de dir que, entre el moment que es va enviar i el moment que es va emetre dictamen hi havia sis dies entremig i que, entre el moment de la sessió convocada i avui, n'han passat tretze. És un temps molt curt, comparat amb els onze mesos, cinc mesos segons com es mesuri, entre l'un i l'altre. Resumint, nosaltres creiem que no estem, en propietat, davant un debat pressupostari, estem en tot cas, en condicions de discutir, debatre i aprovar una llei pressupostària i que, quant a la resta, si em permeten, la nostra abstenció —i m'avanço a part del contingut del Dictamen— no serà una abstenció avui, a aquesta votació concreta, sinó que serà una abstenció que va una mica més enllà.

En dret pressupostari s'acostuma a fer referència al principi d'universalitat. Si m'ho permeten, jo voldria qualificar la meua abstenció com una abstenció universal, acollint-me a aquest principi d'universalitat pressupostària. Però com que avui la sessió ha passat per similis taurins, de peixateria i, fins i tot, una mica eclesials sobre la fe i les misses, també podríem dir que serà —i certament ho serà— una abstenció *urbi et orbe*. Moltes gràcies. (*Rialles.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Bé, finalitzat el debat, sotmetrem ambdues esmenes a la consideració dels senyors Diputats.

Per tant, els senyors Diputats que estiguin a favor de les esmenes, que es posin drets, si els plau.

Diputats que hi estiguin en contra, que es posin drets, si els plau.

Diputats que s'abstinguin?

Per tant, les esmenes del Partit Socialista de Catalunya i del Partit Socialista Unificat queden rebutjades per 34 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions.

Passarem, per tant, ja a sotmetre a la consideració dels senyors Diputats les esmenes següents. Evidentment les dues esmenes també són acumulades, es refereixen a l'esmena a la to-

talitat, a la secció sisena, per tant, a Ensenyament, presentada pel Grup Socialista Unificat de Catalunya i la del Partit Socialista de Catalunya. Voldria advertir els senyors Diputats que si bé és cert que la generositat d'aquesta Presidència fins ara en el temps ha estat notable, penso que a partir d'ara serem molt més rigorosos en el temps, i, per tant, no sé si el rellotge seguirà espatllat com fins ara, però, en tot cas, aquesta Presidència advertirà quan es compleixi el temps. Per tant, per presentar ja l'esmena, la primera esmena del Partit Socialista de Catalunya té la paraula el representant... Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula la senyora Eulàlia Vintó, en representació del seu Grup parlamentari. Disposa de quinze minuts.

La Sra. VINTÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, vull començar la meua intervenció lamentant sincerament l'absència, en aquest moment del debat pressupostari, del Conseller d'Ensenyament. Em sembla, no tant personalment, sinó en funció d'aquesta Cambra i en funció d'aquest acte de la Llei més important, com s'ha qualificat fa una estona aquí, em sembla significativament greu que el Conseller d'Ensenyament, senyor Guitart, no estigui present aquí, no ho dic ja per replicar coses que es puguin dir des de la tribuna, sinó simplement per conèixer quins són els motius que Grups de l'oposició tenen al Projecte de Pressupostos que entrem ara a debatre per seccions.

El Grup parlamentari del PSUC basa en quatre arguments la seva esmena a la totalitat a la secció 6, Ensenyament. Aquests quatre arguments són, en primer lloc, insuficiència de les despeses de funcionament dels centres públics d'EGB, BUP i Formació Professional, capítol II. Hem escoltat durant la primera part del debat de totalitat un seguit d'argumentacions, en les quals jo ara no entraré, però que donaven —o pretenien donar— una justificació a la disminució d'inversió, que és una quantitat respectable i de la qual parlaré seguidament. Però semblava lògic, o hauria semblat lògic, que les despeses de funcionament dels centres públics, en els nivells esmentats, despeses de funcionament que haurien, si més no, d'incrementar-se en el valor de l'increment del cost de la vida, que haurien, si més no, d'incrementar-se en funció de l'ampliació d'aules escolars de cada un d'aquest nivell, aquestes xifres, dic, per a no magnificar, haurien de reflectir aquest increment.

Bé, un debat pressupostari requereix xifres, jo les donaré. Amb xifres globals d'aquests nivells, el Pressupost de l'any 83 preveia 1.715 milions, el Pressupost del 84, 1.655 és a dir, una disminució del 3,4% global. Si anem a cada un dels nivells educatius, ens trobarem que EGB tenia 489 milions; en el 84, en té 413; Educació especial és l'única que incrementa, de 10,6% a 26,8, però estem en unes xifres tan ridícules que gairebé fa pena comentar-les.

El batxillerat i la formació professional no s'han modificat en absolut, 644 i 571, respectivament. Què volen dir, aquestes xifres fredes? Volen dir una cosa tan elemental com que, per exemple, les aules d'EGB que rebien l'any 83 una subvenció de 8.000 pessetes, ara les reben de 6.000. O com deia ahir un representant de les entitats que estan endegant la campanya per l'escola pública i per l'ensenyament públic, que cada nen rebia 3,40 cèntims i que ara rep 2,80 pessetes o 2 pessetes, coma, 80 cèntims. Això és el que significa, i això significa que la qualitat, que la capacitat pedagògica dels nostres centres públics disminueix a partir d'aquesta disminució de les partides

de despeses de funcionament.

El nostre Grup parlamentari, en fer les esmenes —i això sortirà en les properes sessions—, ha intentat de corregir aquests déficits i ha incrementat com a mínim tenint en compte els dos paràmetres que deia, és a dir, increment del nombre d'aules, increment del cost de la vida.

El segon gran apartat fa referència a la insuficiència de les inversions reals, inferiors als pressupostos del 1983, bàsicament en els centres de BUP i Formació Professional. Jo voldria recordar aquí que aquest nivell, el de BUP i Formació Professional, segons argumentacions que jo mateix he exposat i que el Conseller va reconèixer com a reals, és un dels nivells que, per la progressió de les edats dels alumnes, està en creixement encara fins a l'any 90. Per tant, no incrementar la inversió en un nivell educatiu del qual es coneix —perquè els nens no neixen amb catorze o quinze anys, afortunadament, sinó bastant més petits—, se sap que creixerà la població que té dret a anar a algun d'aquests nivells, no sembla lògic que la principal disminució del capítol d'inversions se centri precisament en aquests dos nivells educatius. Però tornaré a donar les xifres: Xifres globals pressupost d'inversió real any 1983, 5.300 milions de pessetes. Pressupost de l'any 1984: 4.212 milions de pessetes. És a dir, tenim una disminució, que correspon a la disminució global de la inversió en el conjunt dels pressupostos, del 20,5%.

Però si anem als capítols o als diversos nivells, trobarem xifres realment pintoresques: l'any 83 s'havien pressupostat 250 milions per a educació de pre-escolar, per construir pre-escolars. L'any 84 es veu que ja no hi ha nens i no en fem ni un: zero pessetes.

Per a educació especial, un sector realment també deficitari, hi havia l'any 83 350 milions. L'any 84 no n'hi ha cap.

EGB, que va partir d'un pressupost de 2.300 milions i que va ser disminuït ja en el debat pressupostari del 83 fins als 1.900, és l'única partida que creix i passa a 2.868. Però a BUP i a Formació Professional teníem 1.100 milions i han quedat reduïts a 741, i a Formació Professional n'hi havia 1.600, i han quedat reduïts a 609 milions.

Les partides que l'any 83 anaven destinades a ensenyaments integrats, a ensenyaments artístics o a escoles d'idiomes han desaparegut també del pressupost de l'any 84.

És evident que amb aquest pressupost no s'han fet escoles durant l'any 84, i tindrem ocasió de parlar de com s'han calculat els pressupostos del 85 quan la propera setmana els debatem. A mi m'interessaria aquí donar una altra xifra que em sembla escandalosament preocupant, i és que en el pressupost de l'any 83 hi havia aquests milers de milions a executar que s'havien sumat a uns altres, suposo, de romanent, que tenen en aquestes xifres que fa un moment discutien el senyor Armet i el senyor Culler del resultat del Pressupost del 83: apareixien pressupostats 10.000 milions de pessetes per a inversions, i al final d'any la Generalitat només n'ha gastat 3.500. És a dir, ja no parlo dels 10.000, parlo dels 5.300. Dels 5.300 pressupostats i aprovats, la Generalitat, durant l'any 83, declara en aquests fulls informatitzats que només ha estat capaç de gastar-ne 3.500.

El tercer argument de la nostra esmena a la totalitat es basa en la insuficiència de les partides corresponents a transferències a les entitats territorials, en especial als ajuntaments. Efecti-

vament, si un fa l'anàlisi dels pressupostos es troba amb xifres notablement curioses. S'han incrementat o s'han mantingut els mecanismes de subvencions; això ha fet parlar d'un pressupost clientelar, però quan es parla de transferències es passen les transferències no a entitats territorials, sinó que es passen aquestes transferències a institucions sense finalitat de lucre o amb altres denominacions. Per parlar dels ajuntaments, que nosaltres creiem que haurien de tenir un reconeixement per part de la Generalitat més important del que tenen, l'any 82, agafant dues partides només, hi havia 516 milions de transferències. En vull citar una en especial: les transferències als ajuntaments per la seguretat dels centres d'EGB. Els recordo que aquell any es va crear aquesta partida perquè hi havia hagut un lamentable accident a la ciutat del País Basc, Ortuella. Això va fer pensar que calia revisar les condicions de seguretat de les escoles, i que, via transferència als ajuntaments i per conveni amb el qual l'ajuntament pagava la meitat i la Generalitat l'altra meitat, es faria una revisió i una actualització de la seguretat dels centres. Bé, l'any 83 aquesta partida quedà en 1.000 pessetes. L'any 84 ha quedat també en 1.000 pessetes, és a dir..., i no es van gastar els 500 milions, aquest seria un altre tema, però en tot cas el que sí que puc assegurar és que no s'han resolt els temes de seguretat, han desaparegut les transferències als ajuntaments per resoldre-ho.

Hi ha transferències als ajuntaments per a les escoles de natura: han baixat. Hi ha transferències als ajuntaments per a la formació del professorat: han baixat. Hi ha transferències als ajuntaments per a altres conceptes —formació d'adults, etcètera— que o bé s'han mantingut o bé han baixat.

Per últim, el quart argument de la nostra esmena a la totalitat és la insuficiència de les partides corresponents a la millora pedagògica dels centres públics. Quan en aquesta Cambra es discuteix o s'interpeïlla o es pregunta al Conseller d'Ensenyament sobre els dèficits de l'escola pública, és una constant que sentim el nombre d'activitats diverses que la Conselleria adreça a la millora dels centres públics.

A mi em sembla que la forma més clara de demostrar que aquesta millora no es produeix és veient quin reflex tenen aquestes paraules en les partides pressupostàries. És molt fàcil dir, sense donar xifres: «Hem creat centres de recursos, hem creat equips de suport psicopedagògics, hem fet campanyes de vídeo, hem informatitzat els centres de Formació Professional...» i anar fent un reguitzell de declaracions en aquest sentit.

Bé, jo, si m'ho permeten —i per acabar—, llegiré algunes d'aquestes partides que són efectivament o que haurien de ser els punts de referència per a la millora pedagògica dels centres públics, i veurem, per exemple, que per a la campanya del vídeo, l'any 83 hi havia 25 milions, l'any 84 només n'hi ha 20 —no sé si és que la Generalitat ha aconseguit uns descomptes especials. Per a les noves tècniques educatives la xifra era realment escandalosa, es destinaven 8 milions de pessetes —difícilment posarem massa noves tècniques educatives en pràctica—, però si 8 milions eren pocs, 4.700.000 ja gairebé fa riure.

Per a l'orientació vocacional també teníem una partida pintoresca de 8 milions de pessetes, que ara passa a ser de 5 milions i mig. Per als centres de recursos, aquesta figura absolutament important va començar l'any 82 amb 51 milions, va passar l'any 83 a 46 i ens trobem l'any 84 que només en té 44.

És a dir, no sé si és que cada vegada n'hi ha menys o que els centres de recursos ja s'han acostumat tant a la política d'estalvi que fan meravelles amb dos duros.

En definitiva, senyores i senyors Diputats, aquest és un pressupost absolutament insuficient. Aquest és un pressupost que no té en compte els dèficits que té l'educació en el nostre país. Aquest és un pressupost que, a més a més, tradueix una mala gestió dels diners que hi havia en el pressupost de l'any 83. Aquest és un pressupost que no pot, de cap de les maneres, fer concebre cap esperança a tots els ciutadans de Catalunya que tenen avui uns gravíssims dèficits educatius, que els manifesten reiteradament, dels quals nosaltres intentem ser un portaveu a partir de les esmenes als pressupostos de la Generalitat, i lamentem que el responsable d'aquesta secció no tingui ni tan sols la cortesia d'escoltar-ho.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Per defensar l'esmena del Grup Socialista té la paraula la senyora Marta Mata.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, és veritablement a contracor que presento aquesta primera esmena a la totalitat a una secció, i a una secció com la d'Ensenyament, i precisament en aquest moment amb el menyspreu que significa per a la presentació d'esmenes, i per a aquests pressupostos, i per a aquesta Cambra i per a l'ensenyament l'absència del responsable del Departament en aquesta Sala. Però és obligat fer d'una manera especial aquesta presentació dins d'una concepció de rebuig global dels Pressupostos del 84, perquè valen per a l'ensenyament totes les consideracions que s'han fet sobre l'enorme embolic que ha suposat —com ja es podia pressuposar i com ja es va pressupostar— un pressupost inflat i amb peus de fang com el del 1983, quan encara no es veia clara la liquidació del 82, un pressupost del 83 prorrogat amb tots els seus defectes al 84, l'any dels pactes de febrer que el senyor Conseller ha explicat, l'any de la campanya electoral o de guanyar les eleccions, com ha dit molt elegantment el senyor Culler, l'any en el qual s'inscriuen accions de govern, com ara l'exposició de la «Catalunya viva», amb l'explicació de la creació de 100.000 llocs, 100.000 places escolars, explicació en l'exposició que nosaltres no hem vist confirmada en la realitat; sí que en canvi eren en l'exposició, una exposició que no era pas barateta, que era multiplicada per quatre, les quatre províncies o circumscripcions electorals, que eren les que havien de permetre guanyar les eleccions, que això sí que ho hem entès.

L'any 84, que és el primer d'aquesta segona legislatura, primer any del segon govern Pujol, que va ser nomenat fa sis mesos, amb el mateix Conseller d'Economia i Finances que va presentar el Pressupost del 83 —em sembla—, que va proposar la seva pròrroga per al 84, que és de suposar que coneix l'estat de compliment de l'un i de l'altre. Aquest any 84, en què ens presenten la liquidació del 83 amb uns papers que he intentat entendre, que es presenten els Pressupostos del 84 de manera que es discuteixen el mes de desembre del 84, en paral·lel i amb molts curts circuits amb els Pressupostos del 85. Perquè tot aquest embolic de calendari i tot aquest ball de xifres en el cas de l'ensenyament ha tingut resultats cruels, que és el que volem manifestar presentant aquesta esmena a la totalitat.

Bé o malament —més malament que altres anys, aquest

84—, la Conselleria ha anat fent funcionar el sistema educatiu de Catalunya, però la primera crítica global que hem de fer als pressupostos d'ensenyament del 84 és precisament al capítol i a l'estil de compliment del capítol d'inversions en ensenyament. Inversions, ja ho ha dit el nostre company senyor Armet, que ha estat la pedra de toc de tota aquesta peripècia pressupostària i postsupostària.

El pressupost d'ensenyament del 83 —i en parlo com a model del del 84—, que era el primer al qual aquest Grup va haver de presentar esmena a la totalitat, amb tot el seu pesar, rebaixava les partides d'inversions en construccions escolars i no es comprometia amb cap localització ni amb cap nom, com s'havia fet, incautament segurament el 1982. I així comencem el 1983, l'1 de gener, amb 5.000 milions de pessetes pressupostades, però en realitat amb 10.000 milions —segons els papers que vostès ens ha entregat— encara per gastar. No sé si els tenien o no els tenien, no és aquest un problema que jo pugui resoldre mirant els papers que vostès ens donen. I acaba l'any 1983, el 31 de desembre, havent-ne gastat, d'aquests 10.000 milions, 3.500, com ha explicat la senyora Eulàlia Vintró. Això em fa pensar que estem parlant del pressupost de la pitjor constructora d'escoles que hi pugui haver a Catalunya: tenir 10.000 milions, gastar-ne 3.500.

He jutjat pel que ha quedat patent en totes les discussions que sobre construccions escolars hem tingut des que ha començat el curs fins avui mateix, amb l'aprovació, finalment, d'una Moció i mitja, que encomana al Consell Executiu de presentar finalment un pla quadriennal de construccions escolars, i jutjant per tot el que ha quedat patent avui mateix aquí dins i fora del Parlament, les construccions escolars, aquest any 1984, no han tingut gaire sort en la realitat. El cas de Margalló, de Castelldefels, o de la Mercè de Tortosa, com el que dèiem l'altre dia, de Montcada, i avui encara el de Santa Coloma i totes les poblacions poblades o despoblades de *caracolas* i d'aularis, de les 2.000 aules habilitades —ben inhàbils, però habilitades— que s'escampen per Catalunya.

Hi ha escoles anomenades en els Pressupostos del 82 que encara no existeixen ni funcionen, i escoles no anomenades durant els anys 83 i 84 que tampoc no funcionen ni existeixen, i ningú té elements per saber si haurien de funcionar o existir.

I, per acabar-ho d'adobar, els Pressupostos del 84 rebaixen les inversions, espectacularment les d'ensenyament mitjà —les situen, però obliden el pre-escolar—, i no tenim cap mena de seguretat que es compleixin, ni tan sols l'any 85, amb tot aquest ball de partides que un Conseller, economista, tan brillant i movedís com el senyor Cullerell té el poder de fer ara amb els pressupostos.

No sé si el desaparegut senyor Guitart —desaparició ben oportuna en aquest moment— se'n podrà sortir. Fins ara no ho ha demostrat, i aquesta és la motivació primera de la nostra esmena. L'altra és per un altre aspecte també global, que és la presentació formal d'aquests pressupostos, un pressupost en el qual hi ha una base de fotocopiadora: més de trenta partides de tot tipus tenen el mateix concepte i les mateixes xifres, tant si són del 01 com si són del 51; tant si són petites com si són grans. Hi ha els mateixos milers o les mateixes centenes, o les mateixes desenes o fins i tot les mateixes unitats. No ens ho creiem, senzillament, que les despeses de promoció del 84 siguin exactament igual que les 83: 16.940.331 pessetes. No

posen els cèntims, però per a la resta és exactament igual.

I, finalment, hi ha aspectes concrets, però molt importants, definidors d'una política a través d'uns pressupostos: el mal tracte de l'escola pública, de la seva dotació per a la qualitat, mentre es manté la sobresubvenció de l'escola privada; el mal tracte dels sectors més dèbils: educació especial, educació permanent d'adults; el mal tracte dels ajuntaments; el mal tracte de les lleis d'aquest mateix Parlament, especialment la Llei del CEPEPC, poc dotada en aquests Pressupostos del 84, com no ha estat ben tractat aquest col·lectiu tot al llarg d'aquest any; aquest any, 1984, en què l'escola pública de Catalunya ha hagut de passar molta pena i jo diria, fins i tot, vergonya, i no pas la més petita, per acabar, la que hem hagut de passar aquest mateix mes a Tortosa, amb motiu del centenari del naixement del ministre Marcellí Domingo, el millor Ministre d'Educació que ha tingut Espanya, un ministre català que va fer i va complir el primer gran pla de construccions escolars de qualitat a Espanya, que va posar la carrera del magisteri al nivell que fa deu anys ha tornat a tenir. Una celebració organitzada pels Ajuntaments de Tortosa i de Roquetes, de signe ben diferent, va poder comptar amb la presència del Ministre Maravall i no, en canvi, amb la del Conseller català d'Ensenyament, senyor Guitart, també desaparegut com avui. I vam haver de veure en aquest homenatge com el poble de Tortosa no solament es manifestava al carrer recordant aquell gran mestre i ministre, sinó reclamant al senyor Guitart que complís la construcció d'una escola que ja està desapareixent, com és la de la Mercè. No la veiem, aquesta escola, com tantes d'altres, ni la qualitat, ni la voluntat, ni la responsabilitat respecte a la qualitat d'ensenyament públic a Catalunya, i és per això que hem presentat aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Descals, en representació del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. DESCALS: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, d'entrada jo voldria dir que el nostre Grup està d'acord amb les insuficiències; unes insuficiències que pateixen tots els Departaments. Les pateixen també tots els ajuntaments; unes insuficiències generals, profundes i preocupants.

Ara jo no entraré en aquest ball de xifres, perquè em penso que, fins ara, justament el que s'ha fet era això, parlar de xifres. A partir d'aquesta constatació general, voldria parlar del nostre desacord pel que fa al retorn del Pressupost, i voldria aportar un seguit d'arguments per a la reflexió, per assenyalar que aquesta ens ha dut a anunciar ja des d'ara que votarem en contra de les esmenes a la totalitat dels Grups dels socialistes i dels comunistes.

En primer lloc, ens diuen insuficiències del capítol II. Sí, però en EGB, per exemple, hem de constatar —pel que fa a l'educació permanent d'adults— que el Pressupost del 84 augmenta en un 50%. Ja sé que se'm dirà que són unes xifres molt baixes, perquè d'1.700.000 passa a 2 milions i mig. Els equips multiprofessionals gaudeixen d'un augment espectacular perquè el 81 eren quatre equips i en aquests moments són 28. I passen de 3.700.000 pessetes a 12.600.000. S'augmenten també els professors d'educació permanent d'adults, en 9 i els de compensatòria en 8. Sí, tot això potser és poca cosa, però,

bé, aquest augment implica una millora, una atenció a les escoles, que, lògicament, cal remarcar que en aquest aspecte els ajuntaments hi han col·laborat.

Un segon punt es refereix a la *ratio* professor/alumne. Ha baixat en dos punts. A més a més, de l'any 1981 hem passat a tenir 3.500 mestres més d'EGB, i aquest curs s'han augmentat en 877, i això també és una millora.

Un aclariment que potser no caldria, perquè aquest matí ja s'ha fet, però sí que hem de dir que en el Pressupost del 1983 el Departament va introduir una millora substancial en les despeses de funcionament, que van arribar a 4.000 pessetes alumne/any. És el 1984 que sofreix una aturada, però la represa es veu ja en el Projecte de Pressupostos del 85, quan, dels 660 milions, passem a 754. Pel que fa al batxillerat, hi ha hagut una davallada, sí, però és en la introducció del vídeo, en l'adquisició d'elements àudio-visuals, tot plegat per 11 milions de pessetes, i, per tant, les despeses de funcionament són exactament iguals que les del 84, és a dir, 644.459.377, però també es preveu per al 85 que passin a 760 milions.

Pel que fa a la formació professional, s'ha reduït la partida en un milió per a despeses de promoció, en dos milions per a la formació professional rural i en un milió i mig perquè les escoles d'assistència social han passat a universitats, i cinc milions per a la futura escola de música i teatre.

Han augmentat les despeses derivades de la creació, transformació i posta en funció de centres en tres milions, i sí que he de dir que el 1983 la partida era de 666 milions i el 84 de 665 milions. Però es preveuen per al 85 947 milions, és a dir, un creixement del 42%. Caldrà tenir en compte que en aquest moment també tenim traspassats els centres de l'INEM.

El segon punt: per insuficiències del capítol VI. I tant!, però, arreu. No voldria insistir en aquest aspecte, però també voldria plantejar uns altres aspectes a la Cambra, entre els quals que hi ha hagut problemes de contractació i adjudicació provinents del finançament; que hi ha hagut lentitud en el desenvolupament de la construcció; la crisi ha provocat sovint suspensió de pagaments i rescissions de contractes. Per exemple, en EGB, n'hi ha hagut a Banyeres, a Campclar, a Montmeló, a Viladecans, a Sant Andreu de la Barca, a Sabadell, a Badalona —Alfons XII— i a Vinaixa. Pel que fa a batxillerat, n'hi ha hagut a Viladecans, Sant Joan Despí, Manlleu, Arenys de Mar, Terrassa i Castelldefels. I pel que fa a formació professional, n'hi ha hagut a Cornellà i a Sant Joan Despí. Això vol dir que tots aquests centres estaven programats per al 84 i per determinades circumstàncies alguns s'han acabat, d'altres encara estan amb problemes.

Això ha comportat un retard de mesos abans no s'ha adjudicat l'obra novament, ja que el procés jurídic és laboriós. Cal dir que la Direcció General de Programació i els Serveis Territorials s'han desfet a desdir per estalviar temps i evitar nous plantejaments burocràtics, evitant tramitacions i retards.

Aquí cal remarcar, també, la col·laboració i la comprensió dels ajuntaments —ells també van escanyats— davant el panorama, perquè, juntament amb la reacció altament positiva dels mestres i professors, s'ha pogut arribar a l'escolarització actual, que no desitgem que continuï, no desitgem que continuï així, i que lamentem, i que per això, perquè en som conscients, d'aquestes mancances, tant nosaltres com el Conseller des de la campanya electoral hem dit i repetit que calen 25.000 milions

de pessetes per a construccions i equipaments, per a l'eradicació de les aules habilitades. Per això, dic, s'ha pressupostat per al 1985 la quantitat de 6.000 milions de pessetes davant els 4.232 del 84; diners que, compromesos, incorporats o nous, resoldran la primera part d'aquest pla quadriennal de construccions i equipaments i que, si com esperem, el Pressupost del 85 queda aprovat abans del gener, s'agilitzaran, perquè podran començar immediatament i perquè fins ara, per determinades circumstàncies, no podien començar fins a aprovat el Pressupost, com va passar el 83, que va ser el mes de juliol.

Un altre punt: insuficiències en partides als ajuntaments. Pel que fa a batxillerat, sobretot. Aquí cal fer notar que, pel que fa referència als convenis singulars amb els ajuntaments, l'any 1983 era de 33.600.000 pessetes, i per al 84 ha estat de 33.600.000 pessetes, però hi ha quatre centres municipals que han passat a ser centres públics: Esparreguera, Caldes de Montbui, Vilassar i Manlleu, d'acord amb el Decret del 17 d'abril del 84. Aquests centres representaven el 20% de la despesa, i, per tant, la quantitat íntegra ha quedat per als ajuntaments amb quatre instituts menys.

En canvi, d'acord amb el concepte 433.01, convenis sobre formació professional amb ajuntaments, la partida ha augmentat d'un 25%, i ha passat de 80 milions a 100 milions. Si resumim, per aquest concepte, a través de les seccions 04, 05 i 06, pel que fa al 1983 era de 195 milions de pessetes, i pel que fa al 1984 és de 213 milions de pessetes.

El quart punt parla de les insuficiències de les partides corresponents a la millora pedagògica dels centres públics. També n'ha fet referència el Grup dels socialistes. La millora pedagògica sempre serà el més important, perquè ens acostava la realitat de la vida per camins entenedors. Sempre és principalment un factor personal; el factor material no és res més que una ajuda, mai el fonament. Per tant, per a nosaltres, el concepte i la definició, els continguts de mestre i escola, van més enllà i més a fons que el de professor i aula, i és per això que s'ha pogut tirar endavant en un any difícil perquè el Departament, els mestres, els pares, els ajuntaments han entès que és una labor conjunta i no pot ser d'altra manera, i encara tenim un llarg camí. I també voldria dir que els partits polítics també entenen que és una labor conjunta i que ens critiquen, i ens fuetegen, com deia el senyor Escudé, perquè, lògicament, entre altres coses, aquesta és la seva feina. Ara bé, sense més diners: amb els mateixos que l'any 1983, amb diferències notables pel que fa l'EGB, amb uns quants mestres més. Jo no sé si atrevir-me a llegir-vos la llarga llista de realitzacions en el camp pedagògic; si més no, les anunciaria: en l'EGB hi ha hagut aspectes importantíssims pel que fa a orientacions i programes: de 0 a 6 anys, cicle inicial i mitjà, superior —que s'està elaborant—, formació d'adults, educació per a la salut, educació ètica, disseny curricular per al desenvolupament individual. En l'aspecte d'assessorament i orientació psicopedagògica i recursos didàctics, he dit abans: 28 EAPs, 28 centres de recursos, 4 camps d'aprenentatge, assessorament didàctic del català, coordinació de l'escola catalana, ràdio a l'escola, cinema a l'escola i premsa a l'escola.

Pel que fa a la formació inicial i permanent dels mestres, curs de formació d'especialistes en pre-escolar, educadors de llars d'infants, pedagogia terapèutica, audició i llenguatge, música, seminaris de formació d'educadors, etcètera. Suport,

lògicament, a l'Escola d'Estiu i al reciclatge de mestres. També, el FOPI o Plans de Formació Permanent Institucionalitzada a Cornellà, l'Hospitalet, el Berguedà, Santa Coloma, Badalona i Sabadell. Un altre aspecte, investigació educativa en l'àmbit escolar, projectes experimentals i innovació tecnològica, que fa referència a la Llei de Centres Docents Experimentals, del VIII del 83, pla pilot a la Comarca del Garraf, educació per al consum, ensenyament assistit per ordinador, llenguatge informàtic Logo, experimentació de llenguatge i socials en el superior, programa d'introducció del vídeo en l'ensenyament, experimentació en l'ensenyament escolar de la parla aranesa.

Pel que fa a programes i actuacions pedagògiques: escoles d'acció especial, escoles d'educació compensatòria, alfabetització, aules-taller, escoles de gitanos, sords, Pla especial de la Mina, etcètera. A més, hi ha una sèrie d'aspectes i treballs sobre la inspecció i també de concursos, que han possibilitat una millor distribució del professorat pel que fa a l'escola catalana, escoles d'educació especial d'adults, escoles annexes i centres pilot. I tot això, tot això, sobretot, a l'escola pública i per a l'escola pública.

Pel que fa al batxillerat cal assenyalar...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Vull recordar al senyor Diputat que li resta un minut. *(Pausa.)* Li resta un minut, senyor Diputat.

El Sr. DESCALS: Bé, acabo.

Per acabar, estic segur que aquesta informació no és exhaustiva, dóna una idea aproximada de l'activitat del Departament i dels mestres, pel que fa a la millora educativa. No semblaria adequat mantenir-se en la creença que la millora pedagògica es basa en partides pressupostàries quan, de fet, té la seva força i la seva projecció en l'entusiasme, la fe i la professionalitat dels mestres de l'escola i de l'Administració i, lògicament, de la crítica de l'oposició.

Per tant, i ja per acabar, penso que he aportat prou elements per a la reflexió, però encara un últim element, pel que fa referència, si m'ho permet el senyor President... *(Rialles.)*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau.

El Sr. DESCALS: ...a una entrevista que un Il·lustre senyor Alcalde, del Grup Socialista, va tenir a la ràdio i que va ser publicat en un periòdic. Li preguntaven: «Els municipis teniu problemes de calés, oi?» I contestà: «Molts problemes de calés, brutals problemes de calés, que es continuen tenint, que es van deixar de tenir l'últim any del Govern de la UCD i el primer any del Govern del PSOE, perquè van ser dos anys que els ingressos dels municipis van créixer molt. Però això s'ha tallat radicalment i hem estat víctimes de la política de restricció i de contenció del dèficit públic del Ministre Boyer d'una manera que nosaltres hem considerat injusta.» No continuo, però, perquè la nostra meta i el nostre objectiu és l'escola de qualitat, tant la pública com la privada, perquè la nostra voluntat és, a través d'un pla quadriennal, aconseguir un alt grau de millorament, amb l'eradicació sistemàtica dels dèficits de l'escola pública, perquè s'ha fet tot això que s'ha pogut i que s'han utilitzat els recursos, en un marc polític i econòmic global, proposat coherentment per l'Executiu, no podem sentir-nos identificats amb les esmenes a la totalitat de devolució i, com que l'esperança és el 85, votarem en contra de l'esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. El Grup d'Esquerra Republicana desitja fixar la seva posició? *(Pausa.)* El Grup Popular desitja fixar la seva posició? *(Pausa.)* Per tant, havent complert el debat sotmetré les dues esmenes a votació.

Diputats que estiguin a favor de les esmenes referides, que es posin dempeus.

Diputats que hi estiguin en contra, que es posin drets.

Diputats que s'abstinguin, si us plau.

Per tant, aquestes esmenes han estat rebutjades per 27 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions.

Passem ja..., se sent? Ara? *(Pausa.)* Bé, passem ja a les següents esmenes, les presentades pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, a la secció 08, de Sanitat, i les presentades pel Grup Socialista de Catalunya, a la mateixa secció.

Bé, m'indica el senyor Secretari que repeteixi la votació anterior perquè no ha estat enregistrada.

El resultat ha estat el següent: 27 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions. Per tant, ha estat rebutjada l'esmena per 27 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions.

Com deia, ja passem al debat de les esmenes esmentades, i, en primer lloc, té la paraula, en representació del Grup Socialista Unificat de Catalunya, l'Honorable senyor Espasa.

El Sr. ESPASA: Gràcies, senyor President. Voldria començar aquesta defensa de l'esmena a la totalitat agraïnt la presència del senyor Conseller, de l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social, que demostra tenir major sensibilitat personal, que li agraeixo, i política, que li reconec, que no altres Consellers d'aquest Govern.

De tota manera, voldria dir-li també que la seva presència és per a mi un repte —jo sé que ell té estrictes ordres de no intervenir—, però jo li voldria dir que tota la meua intervenció, des de la meua modèstia, està plantejada a dir coses importants i greus mancaments del Consell Executiu i de vostè, com a responsable del Departament, amb la democràtica voluntat de fer-lo sortir aquí i entenent que, si no surt, podrem aplicar allò de «qui calla atorga», perquè penso dir-li algunes coses que crec importants, greus, d'insuficiències en el seu Departament, senyor Conseller.

La primera i més petita, perquè al llarg dels debats pressupostaris la constància del Grup del PSUC i d'aquest Diputat ha anat arreglant l'estructura del Pressupost *(remor de veus)*, o contribuint a arreglar, m'estic referint...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perdoni, senyor Diputat. Prego als senyors Diputats que es mantinguin en silenci.

El Sr. ESPASA: Gràcies, senyor President. M'estic referint, evidentment, al tema de la separació de pressupostos, entre Pressupost de la Generalitat i pressupost de la Seguretat Social. Ha estat una constant d'aquest Diputat, del Grup parlamentari del PSUC i de tota l'esquerra defensar aquesta separació, la qual, després d'un dificultós i llarg camí d'aiguabarreig, de mescla, amb l'únic objectiu de fer veure que el Pressupost de la Generalitat és més gros del que és, i avui el Conseller Cullerens recordava o li recordava a un Diputat que no es confongués, que una cosa és «Pressupost de la Generalitat» i l'altra cosa és «pressupost de la Seguretat Social», però, en canvi, fins avui s'ha mantingut confós, volgutament confós, i avui he d'anunciar que, gràcies a la constant insistència de l'es-

guerra, del nostre Grup i d'aquest Diputat, sembla que al final, en el títol de la Llei, aprovarem una esmena transaccional que potser, finalment, donarà solució, encara que no total, a aquest tema, senyor Cullell, i no total perquè, vostè ho ha dit molt bé: compte que en els fulls de comptabilitat de tresoreria surt tot barrejat! Senyor Cullell, vostè sap que, segons l'article 58 i 59 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, vostè, en aplicació d'aquests articles i tenint barrejades Seguretat Social i Generalitat està fent un frau quan avala en funció del total de tresoreria que té, quan emet deute públic, quan contrau avals en funció del total que té a tresoreria, i vostè sap que una part d'aquest total no el podria imputar. I vostè el col·loca i aleshores pot augmentar el seu nivell d'endeutament, el seu nivell d'avalament.

Senyor Cullell, és així, article 58, article 59, de la Llei de Finances Públiques de Catalunya. Per tant, deixo aquest tema ja encara que entenent que no es dona una plena satisfacció al projecte de separació absoluta, com es dona en els pressupostos generals de l'Estat, i senyor Cullell, li recordo que l'article 30, de la Llei de Finances Públiques, diu: «en allò que no estigui específicament legislat per Catalunya ha d'estar al que diu a normativa general de l'Estat», i, en aquest aspecte encara no estem exactament com estant a l'Estat, on es presenten dos pressupostos: el pressupost fiscal i el pressupost de la Seguretat Social. Però deixo ja aquest tema. L'esmena transaccional dona, en gran part, satisfacció a les preocupacions del meu Grup i a mi mateix, com a Diputat, i, per tant, no vull tocar aquest tema.

Altres aspectes pels quals hem presentat l'esmena a la totalitat, senyor Conseller. L'hem presentada també perquè vostè, com a responsable del Departament, com a membre d'un govern, ha fet durant un any i mig una actitud constant de prepotència i de menyspreu absolut a les forces socials que han de participar en l'elaboració dels avantprojectes de pressupostos de l'ICS i de l'ICASS. Vostè ha incomplert la Llei d'aquest Parlament, l'ha incomplert durant un any i mig. Vostè no ha fet el reglament quan l'havia de fer; quan l'ha fet, no l'ha publicat fins al cap de quasi vuit mesos. El Reglament diu: «Els Consells Generals de l'ICS i de l'ICASS, és a dir, de les entitats gestores de la Seguretat Social, s'han de reunir cada tres mesos.» Això vol dir que, amb el temps que fa que està en vigor la Llei de l'ICS i de l'ICASS, s'haurien d'haver reunit set vegades. Saben quantes vegades s'han reunit, senyors Diputats? Dues vegades, o dues i mitja, perquè està en curs una tercera reunió. I sap què hem de fer, per llei d'aquest Parlament, per llei de l'ICS i de l'ICASS, aprovada per aquest Parlament, saben què han de fer aquests Consells Generals de l'ICS i de l'ICASS, senyors Diputats? Doncs, han d'aprovar, han de veure i donar el seu consentiment o no —que no és vinculant—, han de veure i si pot ser aprovar els avantprojectes de pressupostos de l'ICS i de l'ICASS que després veiem en aquest Parlament. I saben què ha passat, senyors Diputats i senyores Diputades? Doncs que no ho han vist; no ho han vist, perquè el senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social no ha volgut, perquè no ha publicat el Reglament quan l'havia de publicar, perquè quan l'ha publicat no l'ha complert, i perquè de vuit reunions que havia d'haver fet només n'ha fet dues, i perquè quan les forces socials, Comissions Obreres i UGT, li demanen informacions els les nega sistemàticament. És per això, també, senyor Con-

seller, que hem presentat aquesta esmena a la totalitat per denunciar el seu menyspreu polític, no personal, evidentment, la seva prepotència davant les forces socials que, segons l'article 9 de la Llei que vam aprovar en aquest Parlament, que vostè defensava, han de contribuir a l'elaboració dels pressupostos de la Sanitat i la Seguretat Social. Si això no és prepotència, si això no és manca de diàleg social, diguin-me, què és això? Articles a la mà, articles de llei, decrets que vostè ha publicat i que ha incomplert, reglaments que vostè ha fet publicar per ordre, i què vostè mateix ha incomplert. Això, senyor Conseller és molt greu, molt greu.

Una altra raó per la qual s'ha presentat aquesta esmena a la totalitat: aquesta és una raó que afecta la butxaca i que vostès, com a bons defensors de les butxaques —sobretot de les privades—, haurien de portar molt a la mà, però resulta que no, que en això també s'equivoquen, com intentaré demostrar.

El tercer motiu pel qual s'ha presentat aquesta esmena a la totalitat —els dos primers ja els he esmentat— ha estat el de l'estructura de la despesa dins del Departament, l'eficiència d'aquesta despesa. I posaré només un exemple, senyores i senyors Diputats, però un exemple que si presten una mínima atenció els resultarà molt colpidor i molt sorprenent. Nosaltres diem sempre —l'esquerra, el Grup del PSUC— que no veiem que hi hagi un canvi d'orientació política en el Departament de Sanitat i Seguretat Social pel que fa a la despesa en acció concertada respecte a la despesa en acció pròpia. La despesa en acció concertada —per si no ho saben els senyors Diputats— és la partida unitària més grossa de tot el Pressupost de la Generalitat, 50.000 milions, la partida unitària més grossa en mans d'un Director General, la més grossa de tot el Departament, un terç de tota la despesa de Seguretat Social i Sanitat, que és la meitat de la despesa de tot el Pressupost de la Generalitat. Doncs, molt bé. Anem a analitzar com es gasta amb concerts el senyor Conseller els diners aquests, la meitat de... la meitat del Pressupost de la Generalitat. Els donaré molt poques xifres, perquè vegin l'exemple. S'ha fet un estudi de sis mesos d'evolució, i si no és així, demano al senyor Conseller que em desmenteixi— tinc notícies que hi ha un altre estudi molt més llarg que aquest, de dos anys, que està «sigil·losament» i secretament guardat en un calaix, sota no sé quantes claus— que demostra el següent, els vaig a dir ara l'estudi dels sis mesos, sé que hi ha aquest altre estudi, que corrobora, amb escriu, això que els vaig a dir.

Senyors Diputats i senyores Diputades, si es compara el que costen determinades operacions, determinats processos de malaltia clarament normativitzats i comparables: operació d'hèrnia, operació d'apendicitis, operació —i perdonin els tecnicismes— d'extirpació de la bufeta del fel, i fem aquesta comparació entre clíniques privades, hospitals benèfic-privats sense ànim de lucre, fonamentalment en mans d'administracions de l'esquerra dels ajuntaments del cinturó industrial de Barcelona, i centres propis de la Seguretat Social, saben vostès el que passa? Ara ho sabran. Clínica privada: dies d'estada mitjana d'una hèrnia, 18 dies; hospital concertat benèfic-privat no lucratiu: 11 dies; hospital de la Seguretat Social —el monstre de la Seguretat Social—: 6,9 dies d'estada mitjana. La mateixa hèrnia. I això, evidentment, val a la privada 105.000 pessetes i a la Seguretat Social 57.000 pessetes. Vostè s'està gastant molt més, per cada cosa, a la privada, senyor Conseller.

I vostè ho sap, això, i té un estudi molt més exhaustiu que aquest que estic citant jo, i vostè no fa res. Almenys, no hem vist que faci res. L'altre exemple, l'apendicitis: a la clínica privada, 11,4 dies —d'estada mitjana, evidentment—; a l'hospital concertat, 9,8; a l'hospital de la Seguretat Social, 7,6. Cost: 67.000 pessetes el primer, 45.000 pessetes l'altre. Per cada apendicitis. I això és la partida més grossa de tot el Pressupost. 50.000 milions. L'extirpació de la bufeta del fel —aquí encara el fel sobreix: clínica privada, 24,2 dies; hospital concertat benèfic no lucratiu, 13,5 dies; hospital de la Seguretat Social, 10,2 dies. És per això també, per aquesta distorsionada estructura de la despesa a favor de la iniciativa privada que usufructua i parasita el sistema públic, que li hem presentat aquesta esmena a la totalitat, senyor Conseller. M'agradaria que pogués contestar, amb arguments reals, seriosos, aquestes xifres tan contundents i, sobretot, m'agradaria que aquest estudi dels dos anys, i del calaix i de les claus, pogués sortir a la llum pública.

I, última raó per la qual hem presentat l'esmena a la totalitat, també pel volum de la despesa i alguns aspectes d'aquesta despesa. I em vaig a referir a com es donen alegrement els diners —transferències de capital— i com no es fa res per convertir-se en titulars d'allò que es paga —m'estic referint a l'Hospital Oncològic, senyores i senyors Diputats. En l'última interpellació que hi va haver en aquest Parlament abans d'acabar l'anterior legislatura, el senyor Conseller em va prometre —i no ho ha complert— que al cap d'un mes de signat el protocol amb l'Hospital Oncològic (pel qual es comprometia —i això sí que ho ha fet— a posar partida pressupostària al Pressupost del 84 —concretament 285 milions de pessetes— per fer cara als deutes de l'Hospital Oncològic), que, a canvi d'això —transferència de capital, senyor Cullell, aquí està el protocol, si el vol veure—, «la Generalitat i l'Hospital Oncològic es comprometen a establir el marc jurídic adequat per tal que la Generalitat de Catalunya assumeixi, en el termini d'un mes, la titularitat en la participació del Patronat de l'Hospital Oncològic»; és a dir, allò que paguem ho convertim en públic —amb la qual cosa estic d'acord. S'ha fet això? Oi que no, senyor Conseller? I això, al gener, vostè em deia: «No es preocupi, senyor Espasa, això es farà al cap d'un mes, com diu el protocol». No s'ha fet, i, en canvi, aprovaran vostès que paguem 285.000 milions de pessetes sense ser titulars. És a dir, és com si anem a una societat anònima, comprem accions, però no les escripturem, les deixem a la resta de la societat anònima. M'explicaran com es pot vendre, això...

És per tot aquest conjunt de raons —em sembla, prou contundents i punyents, almenys a aquest Diputat i al Grup parlamentari que representa els han semblat— que han presentat l'esmena a la totalitat al Departament de Sanitat i Seguretat Social. I crec que si reflexionen, tant els Diputats de l'oposició com els Diputats que donen suport al Govern, amb les xifres que els he donat, haurien de fer, potser, una rectificació de vot, cosa que els demano amb tota la innocència i humilitat democràtica.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Honorable senyor Espasa. En nom del Grup Socialista, té la paraula el senyor García.

El Sr. GARCÍA SÁEZ: Gràcies, senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats. Efectivament, aquest torn és per defensar l'esmena a la totalitat, de devolució, del Departament

de Sanitat i Seguretat Social.

Jo voldria començar les meves primeres paraules en defensa d'aquesta esmena recordant a les senyores i als senyors Diputats que portem tres anys de Govern en matèria de política sanitària, és a dir tres anys de gestió d'unes transferències. Voldria recordar que són les primeres... la primera Comunitat Autònoma que rep les transferències en matèria de Seguretat Social pel que fa referència als serveis sanitaris—; que aquest Departament... aquestes transferències són d'un volum extraordinàriament considerables, molt importants.

No és gratuït, ni respon a uns interessos que no siguin estrictament partidaris, d'oferir, donar la impressió, explicar, que el volum de recursos de la Generalitat inclou la Seguretat Social —el senyor Espasa ho ha dit, el senyor Cullell aquesta tarda també ho ha dit—, inclou un volum que representa el 52% del Pressupost de la Generalitat, és a dir molt més, òbviament, dos punts més, de la meitat del Pressupost.

Tots els Diputats, una gran part —millor dit— dels Diputats d'aquesta Cambra coneixen, doncs, quines són les nostres posicions en relació amb la política sanitària del Departament. Podríem dir que estem en un segon torn, hem fet una defensa de les nostres posicions al llarg de l'anterior legislatura i, de manera especial, en el debat de Comissió, on vam defensar les nostres esmenes a la totalitat. No cal, doncs, amagar a ningú quines són les posicions; són conegudes i, òbviament, ja que no tindrè la possibilitat de tornar a parlar en un torn de rèplica —segurament—, faré l'explicació contestant també algunes de les posicions ja explicades pel portaveu de la majoria, en aquest cas del representant que defensarà al Grup parlamentari de Convergència i Unió —al Govern, en definitiva—, en matèria de política sanitària.

Jo crec que el debat que hem tingut a la totalitat d'aquests pressupostos és suficientment alligonador com perquè ningú no s'estranyi de quina és la divergència de criteris i de prioritats que presenta el Grup parlamentari Socialista i que presenta el Grup del Govern, el Govern. Són prioritats diferents, responen a sensibilitats i a programes polítics diferents i, òbviament, ja és una llarga i tradicional discussió en aquesta Cambra.

Nosaltres voldríem explicar, concretament, quines són les nostres posicions en matèria de política sanitària, que crec que és el que justifica, per sobre dels arguments tècnics, per sobre dels arguments d'informació, per sobre dels arguments de presentació, en els quals coincidim amb el senyor Espasa..., el que justifica la nostra esmena a la totalitat és una profunda divergència amb la política que s'ha dut, que expressa aquest document pressupostari. No es tracta només d'aprovar una Llei pressupostària, es tracta d'aprovar una política pressupostària. Som a l'any 84, està pràcticament gastat; del que es tracta és de jutjar si la seva gestió al davant d'aquest Departament respon a una política dels interessos de la majoria, una política que expressi el sentit de l'article 43 de la Constitució quan parla de la defensa de la salut de tots els ciutadans de Catalunya, o d'una part dels ciutadans de Catalunya, senyor Conseller.

Nosaltres estem profundament convençuts que la política del seu Departament respon, prioritàriament, a la defensa, a la concepció, d'una política que no representa la política de la majoria del poble de Catalunya, dels interessos de la majoria del poble de Catalunya. És una política que s'ha explicat per un estudi, la veritat és que el primer que hauríem de dir és que,

des del punt de vista d'aquesta partida tan important, de més de 50.000 milions de pessetes —acció concertada—, és molt difícil... el senyor Ramon Espasa coneix aquest estudi, té possibilitats de conèixer aquest estudi, el senyor Conseller de Sanitat, també, però els Diputats d'aquesta Cambra difícilment podem, senyor Conseller —vostè ho sap—, per la presentació que se n'ha fet, per la seva experiència, difícilment podem conèixer quina és la distribució de la seva política de concertació, perquè ens l'amaga, senyor Conseller, vostè ho sap. Ens ha presentat un pressupost que diu «política de concert o acció amb mitjans aliens de la política sanitària», de 50.000 milions de pessetes. Anem a buscar l'annex d'inversió, anem a buscar el pressupost per programa, anem a buscar tota la documentació pressupostària que ens permet a nosaltres saber quina és la seva orientació, quines són les seves prioritats, és a dir, si vostè defensa les clíniques privades, si vostè defensa el sector benèfic-privat no lucratiu, el sector públic, si defensa el sector sanitari de la Seguretat Social, i és absurd, no podem fer-ho, perquè no tenim dades.

El senyor Cullell, aquesta tarda, també ens deia: «Oh, per a això està la liquidació del Pressupost». Resposta a interpellacions i preguntes que sembla que és la resposta, o la política, que ara ha agafat per norma el Consell Executiu quan no vol donar una informació, és a dir quan vol sostreure's al control parlamentari. Aquest és un document —fotocòpia— del Departament de Sanitat i Seguretat Social, tancament a 30 de setembre del 84, on hi ha una distribució per articles, per seccions i per serveis —busqui, senyor Cullell... Com puc saber jo, Diputat d'aquesta Cambra, amb el dret constitucional i parlamentari de conèixer quina és l'evolució de la despesa en els diferents sectors? Jo he explicat la política de concertació: públic, privat, benèfic-privat, sector sanitari, públic de la Generalitat. Com ho faig? Expliqui-m'ho, perquè és absolutament impossible. Perquè no ho diu. Sap què diu, aquí? Pressupostat, autoritzat, disposicions, obligacions, pagat. De què? D'un article. D'un article. Això és el control, això és el que vostè permet —i el seu Govern— que els Diputats d'aquesta Cambra puguin conèixer del seu Pressupost. Això és liquidació, tancament. No vull entrar, doncs, perquè jo crec que és suficientment explícit com perquè puguem coincidir... Jo reto qualsevol Diputat de la seva majoria parlamentària perquè m'expliqui quina és la política del Departament de Sanitat en aquest document pressupostari; que ho expliqui qualsevol, a veure si ho sap. Si no és, òbviament, que el senyor Conseller l'informa en les sessions sovintejades que fan amb el seu Grup parlamentari. Amb el Grup Socialista, segurament, impossible.

Hi ha defectes de presentació importants, molt importants, que el senyor Conseller ha corregit en el Pressupost del 85 i que anem denunciant al llarg de tres anys de discussions parlamentàries.

El pressupost de la Seguretat Social a nivell d'Estat es presenta, senyor Conseller, i vostè ho sap —perquè ho ha fet en el 85, tenia l'obligació de fer-ho en el 84, tenia l'obligació de fer-ho en el 83, és a dir, des que vostè és responsable d'aquest Departament—, en matèria de Seguretat Social, amb una normativa pressupostària diferenciada, que no és la clàssica dels pressupostos de la Llei Pressupostària. Diu: «S'han de presentar per uns determinats serveis sanitaris, a domicili, amb mitjans propis, amb institucions obertes, docència, general...»

Vostè ho sap perfectament bé perquè ho ha fet en el 85. En el Pressupost del 84 és una incògnita: no conté aquesta distribució. Hi ha un incompliment del que preveu la Llei Pressupostària en matèria de presentació de pressupostos de la Seguretat Social. Ningú no n'ha dit res; millor dit, el senyor Espasa i aquest Diputat estem denunciant-ho des de l'any 82, des del primer pressupost que coneixem del seu Departament.

Per això torno a insistir que ha estat molt al·lisonadora l'exposició que ha fet el senyor Espasa d'un conjunt d'aquesta informació, que jo crec que és una informació extraordinàriament útil i que ve a confirmar, en definitiva, el que era una presumpció fins aleshores, fins a aquest moment: és que la política del seu Departament òbviament respon als interessos d'un sector de la societat, de la classe mitjana d'aquesta societat que li dóna suport, però no als interessos de la majoria del poble de Catalunya.

Si, a més, senyor Conseller, observem, en grans magnituds perquè no podem fer-ho d'altra manera, quina és la prioritat del seu Govern... en matèria d'inversions, per exemple, defensem centres d'assistència primària, això que nosaltres estem dient: «Massificats, no funcionen, provoquen distorsió en els hospitals —perquè, òbviament, els malalts han d'anar a parar als hospitals—, provoquen problemes de llit, de dies, d'estades...» Molt més important. Prioritat fonamental: defensar un sistema d'assistència primària, centres de salut, que sigui realment el que està a l'abast, la primera eina fonamental de defensa de la seva salut que tenen els ciutadans.

Anem a mirar les xifres d'inversió del seu pressupost, gastat, d'altra banda? Escolti'm, les xifres són que vostè està potenciant el sector hospitalari de manera descarada, en contra de l'assistència primària. I a més inversió en els hospitals, no fa una inversió, la que cal, molt per sobre de la necessària, en centres de salut, en centres d'assistència primària.

D'altra banda, també la seva política s'expressa fonamentalment a través, no solament de la partida de concerts, sinó òbviament de la partida de personal, de la partida de farmàcies. Són les partides més importants del pressupost. Farmàcia: 25.996 milions de pessetes; concerts: 50.660; personal: 53.407. El que deia abans d'inversió, hospitals: 2.317 milions de pessetes; assistència primària: molt menys de la meitat, 1.254.

Vostès ens poden fer grans declaracions: «Volem fer la reforma de l'assistència primària, volem fer que realment els ciutadans tinguin l'opció de tenir un centre d'assistència primària al seu abast, primer instrument...» Vostès poden fer declaracions, vostè les fa, el seu Govern les fa: «Volem potenciar els serveis de benestar social» La seva pràctica política, el Pressupost, demostra absolutament el contrari.

Vostès han fet, després de tres anys, un Mapa sanitari, han presentat al Parlament un Mapa sanitari. En una resposta a un Diputat d'Aliança Popular, vostè ens diu... Ell li demana quin és l'instrument de planificació de la política sanitària del seu Departament. Vostè li diu que òbviament no es pot tenir una planificació a mitjà termini tancada perquè fem ús —al senyor Cullell segurament li serà molt útil aquest nou concepte— d'un concepte que es diu «planificació circular» —si no és que això de la «planificació circular» vol dir que estem permanentment revisant allò que fem. És un nou concepte en política econòmica; serà molt interessant de continuar estudiant, perquè, és clar, si la «planificació circular», el que suposa,

senyor Conseller, és que vostè vagi incloent hospitals i centres d'assistència primària quan ho necessita perquè no sabem quina és la seva política de planificació... Però en tot això nosaltres fem una crítica, una discrepància en profunditat del mètode d'elaboració del seu Mapa sanitari, però, molt més enllà d'això, de la concepció que hi ha en l'interior del Mapa sanitari.

Vostè no fa una política d'integració de l'assistència sanitària, vostè ens fa unes àrees de planificació, que ningú no entén, absolutament separades de les àrees de gestió: àrees de gestió per un costat, àrees de planificació per l'altre costat. Vostè no integra —allò que diu l'OMS, l'Organització Mundial de la Salut: «L'assistència sanitària ha de ser integrada». La promoció de la salut està fora d'aquesta política. Vostè ho sap perfectament bé, i això és un retrocés important quant a la concepció del que ha de ser una política pública, una política sanitària que realment defensi, tingui cura dels interessos, de la salut dels ciutadans de Catalunya.

Discrepem d'aquesta posició, discrepem d'aquesta política. Creiem que no es fan les coses que Catalunya, en matèria sanitària, necessita.

No voldria acabar la meua intervenció, podria estendre'm més —és massa tard, segurament— amb una última consideració. Coincidim, el meu Grup parlamentari, al cent per cent, amb les paraules exposades pel Diputat senyor Espasa quan ha parlat de la importància de la participació de les centrals sindicals i de la patronal en el procés d'elaboració del Pressupost. Ho diu la Llei de l'Institut Català de la Salut i Assistència i Serveis Socials. Recordo que va ser com a conseqüència d'una esmena socialista que vam haver d'acudir a aquest «denostat» Consell Consultiu, a la iniciativa del Consell Consultiu perquè emetés un Dictamen, Dictamen que va ser favorable a les posicions socialistes quan deia que podia ser inconstitucional —senyor Conseller, vostè s'en recordarà perfectament bé—, que seria inconstitucional si la Llei de l'Institut Català de la Salut no regulés la participació en el control de la gestió de la Seguretat Social. I vam crear, com a conseqüència d'esmenes socialistes i comunistes, una regulació del Consell General, després del Dictamen del Consell Consultiu, després del Dictamen del Consell Consultiu.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Recordo al senyor Diputat que se li ha exhaurit el temps. Gràcies.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: En conseqüència, és això la «legislación viable», senyor Diputat de la majoria, Portaveu Subirà, quan puja a aquesta tribuna i ens diu: «El senyor Cullerell està acostumat a parlar de "legislación viable" És això la pràctica de la «legislación viable»? És això, és a dir fer una Llei i no complir-la, allò que vostè ha dit que fa el Govern socialista des d'aquesta tribuna tan sovint? Pràctica de «legislación viable»: l'incompliment de les mateixes normes que vostès fan, que fa aquesta Cambra. Vostès no han consultat a les centrals sindicals el Pressupost. No el coneixen; si no volen que el conegui aquesta Cambra, molt menys estaran sotmesos al control, a la participació de les centrals sindicals.

Aquestes són les raons a través de les quals defensem la nostra esmena a la totalitat del Departament de Sanitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Joan Colo-

mines, en representació del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, com que acumulo les dues esmenes, al senyor Espasa no li farà res que comenci per la que ha acabat ara, encara està calenta, i després l'atendré (*remor de veus*).

L'esmena a la totalitat, de devolució al Parlament, al Departament de Sanitat i Seguretat Social, presentada pel Grup Socialista, malgrat les consideracions que ha fet, i que ha estat que les fes, perquè reforçaven els dos objectius que ell ha fet, són, d'una banda, la possible privatització de la sanitat pública, i l'altre motiu ha estat la manca d'informació i d'objectius quantificats, que és el que diu el text de... (*L'H. Sr. A respon amb signes a unes indicacions del Sr. Vice-president primer.*) Perdó, senyor Armet?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: No, no, res, senyor Diputat...

El Sr. COLOMINES: Ah, em pensava... (*Rialles.*) Bona temàtica de la privatització és un tema polític que cada any surt un tema polític que dona joc i que intenta mantenir acoblant binomi de dretes i d'esquerres i qualificar, sobretot el que intenta és qualificar, però les coses, jo li diria, senyor García, són tan fàcils ni són tan simples, com ho demostra a nivell global l'evolució mundial —i ara no ens posarem en tot això però tenen uns altres condicionaments.

Jo, abans d'iniciar-los, vull llegir, perquè ho mantinc i jo, el que l'any passat sobre aquesta qüestió vaig dir molt breu, però això fixa la nostra posició.

Deia —en el *Diari de Sessions* està reproduït—: «La Seguretat Social presenta una xarxa insuficient d'assistència i d'habilitació. Això és evident, això ho sap tothom i això comença a haver de fer una política de concertacions, que preveu l'Ordre del mes de novembre de 1981. Molt bé; tampoc no és un marc adequat, el marc legislatiu que doni pas a una esmena de política. És aquesta, és aquesta la que podem fer. En definitiva, vull dir que la majoria dels concerts en marxa: això ho deia el 1983 — són indispensables i que moltes vegades havien salvat la real crisi de gestió que permanentment ha sofert la Seguretat Social». I encara afegia una altra cosa: «seria molt bo d'iniciar un estudi econòmic —això de què he parlat una mica aquí— dels costos de la Seguretat Social, sobretot en els camps de l'assistència, i veure si podem adoptar una forma més oberta, menys burocratitzada, menys funcionària, i, sobretot, més humana que la que tenim actualment i permeti que el malalt, o el pacient, o l'usuari, com vostès guin anomenar-lo, pugui escollir en el moment de triar la assistència, i això no ho farem dient que ho volem fer, que això només es podrà fer si es canvia tota la legislació sanitària i es posen les bases fermes de veritat perquè això succeeixi. Això seria una espurna de llibertat important que em permetria que hauríem de potenciar.»

Bé, doncs, malauradament les coses no van per aquest camí. Aquesta espurna de llibertat no existeix, i no es veu ni en el seguit d'avantprojectes ni en el que ja ara gairebé en aquest moment és projecte de Llei general de Sanitat.

Allò que vaig dir l'any passat, ho mantinc ara, en aquest moment, perquè hi ha una realitat que ens obliga. I quina és aquesta realitat? Doncs, miri, els nostres recursos només representen el 20% dels llits, i per cobrir hospitalàriament Catalunya ens cal concertar. Amb qui concertem? A part

centres, nosaltres tenim 69 centres concertats a nivell hospitalari; 15 en centres públics d'ajuntaments, de diputacions; 11 entitats benèfiques; 24 en entitats no lucratives, i 16 en privats. És a dir, el 23% en privats. Aquestes xifres són del 1982. Doncs aquestes xifres en aquest moment mantenen igual, no han crescut. Es mantenen igual. Però el que ha passat és el següent: ha passat que l'any 1984 l'assistència sanitària amb mitjans propis s'ha incrementat el 23..., l'arribant, el 23% respecte a l'any 83 —això en institucions sanitàries—. I en institucions tancades, que són de les que ara estem parlant, ha augmentat el 26%. Es podria dir que això ha estat per un major cost i una major despesa, i perquè no hem anat bé, i per això que deia el senyor Espasa, que un malalt al lloc està un temps i en un altre n'hi està un altre... Es podria dir que és això, però resulta que quan es fa l'estudi de parança entre el 83 i el 84 en aquests aspectes, en aquests aspectes, resulta que la que no és pròpia ha augmentat el 8,8%. És així, i aquestes són les xifres, i què volen dir? Doncs, primer, dir, primer, que s'ha fet un gran esforç de racionalització de la despesa en les concertacions. De manera que no s'han incrementat les tarifes —i prou que ho demanen, que s'augmenten les tarifes—, i, d'altra banda, s'està emprant una altra manera de fer que no és el pagament peça per peça, sinó que és el pagament global, allò que en diem un pressupost global, que és un supòsit que resulta més econòmic.

I ha hagut un esforç de racionalització, evidentment, en la despesa també dels nostres centres, de la mateixa manera que ha hagut racionalització en la despesa dels centres que no són nostres, però resulta que, tot i haver-hi aquesta despesa i aquesta racionalització, ha augmentat el 26%. Per tant, què vol dir això? Doncs vol dir que hi ha hagut un gran esforç a millorar els centres nostres i a posar a punt els serveis propis per tal de poder donar compliment a la gestió que ens és encomanada pels nostres mateixos mitjans.

Però resulta que la sanitat no és només això, assistencial; ho veiem aquí, ara, el senyor García. Què passa amb la promoció de la salut? Vostè diu que no fem res, de la promoció de la salut? Doncs, doncs ara li explicaré, el que fem en la promoció de la salut. Passa que no hi ha cap servei, en la higiene alimentària, exemple, que és una peça important —si els aliments no són bons, malalts tots—, cap servei és de gestió privada; absolutament cap. Són els mateixos laboratoris de la salut pública els que funcionen, i, en tot cas, col·laborem amb altres institucions de caràcter públic, com poden ser la universitat o com pot ser el Consell Superior d'Investigacions Científiques o com pot ser el Laboratori Municipal, etcètera.

Què passa amb sanejament ambiental? Passa el mateix! Tots els controls s'estan exercint amb mitjans propis. I què passa amb la promoció de la salut? Que tots els programes i totes les accions es fan, també, a través d'institucions públiques. Aquesta és la realitat dels fets; és cert que hi ha una xarxa d'utilitat pública, i sort en tenim, d'aquesta xarxa. És una sort que no té la resta de l'Estat, perquè, aquesta cosa, no la té. Jo diria que és motiu suficient que a la resta de l'Estat no hi hagi cap possibilitat perquè nosaltres, aquí, no la puguem aplicar. Jo em penso que no! I això succeeix en sanitat i això succeeix en els serveis socials.

tema que d'aquí a uns dies, tornem a parlar d'aquest tema dels Pressupostos del 1985, però de moment, sobre

això, hauria de quedar clar, primer, que del que es tracta, en definitiva, és de donar una bona assistència a la població de Catalunya. I prou! Donar una bona assistència, la millor assistència que es pugui donar a la població de Catalunya. Segon, ja sabem que cal rendibilitzar les nostres pròpies instal·lacions. Tot això, ja ho sabem, i això s'ha fet; ho hem fet i ho farem, i en això, els professionals de la sanitat poden estar ben segurs que hi posen el coll. I tercer que a Catalunya existeix una xarxa assistencial múltiple que és a la nostra disposició i que l'hem d'utilitzar. I, quart, per acabar, que s'ha fet un gran esforç inversor en les nostres pròpies instal·lacions; ja ho han vist en el percentatge. Això és, el 83, 2.900 milions de pessetes, i el 84, 3.500 milions de pessetes.

Això, que l'any 82 representava una inversió d'un 13% per a assistència primària i un 87% per a hospitals, en el 83 ha canviat a ser un 42 per a assistència primària i un 57 per a hospitals i, en el 84, és un 35 per a assistència primària i un 64 per a hospitals. Ha pujat una mica més per a hospitals. I per què? Doncs perquè hem emprat un 36% per a equipaments d'aquests centres. Es tracta de fer una política equilibrada, de no deixar deteriorar les coses, de renovar tot allò que s'hagi de renovar, i a mi em sembla que aquestes xifres són prou demostratives de la nostra voluntat. Així són les coses i no crec que utilitzar aquests procediments que nosaltres utilitzem, amb aquest rigor, doncs, sigui un motiu de possible desqualificació.

Jo, per acabar aquest tema, voldria dir-los que res de res d'això: no ho fem a espatlles del poble i que, bé, el poble ho deu haver trobat, doncs, molt normal, perquè ens ha votat i hem guanyat nosaltres per majoria. I si no els hagués agradat, eh?, una reacció o una altra hi hauria hagut. No ho tornin a repetir mai més, això, que nosaltres aquí abusem de la majoria! (*Remor de veus i rialles en un sector de la sala.*) No ho tornin a repetir mai més! No! I no diguin que nosaltres fem coses a espatlles de la majoria del poble de Catalunya, perquè no és veritat: la majoria del poble de Catalunya ens va votar; ens va votar a nosaltres, i a veure si se n'assabenten d'una vegada, que no ho saben, encara! (*Rialles.*)

Molt bé. El segon punt és el de la manca d'informació. La manca d'informació... En primer lloc permeti'm, senyor García, dir-li que l'elaboració dels Pressupostos de la Generalitat i de les seves Entitats gestores per al 1984 es basa —ja ho sap vostè, això— en la determinació dels crèdits corresponents dels serveis traspassats del sistema de la Seguretat Social que es consignen en les entitats creades en la Llei 12 del 1983, del 14 de juliol, i que s'ha de tenir en compte la Llei del 28 de març de 1983 del Ministerio de Trabajo y Seguridad Social, i que la Direcció General de Règim Econòmic-jurídic de la Seguretat Social en una resolució marca els codis, l'estructura pressupostària, la classificació orgànica, les estructures de programes, etcètera. No continuo amb això perquè hem complert fil per randa el que s'ha de fer. Molt bé, no, sense pressa. Però vostè diu que hi ha una manca d'informació. Evidentment, si vostè es basa sobre el P2, hi ha una manca d'informació; allí només hi ha els resums de capítols, d'articles i de serveis. Si vostè se'n va al P1, allí té un detall per Departaments, de capítols i d'articles. Si vostè se'n va al Pp, que ja sap que vol dir «Pressupost per programes», allí té l'índex dels programes a desenvolupar; allí té l'estructura dels programes; allí té la memòria dels programes; allí té la denominació dels programes, els agents que

hi intervenen, els objectius, les activitats, les despeses detallades, etcètera.

Tot aquest material el té a mans, perquè és el que manegem tots, el que portem aquí. Però encara n'hi ha un altre: els annexos. Els annexos, que són a baix, en la Biblioteca; els annexos de les plantilles, el P4, el detall de les inversions. Avui he quedat agradablement sorprès, quan he baixat a baix a la Biblioteca per fer una consulta, en veure dos Diputats socialistes, amb tot el seu volum, allí, mirant, i amb una calculadora electrònica que no els funcionava, i, és clar, no surten els números, llavors. (*Remor de veus i rialles.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Voldria recordar al senyor Diputat que li resta un minut.

El Sr. COLOMINES: Tinc mitja hora...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Quinze minuts. (*Remor de veus.*)

El Sr. COLOMINES: Molt bé. Diu que només tinc un minut, però encara haig de contestar al senyor Espasa, i realment, voldria que em permetessin dir-li alguna cosa. (*Remor de veus.*) Voldria dir-los només, per acabar, doncs, aquest punt del senyor García, que no n'hi ha prou amb tot el que diuen els pressupostos: que el que s'ha de consultar són algunes altres coses. S'ha de consultar això que deia vostè, el desplegament del Mapa Sanitari. Aquest és un sol volum; n'hi ha cinc. Vostè aquí pot resseguir tota la planificació, la planificació que, per a vostè, en diem circulant, però, bé, el PSOE, a Madrid, en diu *deslizante*. Jo no sé què vol dir, ja m'ho explicarà. Ha de veure això. Amb això vostè veurà la planificació, amb això vostè veurà els projectes, les propostes, i en els pressupostos trobarà les prioritats, i és a través d'això que vostè ha d'analitzar totes les qüestions aquestes.

Bé, amb això haig d'acabar. Permetin-me, només —miri si vaig tirant pàgines (*remor de veus*)—, l'esmena a la totalitat dels pressupostos de Sanitat presentada pel PSUC. Mirin, els motius de l'esmena de retorn dels pressupostos corresponent a la secció 08, de Sanitat, fins fa un moment, fins fa un moment eren un pur misteri, un pur misteri. Ni en el text de l'esmena constava per què vostès feien aquesta esmena a la totalitat, ni en la Comissió en van parlar i, a nivell personal, aquest pobre Diputat va gemegar i implorar al senyor Espasa que li'n digués alguna pista; el senyor Espasa, mut que mut. (*Rialles.*) No ha dit res. Bé, enguany, en Comissió no ens ha quedat ni el recurs, un recurs que teníem quan hi havia un Diputat que li dèiem Lucchetti —vaja, que es deia Lucchetti, que es diu Lucchetti (*remor de veus*)—, que ens feia recomanacions, i ens va fer una recomanació que la Cambra l'hauria de saber, una vegada ens va dir: «Escoltin, mirin, votin aquesta esmena en Comissió, perquè, si no, en el Ple la defensarà el senyor Espasa». Aquesta vegada no hi ha hagut ni això; en la Comissió no han dit res de res, i nosaltres no sabíem realment per quin cantó havíem d'anar.

Jo pregunto, jo pregunto: què es pretén amb aquesta pràctica de no dir res? Què és que volen ensarronar el Diputat? (*Fortes rialles i remor de veus.*) Home! Què és que el volen fer quedar malament? No! És difícil, fer-me quedar malament! No! (*Rialles.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau. Li recordo, senyor Diputat, que fa una estona que s'ha exhaurit el seu temps.

El Sr. COLOMINES: Bé. Deixi'm-li dir que jo, del que ha dit, hi ha tres temes que, breument, tres temes... L'un és el de la separació dels pressupostos —només li'n voldria precisar una cosa—: vostè diu que, any per any, ha anat lluitant i ha aconseguit això. Miri, escolti, qui ha aconseguit això és l'aprovació de la Llei d'Administració Institucional de la Sanitat i dels Serveis Socials, que ho preveu i, quant a això, doncs, s'ha aplicat, i ja està. Que en aquest moment hi hagi una transaccional sobre el títol dels pressupostos em sembla molt bé, perquè el contingut d'aquesta transaccional s'adequa ja al text articulat, que ja ho diu que és una entitat gestora. Per tant, això ho deixo de banda.

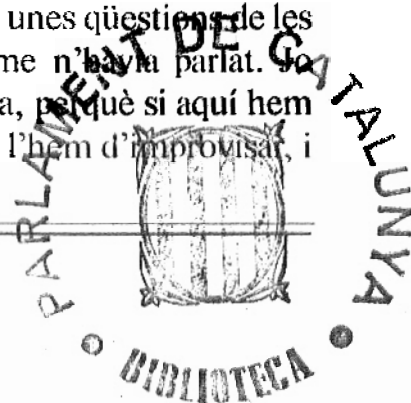
L'altra qüestió és la qüestió de la participació dels consells de control i vigilància en l'elaboració dels pressupostos. Bé, jo, sobre això... És clar, veu? Són aquelles coses que sorprenen el Diputat i dius: «Ara, ara, com ho contestaré, això? I, efectivament, és difícil de contestar. El que passa és que un té una mica de memòria i sap que la Llei 12 del 1983, del 14 de juliol —vostè sap que és aquesta Llei—, en l'article 7.b) —és qüestió de memòria— estableix que correspon al Consell de Control i Vigilància l'elaboració de l'avantprojecte de pressupostos. Aquest és el tema.

Bé, en virtut d'això, la proposta a elaborar amb la normativa estatal —això que jo he dit—, i hi han d'intervenir aquests òrgans. I això es va fer, i aquesta documentació, així preparada, es va sotmetre al Consell de Control i Vigilància el 18 de novembre de 1983. Que s'ho apunti: 18 de novembre de 1983. Qüestió de memòria, però vostè apunti-s'ho.

Les organitzacions sindicals... Sap què va passar, amb les organitzacions sindicals? Doncs les organitzacions sindicals van dir, i amb raó, que aquelles xifres eren unes xifres força enrevessades; eren força enrevessades, i que se sentien incapaços de discutir a fons una qüestió com aquesta. I van demanar crear una ponència, i aquest és el fet, i aquest tema es va tornar a portar a la discussió, en la sessió del Consell, el 16 de febrer de 1984. Molt bé. Què va passar? Vostè sap que el Foment del Treball va posar un recurs de reposició contra la resolució del Conseller de Sanitat nomenant els representants de les organitzacions empresarials, i els onze representants del Foment es van retirar. I aquest és el problema: si, d'una banda, els representants de les organitzacions sindicals demanen ajuda i volen la constitució d'una ponència i, d'altra banda, onze ponents es retiren, tot això ha produït un problema. Em sembla que el contenciós avui ja està resolt, de manera que els Consells em sembla que podran funcionar d'una manera adequada.

Els projectes s'elaboren segons la normativa vigent; la voluntat del Consell Executiu és que els Consells s'estableixin definitivament sense tots aquells problemes que hi ha hagut i que funcionin, i que el tema del Pressupost fou abordat pel Consell de Control i Vigilància, i si no ha estat suficientment debatut —que això és una qüestió que la hi puc admetre— pels implicats no va ser per desinterès de l'Executiu, sinó per les dificultats tècniques que ells mateixos van imposar i per la inassistència d'aquests onze membres del Foment del Treball.

Bé, jo penso que amb això, més o menys, he intentat amb bona voluntat i de memòria respondre-li unes qüestions de les quals vostè, fins aquest moment, no me n'havia parlat. Jo penso que no és una bona tàctica aquesta, perquè si aquí hem de fer una explicació i aquesta explicació l'hem d'improvisar, i

aquesta explicació no es basa en dades reals, en possibilitats d'arribar a transaccionals, en possibilitats de poder acceptar coses que ens digui l'oposició, no ens vinguin a dir que nosaltres, aquí, l'oposició, l'aixafem amb el pes de la majoria, perquè són vostès els que comencen així, perquè vostès saben que en aquests pressupostos, en altres i en els que defensaré d'una altra secció, aquest Diputat que els parla ha intentat solucionar algunes qüestions i, efectivament, les ha solucionades.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, i ara em deixaran beure una mica.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Illustre senyor Diputat. Per posicionar... *(El Diputat H. Sr. Espasa s'aixeca per parlar.)*

El Sr. ESPASA: Senyor President, per una qüestió d'ordre, d'acord amb l'article 65, i per invocar l'article 66.3.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: ... punt 1 o punt 2?

El Sr. ESPASA: Punt 2, i per invocar l'article 66.3, punt 1, perdó, ja que he estat manifestament contradit i, a més, per una falsedat, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: El senyor Diputat disposa de tres minuts.

El Sr. ESPASA: De tres minuts, sí, senyor President.
(Remor de veus.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau.

El Sr. ESPASA: Gràcies, senyor President. Com he dit he estat contradit i, a més, amb falsedat per part del senyor Diputat. El senyor Diputat ha dit que el 28 de novembre del 84 els Sindicats havien vist l'avantprojecte de Pressupost per al 1984. Senyors Diputats, això, a més a més d'una falsedat, és un sarcasme, perquè els Pressupostos del 84 van entrar en aquesta Cambra el 10 d'octubre del 84. Senyor Diputat, faci el favor de no dir falsedats davant de la Cambra.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. *(L'I. Sr. Colomines demana per parlar.)* Senyor Colomines, digui. Qüestió d'ordre?

El Sr. COLOMINES: Qüestió d'ordre i qüestió, doncs...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: No, no, escolti, senyor Diputat, qüestió d'ordre?

El Sr. COLOMINES: El Diputat Espasa, molt amablement, ha dit que jo havia dit una falsedat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: A què es refereix? Silenci, si us plau.

El Sr. COLOMINES: S'ha equivocat d'una dada, s'ha equivocat d'una dada. Jo, simplement, no he dit el 18 de novembre del 84: jo he dit el 18 de novembre de 1983, i que consti. I això és el que ja està gravat i que ja consta.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: D'acord, senyor Diputat.

Per tant, passem ja al posicionament. El Grup d'Esquerra desitja posicionar-se? *(Pausa.)* El Grup Popular desitja posicionar-se? *(Pausa.)*

El Sr. FERNÁNDEZ *(de l'escó estant)*: Des de l'escó, senyor President, només que per no cansar més els Diputats. Gràcies, molt breument, brevíssimament, d'acord amb el que ja ha dit el senyor Folchi abans en el seu anunci universal *(rialles)* que ens abstindríem en la presentació d'aquestes esmenes, també ens abstindrem nosaltres en la esmena que ha estat defensada i debatuda en aquests moments. Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Dipu-

tat. Per tant, fet el debat, procedirem a la votació de les esmenes referides.

Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Per tant, les esmenes defensades han estat rebutjades per 30 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions.

Bé, tot seguit procediria l'esmena del Grup Socialista Unificat de Catalunya, que ha estat retirada, que és l'esmena que correspon a la secció 09, que ha estat retirada d'acord amb l'escrit que ha arribat a aquesta Presidència.

M'indiquen que els diferents Grups estarien d'acord que passéssim i saltéssim la relació que hi ha en el *Butlletí* i tractéssim de l'esmena, ja per acabar en el dia d'avui, de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista a la secció 32, Institut Català d'Assistència i Serveis Socials. Per tant, si no hi ha res en contra, passariem a la defensa d'aquesta esmena i té la paraula per defensar-la, en representació del Grup Socialista, la Illustre Diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, en el marc de les intervencions que han fet els Diputats del Grup Socialista que m'han precedit en l'ús de la paraula per les esmenes de retorn i les esmenes a la totalitat, jo vull fer una intervenció referida concretament a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, la intervenció de l'esmena de devolució.

Evidentment, amb el dret que m'assisteix, com a qualsevol Diputat d'aquesta Cambra, i tenint indicis que l'ICASS ha sobrepassat amb mesura el Pressupost del 83 i, com a conseqüència, el Pressupost prorrogat en el 84, el nostre Grup ha intentat durant el decurs dels últims mesos, a través dels mitjans dels canals reglamentaris, aconseguir informació del Consell Executiu, de la Direcció General del Departament de Sanitat i Seguretat Social, del seguiment i control de la utilització de la despesa pública. Amb aquesta finalitat, amb data —si no recordo malament— del 18 de juliol, l'Honorable Conseller contestava una pregunta que aquesta Diputada li havia fet referida a quina havia estat la utilització del Pressupost, capítol IV i capítol VII, referida a manteniment de serveis i equipaments, i l'Honorable Conseller em contestava de la següent manera: em deia que els imports i pagaments ordenats contra el pressupost de la Direcció General de Serveis Socials de l'exercici de 1983, incloent-hi romanents de l'exercici de 1982, evidentment incorporats al 83, era el següent. I aquí ve la perplexitat d'aquesta Diputada, perquè posaré dues o tres xifres d'exemple pel que fa referència a manteniment de centres de corporacions locals. El Pressupost del 83 tenia 380 milions de pessetes i les despeses disposades havien estat en aquesta data, data del 18 de juliol, de 536 milions de pessetes; és a dir, s'havia incorporat, segons el meu entendre, un romanent de crèdit de 156 milions de pessetes. Al capítol 47, en el manteniment de centres i institucions sense finalitat de lucre, hi havia 970 milions de pessetes pressupostats i les despeses disposades eren de 1.670 milions; és a dir, interpreto que s'havien incorporat 700 milions de romanents de crèdits de l'any 82. No ho entenc, senyor Conseller. M'agradaria que vostè es mirés aquests papers perquè podria continuar. Per exemple, a l'article 73, que eren ajudes per a inversions a favor de corporacions

locals, el Pressupost del 83 era de 390 milions de pessetes i les despeses disposades de 861; és a dir que s'havia incorporat, interpreto, un romanent de crèdit de 471 milions de pessetes.

Davant d'aquesta confusió, quan ens va arribar la liquidació del Pressupost, que el company Lluís García fa un moment ensenyava en aquesta tribuna, vam intentar analitzar aquest tancament de Pressupost el 30 de setembre del 84 i realment no ens vam pas entendre fent la comparació del 83, els romanents de crèdit, allò pressupostat, allò prorrogat. No ens vam entendre. Ara, el que sí que vam poder aclarir és que d'aquest Pressupost hi havia ja en aquella data, el 30 de setembre, un 67% de la despesa disposada pel que fa referència al capítol IV i al capítol VII.

I dic això perquè en rebre el Pressupost del 84 i en llegir la memòria corresponent al Departament de Sanitat i Seguretat Social, és a dir, a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, es deia textualment que: «pel que fa referència als conceptes pressupostaris que es consignen en el Pressupost d'enguany, de l'any 84, cal dir que una part del seu crèdit vol fer cara a compromisos contrets sobre la base de convocatòries de l'exercici pressupostari proppassat, compromisos que no van poder ésser objecte d'incorporació respecte als criteris aplicats a la concessió de les subvencions de referència...», i feia la relació de decrets del 83 dels quals, en aquella data, encara no s'havien pagat les despeses, com per exemple: ajudes per al manteniment dels serveis socials de base, ajudes per al manteniment de centres i activitats dedicades a l'atenció social de la vellesa, i també parlava de l'adjudicació de beques a disminuïts atesos en centres especialitzats. A part, continuava la memòria fent la relació de decrets que s'havien ja publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* relatius a ajudes de subvenció a fons perdut per a centres i activitats de l'atenció social, ajudes individualitzades, etcètera. Tot el ventall d'ajudes que la Direcció, que el Consell Executiu treu cada any per al manteniment dels centres i serveis socials que també, se suposa, s'havia de fer de cara al pressupost de 1984. Però jo em pregunto: si un 67% de la despesa, si no m'han fallat els números, estava ja gastat amb les despeses que s'havien pagat i amb el pressupost a què s'havia fet cara, prorrogat respecte a l'any 83, de quins diners es pot disposar en aquest moment per poder fer cara a aquest conjunt de subvencions i ajudes convocades, que les entitats ja han demanat, amb càrrec al Pressupost de 1984?

És a dir, en definitiva, el que volia dir és que en el moment que aquesta Diputada intenta fer esmenes al pressupost de l'ICASS no sap de quins diners efectius es disposa per poder fer una esmena en un sentit o en un altre. Perquè vostès, una vegada més ho he de dir, no han presentat un pressupost de liquidació, no sabem quins són els dèficits que hem tingut l'any 83, no sabem de quin diner disposen perquè, amb tota la responsabilitat que tenim aquests Diputats que estem treballant per fer una millor política social, puguem orientar les nostres esmenes i les nostres actuacions polítiques cap a un cantó o cap a l'altre. Hem fet les esmenes a toc de cec perquè no sabíem exactament de quin diner es disposava i penso que això és bastant greu i que no es pot continuar repetint en el moment que s'està discutint el més important d'aquest Parlament —com es deia aquest matí—, que és la política de pressupostos, que és el control de seguiment del Govern.

Un segon argument pel qual presentàvem aquesta esmena

de devolució era el tema dels programes. Ja és el quart any, si no recordo malament, que sortim a aquesta tribuna, en el moment del debat dels pressupostos, dient que fan un pressupost que no té programes. No té programes, senyor Conseller. Hi ha quatre fulls al darrere de tota la relació de partides i de capítols que no diuen res, i vostè ho sap tan bé com jo.

Quan fa uns dies, aquí, jo presentava una interpellació demanant si el mapa de serveis socials vinculava o no vinculava, vostè em contestava que el Consell Executiu havia d'estudiar en quins nivells el que es deia en aquell mapa, que està bé, que vostè sap que nosaltres opinem que està bé, podia vincular, i a partir d'aquí es faria una programació. La meua sorpresa no és que el 84 no hi hagi programa, és que en el 85 tampoc hi ha programa i continuen els quatre fulls que semblen escrits per un ordenança administratiu, amb tots els meus respectes pels ordenances administratius, però vostè té un departament de planejament i de prospecció que sembla que no el fa servir en els moments més importants de planificar la seva política de serveis socials.

En conseqüència, ens trobem amb allò que tantes vegades ja hem dit en aquesta tribuna: que fan una política de benestar amb una duplicitat de xarxes que s'estan sobreposant. I ho repetiré: xarxa des de la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors, xarxa des de la Direcció General de Serveis Socials, xarxes des del Departament de Treball —sobre les quals ja vam discutir, que en aquest moment encara cuegen, que són les oficines de benestar social—, xarxa també des de la Direcció General de la Joventut... Vostès no tenen planificació en aquest tema i ens trobem que no hi ha programes de globalització.

D'altra banda, aquests programes es sobreposen. Fa una setmana ha sortit al *Diari Oficial de la Generalitat* la Llei de Protecció i Tutela del Menor i ens trobem amb sorpresa que estan parlant d'activitats de la prevenció del risc social que vostès diuen que també fan. Superposició de programes i cap coordinació i cap globalització.

D'altra banda, hi ha una total debilitat de la política d'atenció primària. Si mirem els pressupostos d'aquest any, de l'anterior i de l'anterior no gasten més que un 2% en l'atenció primària. No hi gastem més que un 2%. Vostès prefereixen molt més fer una política de subvenció i no una política de creació d'equipaments i de serveis per prevenir el que és el risc social.

I podria posar un exemple: l'exemple del barri de la Mina. Un pla que aquí vam aprovar, que, realment, és una zona d'alt risc, que vostès s'han compromès a fer una política d'atenció primària i de prevenció, i el barri de la Mina està —si anéssim a analitzar la seva situació en aquest moment— amb una manca d'impuls i de potenciació d'aquests serveis que, realment, en poden fer, d'aquella situació d'aquesta zona marginal, una zona més humanitzada. Per altra banda, per què dir-ho, demà ho tornarem a dir: hi ha una irresponsabilitat pel Departament en la provisió de subvencions a les entitats sense finalitat de lucre. S'han vingut a manifestar ja a la porta del Parlament les associacions de pares i els simpatitzants i els seguidors d'una política determinada, em refereixo a les associacions de pares de minusvàlids psíquics i a les associacions de físics, vostès aquest any els han deixat escanyats, no els han donat diners per manca de previsió, per manca de voluntat —vostès ho sabran—, però m'agradaria que m'ho contestessin.

Per altra banda, per continuar el rosari de greuges, la necessitat de crear un registre d'institucions que encara no han fet; almenys, a Sanitat hi ha un registre d'institucions sanitàries, hi ha un mínim de control de la qualitat; en serveis socials, continuem sense cap mena de control. Hi ha residències de vells —vostè ho sap— en pisos, en unes condicions dolentes i amb diners de la Generalitat per mantenir-les. Penso que això és una vergonya per al país i vostè ho sap tan bé com jo.

D'altra banda, no hi ha cap indicador de costos. Sabem què costa un llit hospitalari; no sabem què costa una plaça per a un infant en un centre, en una residència, no ho sabem. Com a conseqüència, es donen diners sense cap mena de control i sense cap mena de previsió.

Per tots aquests raonaments, senyors Diputats, senyor Conseller, membres del Consell Executiu, nosaltres presentem aquesta esmena de devolució de l'ICASS.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Per a un torn en contra, el senyor Joan Colomines té la paraula.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la senyora Barenys em mereix massa respecte perquè jo no entengui que, d'una manera o d'una altra, tot i que ja hagi contestat part de les coses que ella objecta i referides a un altre institut, l'Institut Català de la Salut, que jo passi aquest torn només dient que això ja ho he dit i que jo ja ho havia explicat.

Penso que la senyora Barenys ha exposat tres temes: dos que corresponen exactament als pressupostos, quan parla d'una manca d'informació, segons ella, i una altra, que fa referència a una manca de planificació —sense una bona planificació no es poden fer uns bons pressupostos, això ja ho he dit abans, ja ho he explicat—; després ha parlat d'altres qüestions, sobre si hi havia registre, si no hi havia registre, i ha exposat unes consideracions que no són realment de discussió en aquest tema, de política, d'alta política de serveis socials, em sembla molt bé, suposo que el Conseller això ho haurà recollit, però jo, en aquests temes, de veritat que no m'hi referiré, i no s'ho prengui malament, en aquest sentit.

Permetin-me primer, abans de parlar de la manca d'informació, que parli de si hi ha o no hi ha planificació per, després, anar a la informació. Mirin, jo, el mateix que he dit abans —i això sí, que no ho repetiré— sobre tots els P1 i P2 i P4 i els índexs i els annexos, que són a baix i tot el gran desplegament que hi pugui haver d'informació, hi ha uns altres elements d'informació que són els mapes. Abans he ensenyat el Mapa Sanitari, ara ensenyo el volum IV del mapa de Serveis Socials, on, aquí, trobaran molta d'aquesta cosa; potser li costarà una mica de trobar-ho, però s'hi ha d'aplicar una mica, s'hi ha de fixar. I aquí hi ha tot el plantejament. Jo no sé què vol, senyora Barenys. Si vostè no es pren la molèstia de fer això a fons, li costarà molt. Li costarà molt i sempre tindrà la sensació que no la informen.

Aquests volums, d'una banda, li donaran la configuració normativa dels serveis socials, l'estructura econòmica de l'ambient dels serveis, que no és només de la Generalitat, és de la Generalitat, és de les Diputacions, és dels ajuntaments, és de les Caixes, etcètera, fins i tot de Caritas; el marc demogràfic i socio-econòmic, el balanç dels recursos, que això sí que és

molt important, en el volum IV —precisament aquest que jo he portat—, si volen els el llegeixo, i les conclusions i les recomanacions.

Jo penso que aquests són elements indispensables per poder tenir una idea de cap on va la planificació de la Direcció General de Serveis Socials. Jo crec que això que vostè explica, en el fons, parla d'una estructura inadequada, però es queixa que no sap on trobar les coses. Jo li diria que els pressupostos presentats aquest 1984, ja s'ha dit abans, són una liquidació d'un estat de despeses, i això ha obligat a seguir l'estructura pressupostària que teníem marcada per al 1983, això és evident, però que quedi clar que aquest manteniment d'una estructura pressupostària no ha representat absolutament cap fre a cap política assistencial, a cap possibilitat de concert, que en aquest cas sí que són interessants, i suposo que vostès els admeten en el camp dels serveis socials, perquè si no es fa així, ja m'explicarà com es fa. Tot això no ha limitat gens ni mica el fet que l'estructura aquesta l'haguem hagut de basar en 1983, ha generat la signatura de més concerts —aquí sí que hi ha hagut més concerts, dins dels programes d'atenció a disminuïts i dins dels programes d'atenció a la infància. Això és una nova dinàmica, que en els Pressupostos de 1985 ja es presenta diferent.

Finalment, li volia dir que vostè ha calculat, com ho feia el senyor Ayguadé a baix, quan l'he trobat amb la maquineta i el senyor Nadal, l'altre, el d'allà dalt, que estaven calculant això i no els quadraven les coses. Jo, és clar, els diré que jo no tinc una informació ara detallada sobre aquesta qüestió que els vaig a dir sobre Sanitat, però resulta que la tinc en Cultura. Demà defensaré els pressupostos de Cultura, i vostès ja saben que hi ha, en els Pressupostos de 1984, unes obligacions reconegudes que provenen de 1983, i això prové en el capítol IV i això prové en el capítol VI, que aquestes obligacions reconegudes fan que algunes partides que estan consignades a una xifra determinada, en realitat tenen una altra dotació, precisament per això, per aquesta obligació reconeguda. Jo li vull dir que això és de domini públic, això vostè ho trobarà —jo aquí en tinc una fotocòpia— al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, n'hi ha les obligacions reconegudes en Cultura, i en un altre *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, que jo no tinc, i que no li puc oferir ara, però que es pot buscar, hi ha les obligacions reconegudes de Sanitat. Aquest és un procediment. S'ha de llegir cada dia el *Diari Oficial de la Generalitat* i trobarà això, i arribarà al debat dels pressupostos d'una manera adequada.

Jo penso que vostè té raó si les coses no li quadren, però sàpiga que quan no quadren pot ser per dues coses, perquè no es facin bé, aquesta és una possibilitat, però pot ser perquè realment hi hagi uns elements que facin que això hagi de ser diferent. En aquest cas, els elements són aquests que jo li dic i que, em sembla que, en això, la poden ajudar.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Colomines. (*La senyora Barenys demana per parlar.*) La senyora Barenys, què demana?

La Sra. BARENYS (*de l'escó estant*): És que m'he sentit contradita i volia contestar.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER (*de l'escó estant*): Perdoni, Il·lustre Diputada, no ha estat contradita; ha estat, en tot cas, referida, però no contradita. En l'anterior ocasió, el senyor

Espasa havia estat contradit, però vostè no ha estat contradita.

Bé, per tant, fet el torn en contra i per posicionar-se, les esquerres es volen posicionar? El senyor Espasa té la paraula.

El Sr ESPASA: Sí, senyor President, molt breument per posicionar el meu Grup davant d'aquesta esmena i de l'explicació del vot en contra per dir el següent, senyores i senyors Diputats: nosaltres estem d'acord amb l'esperit del que ha estat l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, defensada per la Diputada senyora Rosa Barenys; nosaltres som coneixedors que, en aquest cas sí, senyor Colomines, que en Comissió es van donar els arguments que avui, amb més amplitud s'han substanciat en aquesta taula, i nosaltres hem constatat que, amb independència de si s'han donat o no els arguments, la resposta és absolutament la mateixa, la resposta és la no-resposta. I, senyor Colomines, si vostè creu que quan no es donen arguments és per ensarronar els Diputats o per fer-los quedar malament, serà vostè qui ho creu, en tot cas, si és que això passa —i vostè ho

ha dit de vostè mateix, jo no emeto cap judici, senyor Colomines—, si vostè s'ensarrona o vostè queda malament li asseguro que és que si vostè ho ha dit, només es deu als seus propis mèrits.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. No havent-hi, per tant, cap més posicionament, passem ja a la votació de l'esmena corresponent.

Vots a favor d'aquesta esmena, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

Feta la votació l'esmena queda rebutjada per 26 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions.

Bé, la tasca ha estat feixuga i, per tant, sembla aconsellable suspendre aquesta sessió tot indicant que es reprendrà la sessió demà a dos quarts de deu del matí. Per tant, se suspèn la sessió.

(Manquen tres minuts per a tres quarts d'onze del vespre.)

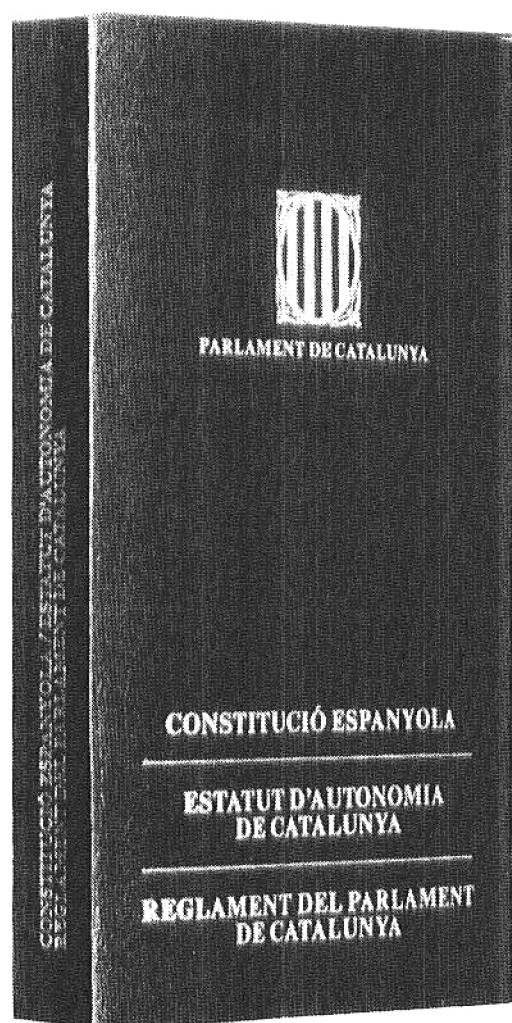
AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

Es recorda als subscriptors que el període de subscripció actual fineix el propvenent 31 de desembre i que per a continuar rebent les publicacions cal que la subscripció hagi estat renovada abans del pròxim període parlamentari, el 31 de gener de 1985.

Els preus de subscripció de les publicacions oficials del Parlament de Catalunya a partir del pròxim període són els següents:

— Subscripció al <i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	4.000	Pessetes
— Subscripció al <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>	4.000	Pessetes
— Subscripció conjunta al <i>Butlletí</i> i al <i>Diari</i>	7.700	Pessetes

Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

**ESTATUT D'AUTONOMIA DE
CATALUNYA**

**REGLAMENT DEL
PARLAMENT DE
CATALUNYA**

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistemàtics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 600 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona -3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer num.

telèfon població.....

districte postal.....

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del diade..... de.....

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de..... de 198 envia

per..... núm. la quantitat de..... pessetes
(gir / taló al portador)

..... dede 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3